

Giới thiệu Ông Xã Ăn Dám Chua

Truyện Ông Xã Ăn Dám Chua, câu chuyện nói về một người đàn ông bị mẹ sắp đặt cho hôn nhân với một cô gái tính tình đôi lúc thì rất trẻ con, đôi lúc thì như thực nữ rất dịu dàng.

Hai người vừa mới gặp nhau đã như oan gia, khắc khẩu với nhau, không ai chịu thua ai hết. Nhưng oan gia thường sau này là một cặp với nhau, định mệnh đã cho hai người gặp nhau trong một tình cờ nhưng đã kết tinh được một tình yêu thật hạnh phúc.

Tuy ban đầu anh không hề muốn kết hôn, nhưng dần dần anh cảm thấy cô ấy rất đặc biệt đằng sau vẻ tính nghịch hay trêu chọc người khác thì cô ấy lại trông có vẻ rất nhân hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đang đi đến trước thang máy điện thoại bỗng dừng đổ chuông, làm cho Hàn Quang Lỗi cuốc bộ không thể không tạm thời dừng lại.

Anh đưa điện thoại di động lên nhìn, cúi đầu liếc nhìn dây số một cái, lập tức xuất hiện biểu tình phiền chán không kiên nhẫn, có một chút sự ảm đạm, khó chịu và cả lạnh lùng trong mắt.

Trong lòng biết rõ ràng sự tình sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, nao núng trốn tránh cũng không phải phong cách của anh, anh cũng không muốn làm lãng phí thời gian giây phút đưa tay nhấn phím nghe.

“Mẹ, đây là lần cuối cùng con nói cho người nghe, đêm nay thân cận yến (đại ý là buổi tiệc xem mắt ấy), con sẽ không đi.”

Sau khi lớn tiếng công khai biểu thị lập trường, anh không chút do dự cúp máy, không muốn cùng mẫu thân tiếp tục tranh luận chuyện nhằm chán đó nữa.

Bước vào thang máy, nhấn vào phím xuống bãi đỗ xe tầng hầm, anh lạnh lùng cảm chiếc áo khoác kiểu tây hất ra sau vai, dùng ngón tay tùy ý nắm lấy, con người đen lóng lánh tự tin, phong dong động lòng người.

Thân là tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Hoàn Tinh, Hàn Quang Lỗi sinh ra đã có một gia thế bối cảnh rất tốt khiến nhiều người ao ước, hơn nữa năng lực lại hơn người, cùng gương mặt tuấn khôi làm cho bao nhiêu cô gái hâm mộ, không hề nghi ngờ, anh cũng là người khiến giới truyền thông thường xuyên nhắc đến, cũng là người đàn ông hoàng kim độc thân trong lòng các cô gái.

Chỉ tiếc, thiên chi kiêu tử thủy chung không chịu kết hôn, điều này đã khiến cha mẹ anh cùng những người trên dưới Hàn gia thật sự rất lo lắng a.

Ngồi nổi bức hôn bắt đầu khi các người em họ trong gia tộc một đám đi vào lễ đường, tiện đà “Làm ra mạng người”, mà tâm ý không thay đổi Hàn Quang Lỗi, liền trở thành nam tử duy nhất chưa kết hôn trong gia tộc, sự tình cũng bắt đầu càng không thể văn hồi.

Anh bị mẫu thân đang mong muốn có cháu để bồi bổ chơi áp chế, bức bách cùng với các cô gái xa lạ gặp mặt, tìm hiểu.

Một lần, hai lần không ảnh hưởng toàn cục, coi như một loại xã giao hoạt động của các nam nữ trưởng thành, nhưng mà theo thời gian kéo dài, số lần coi mắt ngày càng thường xuyên, xưa nay Hàn Quang Lỗi quen dùng các biện pháp đối phó trấn an mẫu thân, bắt đầu cảm thấy khó có thể chịu được.

Anh không chỉ một lần hoài nghi, mẫu thân trong tay có phải có một quyển giáo chiến sổ tay, tên sách vừa nghe đã thấy kêu đại loại như [bảy mươi hai chiêu, ở hôn nhân thị trường tiêu thụ chính mình con], nếu không, suốt ngày ru rú trong nhà đơn độc cùng phụ nhân, làm sao có thể có nhiều kỳ quái như vậy, làm các thủ đoạn bức hôn khiến người ta không biết nên khóc hay cười?

Nghĩ đến mẫu thân tra tấn tinh thần, Hàn Quang Lỗi liền dẹp ý niệm đêm nay về nhà trong đầu, tối thứ Sáu, anh thăm nghĩ tìm một chỗ thả lỏng, thư giãn sau một tuần làm việc điên cuồng đi.

Về phần coi mắt, quên đi!

Ding! Cửa thang máy mở ra, anh điềm điềm như bình thường đi ra, từ trong túi trước lấy ra điều khiển từ xa, chuẩn bị lái xe rời khỏi công ty.

Chỉ tiếc còn không kịp chạm đến cửa xe, lỗ tai sâu sắc liền nghe được những tiếng bước chân dồn dập, anh quay đầu lại, hai gã đàn ông cao lớn liền kẹp lấy hai bên người anh.

Một con dao sắc bén bất ngờ đánh về phía sau gáy không kịp phòng bị của anh, đau đớn mang theo cảm giác choáng váng mãnh liệt hoàn toàn chiếm cứ, anh tự hỏi, kiểu ngao như anh cũng không thể làm gì được đành thúc thủ chịu trời.

Tất cả mọi việc xảy ra một cách nhanh chóng làm cho người ta không kịp ứng biến, kẻ bắt cóc hoàn mỹ dùng tay lỏi ra sợi dây, đem Hàn Quang Lỗi đang ngất vưng vàng cột lại.

Tiếp theo có một chiếc xe nhanh chóng chạy tới, cửa xe vừa mở, anh bị đẩy vào, chiếc xe lập tức nghênh ngang mà đi, toàn bộ quá trình không đến hai phút.

Sau một lúc lâu, “Tê.....” Gáy sau đau đớn, làm Hàn Quang Lỗi nháy mắt tỉnh lại không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ.

Tỉnh cảnh giác ca, làm cho anh tỉnh dậy so với người khác sớm hơn, nhưng mà khi anh thấy rõ ràng gương mặt của hai kẻ bắt cóc đang kèm hai bên, khiếp sợ, là cảm xúc mãnh liệt nhất của anh lúc này.

“Hi, anh họ, nhanh như vậy liền tỉnh !” người em họ vừa nhậm chức công tác cảnh quan, đang tươi cười hướng anh vẫy vẫy tay.

“Là người Hàn Quang Hàn, người tốt nhất nói rõ ràng cho ta, việc này là như thế nào?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, trong ngực giận dữ điên cuồng.

Hàn Quang Hàn làm biểu tình đương nhiên, “Còn có thể là chuyện gì xảy ra, còn không phải Lỗi ca anh không chịu ngoan ngoãn đi xem mắt, đại bá mẫu đành phải hai mắt nhắm mắt ủy mời chúng ta tự mình đến mời đại đường ca, thỉnh ngài cần phải tham dự thân cận yến đêm nay.”

Thế này mà gọi là mời? Anh thiếu chút nữa lại bị tức chết a.

Không phải không đoán rằng mẫu thân có khả năng sẽ bày ra thủ đoạn nào đó, nhưng là, anh chưa từng nghĩ đến sẽ là bắt cóc!

Nhắm mắt lại, anh cố gắng tự chủ, mới có thể đủ không chế được ý nghĩ bùng nổ lửa giận trong đầu.

“Gọi điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho mẹ ta —” anh ra mệnh lệnh.

“Thực thật có lỗi, đại bá mẫu vì không muốn đối với anh mà thương tâm nên hai phút trước đã tự khoá máy điện thoại, trước khi thân cận yến chấm dứt, bác cụ tuyệt nói chuyện với anh.”

“Các người không cần nào loạn!” Hàn Quang Lỗi gầm nhẹ cảnh cáo.

“Lỗi ca, người trong giang hồ thân bất do kỷ, người liền nhận mệnh đi!”

“Thả ta xuống xe, Hàn Quang Hàn, ta lệnh cho người tốt nhất lập tức cho ta rời đi, bằng không, ngu ngốc này của ba người các người cứ đợi mà trả thù!” Ánh mắt đáng đáng sát khí, không hề quên đảo qua người các vị đường đệ.

Hàn Quang Hàn trầm tư giây lát, cũng là Hàn Quang Kiệt đang ngồi đối diện bên phải nhắc nhở, “Nghe, đừng có dao động, chúng ta phải nghiêm khắc thực hiện a.”

Không đợi Hàn Quang Lỗi hiểu được, hán phút chốc theo trên lưng lấy ra một cái còng tay, lấy tốc độ sét đánh đem đôi tay Hàn Quang Lỗi còng lại.

“Từ giờ trở đi, ta mới là lão đại.” Hần sáng khoái biểu thị công khai.

“Hàn Quang Hàn, người đang làm cái gì? Người tốt nhất nhanh xin miễn tử kim bài, bằng không, người sẽ khóc không ra nước mắt!” Hàn Quang Lỗi giận không thể át nhìn chăm chăm tên em họ to gan lớn mật.

“Đừng nói là miễn tử kim bài, ta ngay cả lưu manh giấy phép cũng nhất tịnh xin.” Dứt lời, chỉ thấy hán lại lấy ra băng dán, không nói hai lời liền hướng trên miệng của đại đường ca mà dán.

“Ngô! Ngô.....” Con người như phát hoả, Hàn Quang Lỗi nổi giận ra sức gẩy dựa đứng lên.

“Quang Triết, chạy mau một chút, chúng ta bị muện rồi, này đối với vị đại đường tẩu tương lai mà nói, là thực không lễ phép.”

Đáng thương thiên chi kiêu tử, bỗng chốc trở thành tù nhân trong lúc đó.

Hàn Quang Lỗi nổi giận, hơn nữa là thịnh nộ, cả người lỗ chân lông tràn ngập lửa giận mênh mông.

Anh thề, nhất định phải làm thịt ba tên đường đệ không biết sống chết này!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Thương Hải Tình tâm trạng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhìn thấy ly kem trên bàn đã tan thành nước, cô xác nhận thời gian tàn suất cũng càng ngày càng cao.

Cô cần phải đi, lần coi mắt thứ mười tám này, tuyên cáo thất bại!

Bất chấp nam nhân miệng đầy răng vàng trước mặt mới nói một nửa, cô nhanh chóng đứng lên, tươi cười nói: “Thực có lỗi, người không phải khẩu vị của ta, ta nghĩ chúng ta cũng không thích hợp a.”

Không đợi đối phương mở miệng, cô đã đem túi xách khoác lên vai, dường như bay thẳng ra khỏi tiệm kem.

Trời ạ, tiệm kem a! Cô nghĩ đến đi tới tiệm kem coi mắt, hẳn là thuộc loại lão mẹ năm ấy đại độc quyền, không nghĩ tới chính mình hôm nay cũng có thể trải nghiệm một hồi.

Đi vào đầu ngõ, cô giơ lên cánh tay, ngăn lại một chiếc xe taxi, “Phiền toái đến Hoa Phu khách sạn, cảm ơn.”

Nói xong nơi đến, cô cả người nhất thời không có nguyên khí, cơ hồ hiện ra trạng thái tê liệt không chút khí lực.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết, coi mắt lại là một việc đầy đoạ người ta như thế a.

Buổi sáng 7 giờ tỉnh lại, 8 giờ xuất môn bắt đầu trận chiến đầu tiên đến bây giờ, chia đều thời gian coi mắt với một nam nhân là từ ba mươi tới năm mươi phút một người, nói vài ba chuyện linh tinh cùng hỏi han gia cảnh, nguyên cả một ngày, cô ít nhất cũng đã trải qua gần hai mươi lần coi mắt a. (codai *trộn trùng khiếp đảm*)

Thân thể cô không phải làm bằng sắt, cho dù cả một ngày chính là ngồi ở ghế trên sầm vai một cô bé đầu gối cũng sẽ mệt chết a. Sớm biết như thế, cô nên tránh ở văn phòng chuyên tâm họa áo cưới và thiết kế đồ, cũng không phải lãng phí một ngày không công!

Hiện tại, đã là bảy giờ tối thứ Sáu rồi, cô bụng đói kêu vang, trên mặt bởi vì tươi cười quá nhiều đã hiện ra hiện tượng xơ cứng rồi.

Ai, so với việc chinh chiến trên sa trường, cũng bất quá chính là [qua ngũ quan, trăm lực tướng]*, mà cô trải qua chiến dịch thân cận (coi mắt) chỉ là một ngày còn có mật độ cao mười mấy lần, xem ra, chính mình đang dần đầu chuẩn bị bước chân vào thần linh vực a.

Chính là, cô không hiểu, vì sao là cô?

Trong nhà rõ ràng có kế thừa phụ thân quản lý công ty, xinh đẹp tuyệt luân chị hai, còn có tiếp nhận công việc của lão mẹ, sở trường quyền anh nhanh nhẹn dũng mãnh chị ba, tỷ muội ba người đồng dạng đều là văn anh chưa gả, vì sao cô nhất định phải phụ trách tham dự thân cận yên không chút hay ho này chứ?

Cô đương nhiên có thể thông cảm cha mẹ, đối với một nhà ba đứa con gái toàn bộ đều chưa gả đi mà cảm thấy xấu hổ, áp lực thế tục, vấn đề là, phá hư danh dự thương gia cũng không phải chỉ có cô, làm sao có thể bắt cô một mình gánh vác trách nhiệm a?

Di động vang lên, Thương Hải Tình bất đắc dĩ mở máy.

“Người đến muộn! Đang ở nơi nào? Vì sao còn chưa tới?” Người chị hai đam mê thương trường của cô đang dùng tiếng nói uy phong điều khiển hành tung của em gái.

Thương Hải Tình đương nhiên biết chính mình muộn, vấn đề là, xe chính là đang ở quá xa nơi đến tiếp theo, cô có thể như thế nào?

“Nhanh đến. Ta cam đoan, một chút nữa xe sẽ đến thẳng khách sạn, năm phút ... Không, trong vòng hai phút là có thể hiện thân, được rồi đi?”

“Nhớ rõ, là khu dành cho khách vip, trăm ngàn lần đừng có đi sai đường.”

Vừa chấm dứt cuộc nói chuyện, xe rốt cuộc cũng may mắn đến sát khách sạn Hoa Phu.

“Không cần thôi lại, cảm ơn!”

Sau khi đưa cho người lái xe hai trăm đồng tiền mặt, gương mặt trắng nõn như thạch, còn không có ổn định chính mình, Thương Hải Tình liền vội vàng chạy nhanh đến phía trước như muốn rút hai chân, như thể nếu không làm như vậy, chị hai sẽ cho một nhát vào sau gáy của cô a, hại cô vừa nghĩ đến cảnh tượng đó đã muốn mất máu mà chết a.

Thương Hải Tình hoàn toàn không biết, kiểu tóc vốn dĩ được chăm chút một cách gọn gàng ở phía sau chính vì cô chạy nhanh mà bị xô tung ra, mái tóc dài vô tình xoã nhẹ xuống một cách tự nhiên, lại phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lúc này của cô thật mỹ lệ làm cho không ít người mơ màng đắm chìm trong đó a.

Trong đại sảnh của khách sạn treo một chùm đèn thủy tinh hoa lệ, sáng lạn huyền hoặc ánh mắt của cô, cô tìm tới một nhân viên phục vụ, “Tiểu thư, xin hỏi khu dành cho khách vip nên đi như thế nào?”

“Đi về phía bên trái a.” Đôi phương liếc mắt đánh giá cô một cái, hỏi, “Xin hỏi, cô là Thương Hải Tinh tiểu thư sao?”

“Đôi, có chuyện gì sao?”

“Vừa mới có vị khách nhân bảo ta đem một phong thư chuyển giao cho cô.”

Sau khi tiếp nhận phong thư trong tay nhân viên phục vụ, Thương Hải Tinh liền nhanh chóng mở ra –

Không có lấy một từ nào cả chỉ để lại một cái chìa khóa

Biểu tình buồn bực, trong bụng đầy những dấu chấm hỏi đi về hướng dành cho khách VIP, phía hai bên hành lang là một mặt kính to, cô nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình trong gương, vội vàng lấy đồ trang điểm, hai tay nhanh chóng chỉnh sửa lại đầu tóc, lại lấy ra một thỏi son môi, quẹt nhẹ lên cánh môi đã xơ cứng vì cả một ngày phải cố nặn nụ cười a.

Suốt trên người một thân áo màu hồng nhạt, kéo kéo thắt lưng xuống chiếc váy ngắn màu xám, sau đó lấy trảng sĩ đoạn cổ tay, nha, không, là lòng tràn đầy chờ mong đi về phía cuối của khu dành cho khách VIP a.

So với chị hai sắc đẹp rạng ngời kiều diễm, còn có chị ba cá tính nhanh nhẹn dũng mãnh, Thương Hải Tinh trong lòng biết rõ ràng chính mình thật sự bình thường đến đáng thương.

Cô có một tư chất phong thái lãng mạn, nhưng vẫn thiếu người chị hai trời sinh phong tình, tuy rằng cô con người trong suốt giống như pha lê, nhưng vẫn là so ra kém chị ba với thần thái quắc thước, ngũ quan hài hoà kết hợp với khuôn mặt trái xoan, nhưng mà cũng không có ai nói là thanh tú đoan trang tao nhã, nói trắng ra là chính là bình thân vô cùng, hơn nữa là so với nước sôi còn nhạt hơn.

Cô không xấu cũng không đẹp, nhất là khi tiếp xúc với công tác thiết kế áo cưới những năm gần đây, nhìn thấy biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp quyến rũ, cô dần dần tiếp nhận chính mình cùng hai từ xinh đẹp có một khoảng cách thật xa a.

Đứng ở trước cửa phòng cô đang muốn điều hoà lại hơi thở chuẩn bị phô bày dáng vẻ tao nhã, đột nhiên một cánh tay dùng lực đạo mạnh mẽ hung hăng đem cô đẩy vào, làm cô cả người thất tha thất thểu thiếu chút nữa té ngã.

Phanh! Cửa đột nhiên đóng lại, cô chưa kịp thấy rõ đầu sỏ, chính là đúng lúc ổn định trọng tâm để khỏi ngã chổng vó. Khẽ thở ra, ngẩng đầu lên cô chợt bị một bàn đầy thức ăn thịnh soạn ngon lành thu hút.

Sau một ngày mệt nhọc lại thấy được một bàn thức ăn ngon lành như thế có người nào không cảm động a?

*Qua ngũ quan, trăm lục tướng : dựa theo tích Quan Vũ khi rời Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua 5 cửa ải, chém đầu 6 viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Sau một ngày mệt nhọc lại thấy được một bàn thức ăn ngon lành như thế có người nào không cảm động a?

Lại là tôm hùm, lại là cá muối, rất nhiều mỹ vị khiến người ta ham muốn, còn có mùi vị nồng đậm thơm ngon rõ ràng đang khiêu khích mà, nếu ăn sạch một bàn đồ ăn đầy chất dinh dưỡng như vậy, khó tránh khỏi ngày hôm sau bụng không biến thành ba ngăn a.

Nhưng là, làm sao có thể từ chối? Cô cam tâm tình nguyện a!

“Thiên. Làm sao có thể phong phú như vậy a?” Cô cảm giác lục phủ ngũ tạng của chính mình đều xôn xao.

Đột nhiên, một tiếng nói đột ngột như sấm giữa trời vang lên. . .

“Cô đến muộn!” Hàn Quang Lỗi trừng mắt nhìn cô gái đến muộn đang khoan thai đứng trước mắt hần, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng.

Thương Hải Tinh lúc này mới phát hiện, đại sảnh của phòng khách quý ngoài bàn thức ăn phong phú ra còn có một nam nhân to lớn hiện diện ở đây.

Cô giật mình bừng tỉnh. Nhìn lại thực tế, cô là tới thân cận !

Chịu đựng sự dày vò của lương tâm, cô đành bắt ánh mắt của chính mình đang nhìn chăm chăm vào một bàn thức ăn phong phú kia muốn nhỏ dãi mà thống khổ thu hồi, quay ngược về phía nam nhân vừa phát ra tiếng rống như sư tử lúc này.

“Nhĩ hảo, tôi là Thương Hải Tinh, nói vậy anh chính là Hàn Quang Lỗi tiên sinh?” Cô vụng trộm xuất ra trí nhớ của bản thân, về mặt tự nhiên xác nhận danh tính của đối tượng xem mắt thứ mười chín của cô.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh chút lại đây!” Hàn Quang Lỗi đã chờ lâu hiển nhiên thiếu kiên nhẫn một cách nghiêm trọng.

Àn, có lửa giận, Hàn Quang Lỗi trong mắt ẩn chứa tia lửa giận, nhưng lại mãnh liệt làm cho người ta nhất thời sợ hãi, cảm tưởng như chỉ cần một chút sơ suất sẽ làm hại đến tính mạng a.

Muốn cô đi qua? Thương Hải Tinh lắc đầu, lựa chọn không theo.

Cô cũng không phải ngu ngốc, thời điểm này lại tiếp cận với con dã thú đang nổi cơn thịnh nộ, dù có mười cái mạng cũng không đủ mà chết a.

Cô không nhúc nhích, ánh mắt điềm tĩnh, ánh mắt tập trung nhìn vào chỗ ngồi của nam nhân lần đầu gặp mặt, trong đầu chồng chất nhiều ý nghĩ làm cho cô chật vật.

Lấy tiêu chí thẩm mỹ xưa nay cô thường tiếp xúc mà phán đoán, bộ dáng của đối tượng coi mắt lần này thuộc loại hoàn mỹ cấp bậc thật cao a, hơn nữa tuyệt đối là tiêu chuẩn phía trên.

Ôn nhu mà mạnh mẽ, nhã nhặn mà nam tính, đáng vẻ hào sảng mà lại tuấn tú.

Đáng người cao ngất nam tính, làm cho anh vô luận mặc quần áo gì, đều là trời sinh giá áo tử.

Có lẽ là thừa hưởng huyết thống sáng chói của gia đình, làm cho anh tốt cùng lại có ngũ quan hoàn mỹ đến như vậy a.

Có một thần thái tự tin toả sáng bức người, làm cho người ta nhìn không được từ trong lòng đối anh thần phục, đó là loại sức quyến rũ không thể lấy ngôn ngữ hình dung, nhất là ánh mắt lơ đãng biểu lộ anh khí, cao ngạo, phảng phất đối thế nhân biểu thị công khai — trong thiên địa căn bản không có chuyện gì có thể làm khó hắn.

Giống loại này hồn nhiên thiên thành tinh tú, Thương Hải Tinh tiếp thu được rằng không thể ở một khuôn mặt khác, trên người một người khác tìm được, Hàn Quang Lỗi là duy nhất.

Đáng hình không bị bó buộc bởi phạm trù nào, làm cho anh có tính dẻo, lấy ánh mắt chuyên nghiệp mà xem khó gặp được nam nhân chất lượng tốt như vậy, không hơn duỗi thân thai đi xinh đẹp mỹ hoặc một chút, đáng tiếc a!

Tổng quát mà nói, người đàn ông trước mắt đúng là một mẫu người lý tưởng a, nhưng mà tư thế ngồi của hắn đúng thật là một khiếm khuyết a.

Cô thập phần khó hiểu, vì sao hai tay của hắn lại đặt một cách không phù hợp với tư thế ngồi như thế, đều đặt ra phía sau hai bên? Thật là làm mất mỹ quang a.

Nhưng khi nhìn lại mới phát hiện tư thế này hình như cũng không làm cho hắn thoải mái a, nếu không, hai bên tóc mai của hắn cũng sẽ không đỏ nhiều mồ hôi như vậy.

Chẳng lẽ, hắn thường có thói quen tra tấn chính mình sao?

Lại một chuỗi mồ hôi lạnh chảy trên má Hàn Quang Lỗi, hắn thống khổ nuốt nuốt nước miếng một cách chua xót.

Hắn vì sao duy trì tư thế thống khổ như vậy, nhận thấy nữ nhân trước mắt suy nghĩ chậm chạp.

“Cô còn muốn dùng ánh mắt ngu ngốc đó xem tôi bao lâu?” Hắn nhẹ nhàng trợn mắt gằm nhẹ.

Ngu ngốc? Người này nói chuyện không dùng kính ngữ, không lễ phép, trừ năm mươi điểm.

“Cũng không phải cái gì hoa cúc khuê nữ, như thế nào, không thể nhìn sao? Hiện tại là coi mắt, không phân như thế nào thân đâu?” Thương Hải Tinh không cam lòng yếu thế hất hàm, trề môi đáp trả.

“Tôi không muốn nói nhiều với cô, chia khóa đâu? Nhanh chút lấy đến!” Ngực kịch liệt phập phồng.

“Tôi không biết chia khóa gì cả.” Cô giả bộ hoàn toàn không biết gì cả.(tỷ ác thiệt a)

“Hàn Quang Lỗi không giao chìa khóa còng tay cho cô sao?” Hàn Quang Lỗi dự cảm không tốt, “Cô tốt nhất nhanh chút lấy ra, bằng không, chờ tôi thật sự mất đi lý trí, hậu quả sẽ không thể gánh vác.”

Đôi mắt thông minh đẹp đẽ đột nhiên phát sáng, “Anh là đang uy hiếp sinh mệnh của tôi?”

“Hiện tại là cô uy hiếp sinh mệnh của tôi!” Hắn thống khổ không chịu nổi gằm nhẹ.

“Tôi không có.” Cô lời lẽ nghiêm khắc phủ nhận.

“Tôi mặc kệ cô có hay không, tóm lại, nhanh chút mở còng tay cho tôi! Bàn quang của tôi đã không chịu nổi nữa rồi, tùy thời sẽ nổ mạnh!” Nhấn nại thống khổ làm cho Hàn Quang Lỗi đầu đầy mồ hôi lạnh, gân xanh hiện lên, không ngừng phát tiếng thở dốc thật mạnh, hoàn toàn không dám làm ra động tác quá mạnh, để tránh kích thích bàn quang mẫn cảm(codai: mẫn cảm gì cơ ạ *ngây thơ*)

Thương Hải Tinh bưng tỉnh đại ngộ. Nguyên lai, hần bị người dùng còng tay trói a, khó trách nhân viên phục vụ khách sạn lại chuyển giao cho cô một cái chìa khóa, cũng khó trách tư thế của hần lại cứng ngắc quý dị như vậy a.

“Không cần lại ngăn người, tôi cầu cô nhanh chút được không?” Hần khàn khàn thúc giục.

“Nam nhân đáng thương.” Cô liền nhanh chóng lấy ra cái chìa khóa trong túi trước, tiến lên mở giúp hần.

Cô không khăn trương cũng không sợ hãi, thần trí thanh tỉnh không có vẻ say rượu, nhưng cái chìa khóa trong tay giống như là cùng cô đối nghịch, luôn không thể thuận lợi sát nhập chìa khoá vào lỗ khoá.

“Đủ, cô không cần lại run lên!”

“Tôi không có run, là góc độ này rất kỳ quái, làm cho tôi rất khó thuận lợi đem cái chìa khóa sát nhập.”

Hàn Quang Lỗi hít một hơi thật sâu, có trong nháy mắt, anh như vậy thiên chi kiều tử thậm chí muốn buông tha cho tự tôn, hảo bỏ qua cho chính mình bàn quang, nhưng là, trong lòng ngạo mạn không muốn nhận thua cố tình muốn thử sức kiên nhẫn của chính mình.

Không được, anh Hàn Quang Lỗi tuyệt đối không thể để loại chuyện ngu xuẩn này phát sinh trên người mình.

“Sẽ nhanh thôi, anh nhẫn nại một chút nữa.” Thương Hải Tinh cũng không phải không máu không thịt, biết hần nhẫn nại đến mức mặt nhăn lại ướt đầm cả mồ hôi lại không phát tiết được rất là cực khổ.(đúng là không gì đau khổ hơn *gật gật*)

Rất cực, cái chìa khóa dường như sát nhập được với lỗ khoá một cách kỳ tích, một tiếng răng rắc chọt vang, Hàn Quang Lỗi không kịp nói tiếng cảm ơn, liền điên cuồng lao thẳng đến toilet.

Ngẩng khuôn mặt tuấn lãng, biểu tình thống khổ của Hàn Quang Lỗi tạm thời dịu đi sau khi cho được những thứ nên cho ra ngoài, khi anh đi ra toilet, cảm giác chính mình phẳng phất lấy lại được cuộc sống mới.

Sau khi giải quyết nguy cơ, việc nên giải quyết tiếp theo là thận cận yến chết tiệt này.

Anh có thể bỏ đi, nhưng là, trốn tránh việc trước mắt không phải là lựa chọn của anh, anh thích đối diện thẳng thắn, cho dù là vô tình cự tuyệt, cũng tốt hơn úp úp mở mở.

Tóm lại, anh phải cùng cô gái kia nói chuyện rõ ràng, anh là không muốn kết hôn.

Đẩy cửa phòng khách quý ra, tình huống trước mắt lại làm cho anh cả kinh không nói được gì cũng dừng lại động tác.

Phát sinh chuyện gì? Anh mới rời đi một chút không phải sao? Như thế nào anh chân trước vừa đi, cô gái này lập tức liền bỏ nhào vào bàn ăn trước mặt, tinh thần chấn hưng đối thức ăn trên bàn hào giết đồ cả mất rồi?

Xem cô rất giống như bộ dáng của quý đối đầu thai, làm đảo điên đến hình ảnh nữ nhân trong trí nhớ của anh.

“Xin hỏi, cô là từ Châu Phi trở về sao?” Anh không thể tin nhìn cô lấy gió thu cuốn hết lá vàng chi tư, tận tình quét ngang đầy bàn mỹ vị món ngon.

“Không, tôi mới từ Pháp quốc trở về, người tiến cử chưa nói quá sao?” Thương Hải Tinh không thềm để tâm trả lời.

Hàn Quang Lỗi ngoài cười nhưng trong không cười được câu trả lời làm bưng tỉnh, giữa trán gân xanh ần ần co rúm.

Anh mới không nghĩ bất kể cô là từ đâu trở về, anh buồn bực là trình độ đối khát của cô, quả thực có thể so sánh dân chạy nạn Châu Phi.

“Nhìn thấy bộ dáng ăn uống này của cô, quý đối nhìn cũng muốn nhường bộ lui binh.”

Gắp con tôm hùm thơm ngon nhét vào miệng. Thương Hải Tinh tranh thủ lúc rảnh rồi dùng cặp mắt vô tội liếc về phía nam nhân vừa được giải phóng kia, “Thứ nhất, tôi rất đói bụng; Thứ hai, đồ ăn anh kêu cũng không để tôi ăn, chẳng lẽ anh muốn gói đem về làm đồ ăn khuya?”

Cô chính là xem chuẩn hần sẽ không. Tây trang thẳng tỉnh anh phần tử, là không có khả năng đem chính mình khiến cho giống obasan chung quanh đóng gói, bọn họ tuyệt đối không tha hứa hình tượng chính mình trầm luân.

Hàn Quang Lỗi nghĩ đến cô sẽ cảm thấy xấu hổ, nhưng rõ ràng, con người của cô trong suốt hồn nhiên không thấy chút vẻ xấu hổ, điều này làm anh nhin không được tò mò đánh giá cô.

Cô có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, ngũ quan khéo léo tinh tế, mái tóc được cuốn lên tạo cho cô phong thái mềm mại điềm tĩnh, chính là, bộ dáng cô đang ăn cùng với vẻ ngoài của cô không phù hợp với nhau.

Không tính là đã man, chính là ấn tượng nữ nhân ăn cơm trước mắt làm anh khiếp đảm. Thằng thán nói, cô há miệng to để ăn một cách tự nhiên nhưng lại làm cho anh có cái nhìn khác xưa.

Xã hội này tràn ngập nhiều lắm bệnh trạng trang giấy người (ý anh Lỗi là người mình dây ấy, hay là dáng người mỏng như trang giấy), rất nhiều nữ sinh tỏ vẻ kén ăn, khó trách anh không khỏi tưởng tượng. Người không phải là ăn ngũ cốc hoa màu? Nhưng là bệnh trạng nỡ cảm làm cho các cô gái không dám ăn cơm, rõ ràng đói muốn xẹp bụng, lại còn muốn đau khổ thôi miên chính mình nói không đói bụng, tẩu hỏa nhập ma, phăng phắt ăn nhiều một ngụm chính là làm ra tội ác tày đình không thể tha thứ a.(tình trạng ăn kiêng ấy ấy)

Nhưng cô lại hoàn toàn khác, trong mắt của cô chỉ có đồ ăn, không có anh Hàn Quang Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.1

“Cô sẽ không là vì một chút thân cận yên, cho nên cố ý đem chính mình đói chết khiếp đi?” Đồng thời ngời xuống, Hàn Quang Lỗi nhận không được hoài nghi cô là giả mượn tham gia thân cận, để có thể ăn một bữa thịnh soạn.

Nguyên nhân hại cô đói đến như vậy rất là dài dòng, bắt đầu từ sáng sớm cô đã phải đi xem mắt, cô chỉ có thể hé miệng cười, căn bản muốn ăn sẽ không thể nói chuyện, nên hiện tại nàng chọn ăn a.

Bất quá thật muốn truy nguyên, cũng tại cái tên đối tượng coi mắt buổi trưa kia nên cô mới không thể ăn được gì, chính hấn ảnh hưởng đến mức độ thèm ăn của cô.

Từ đầu tới đuôi không ngừng mở miệng cắn nuốt còn chưa tính, còn làm văng lên đầy bàn nước miếng, nhìn thấy một bàn thức ăn đủ màu sắc thơm ngon trước mặt, lại không may mắn thoát khỏi ”Thiên hàng cam lâm” Sau, mặc cho cô như thế nào đối chính mình tâm lý kiến thiết, chính là không có dùng khí đem bữa cơm trưa đã bị ô nhiễm nuốt vào mà mặt không thay đổi.

“Anh rất biết cách chọn các món ăn ngon, các món ăn ở đây đều là mỹ vị nhân gian khiến người ta muốn khóc.” Trung trảng nghi ngại, Thương Hải Tinh cho một câu tán thưởng.

Hiện tại là như thế nào? Anh cần quý xuống để dập đầu tạ ơn sao? Khư!

Cuộc đời của Hàn Quang Lỗi đây là lần đầu tiên bị so sánh, nhưng lại là thua cấp đồ ăn.

Căn cứ vào kinh nghiệm những lần gặp gỡ trước, những cô gái đối diện với anh chưa từng có người nào có thể dời mắt khỏi người anh, càng không nói đến là chú ý tới những đồ ăn trước mắt như hiện tại đây.

Các nàng luôn vội vàng dùng ánh mắt e lệ nhìn anh, ăn uống một cách chậm chạp, kiểu cách, hại cả một bàn đầy những mỹ vị, vĩnh viễn vận mệnh không thay đổi đi vào duy nhất thể lương kết cục, luân vì sự thùy.

Vài lần như vậy, anh đều thận trọng tự hỏi ra một vấn đề — anh là không phải nên niệm điểm đại bi rửa hoặc là cái gì, hảo an ủi chuyện này bởi vì anh cá nhân sức quyến rũ, mà thức ăn vô tội bị vứt bỏ a.

Nhưng mà hiện tại, cô gái này gọi là Thương Hải Tinh nhưng lại không có để ý anh tồn tại, hãy còn ăn si mê say mê, cho dù tiếp theo giây cô lại bỏ đầu ngón tay vào trong miệng mút, anh cũng không thấy ngoài ý muốn.

“Cô vừa lòng là tốt rồi.” Không biết là nên cao hứng hay khổ sở, trên khuôn mặt tuần lãng hiện lên một tia cười khổ đánh trống lảng.

Thắng đến khi cô dừng lại hiệp một, uống ngụm trà cho thông cổ họng. “Xem anh mời tôi ăn một bữa thịnh soạn như vậy, tôi thành thật nói cho anh hay, nếu anh muốn kết hôn, tôi không phải một đối tượng thích hợp, hiện nay tôi đang trong giai đoạn cần dành nhiều thời gian cho công việc của bản thân, cho nên cũng không muốn dùng hôn nhân để trói buộc chính mình.”

“Tính đến trước mắt mới thôi, câu nói này cô đã dùng nhiều lần?” Hàn Quang Lỗi khẽ nhướn mày, hé mắt nhìn cô .

“Lần đầu tiên. Mười tám người trước tôi đều nói — thực thật có lỗi, anh không phải khẩu vị của tôi, tôi nghĩ chúng ta cũng không thích hợp.” Đôi môi hồng tình xảo hơi hơi phát động, từ lời nói đến bộ dáng, còn rất đáng yêu.

“Cho nên tôi nên cảm kích sự thẳng thắn của cô, muốn nổi bật?”

“Ha ha, này không cần.” Cô vô tâm nở nụ cười, đôi mắt sáng như trăng rằm.

Tiếng cười của cô thanh thúy lại dễ nghe, còn có loại nhu hợp sang sảng lại kiều ngọt phong tình.

“Công tác gì lại khiến cho cô phải chuyên chú trong đầu như vậy?”

“Tôi ở Pháp quốc học thiết kế trang phục, mới đây nhờ người nhà mở được công ty áo cưới của chính mình, dù chỉ mới là bước khởi đầu nhưng là ý nghĩa phi phàm.” Nói đến công tác, Thương Hải Tinh khó được nhìn Hàn Quang Lỗi liếc mắt một cái, lập tức lại nhớ tới trên bàn, tính toán Hồi 2: hợp tác chiến kế hoạch, hành động của cô trước sau không đến một giây.

Ánh mắt của cô, khi đối diện với thức ăn trước mặt và khi đối diện cùng dung nhan tuấn lãng của anh thật sự khác biệt, thái độ lý trí kia thật khác thường, làm Hàn Quang Lỗi tự tôn rất khó không bị thương (hồ hồ *che miệng* tại anh hay tự sướng quá mà nên khi gặp Tinh tỷ mọi shock như vậy a)

Thực hiển nhiên, cô gái này hoàn toàn không để ý đến anh!

“Tôi có thể thỉnh giáo cô một vấn đề, tôi bộ dạng thật tệ sao?”

Thương Hải Tinh hồ nghi ngẩng đầu đón nhận tầm mắt anh, dùng khẩu khí chắc chắn mà khẳng định, “Không, anh nhìn tốt lắm, không phải điển hình anh tuấn, nhưng là có một loại khí chất riêng của bản thân.”

“Bất quá, hiển nhiên vẫn là so với đồ ăn trước mặt cô thật không bằng.” Anh câu động khóe miệng, lộ ra một chút cười yếu ớt.

“Làm chi lấy chính mình đi so với đồ ăn? Người đói khát đương nhiên truy đuổi đồ ăn a! Đây là bản năng.” Cô lại mở miệng cho một ngụm đồ ăn, cũng không chút nào che dấu lộ ra tươi cười.

Một vài sợi tóc khẽ xoã xuống trước khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh không chút nghĩ ngợi vươn ngón tay thay cô vén lên, hồn nhiên không để ý hành động của chính mình vô cùng thân thiết quá đáng (á chưa gì ca đã lộ bản chất nha, chiếm tiện nghi con người ta kìa, nhưng mà nhẹ hều à, chả thik *lắc đầu phụng phịu*)

“Cám ơn.” Cô cảm kích cho anh nụ cười không chút nghĩ ngợi.

Hàn Quang Lỗi nhất thời cảm giác lồng ngực của chính mình bởi vì nụ cười của cô mà kịch liệt nhảy lên.

Này rất vớ vẩn! Anh buộc phải cưỡng chế ánh mắt rời khỏi cô, chột dạ bức chính mình mạnh mẽ lên.

Anh che dấu sự xúc động của chính mình giả bộ bình tĩnh.

Mặc kệ anh một bên ổn định tinh thần, Thương Hải Tinh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tiếp tục tận tình ăn nhiều, điều này làm cho Hàn Quang Lỗi thực bất bình.

Tay khẽ nắm thành quyền, anh gõ lên mặt bàn, nhắc nhở cô chú ý, “Chúng ta hiện tại là đang xem mắt a?”

“Đương nhiên, tôi không quên.”

“Nhưng cô từ đầu tới đuôi trong mắt chỉ có đồ ăn, tôi rất khó không như vậy đoán rằng, cô là vì dọa tôi bỏ chạy, cho nên bắt kẻ hình tượng ăn nhiều.” Anh vừa nói chuyện vừa dùng ánh mắt lợi hại gắt gao xuyên thấu Thương Hải Tinh.

Cô im lặng nhìn anh một cái, phát hiện con ngươi của anh sáng lạn, quả thực xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Đáng tiếc cô còn không muốn kết hôn, nếu không, gả cho nam nhân xinh đẹp như vậy, hẳn là cũng có một chuyện tình thật hạnh phúc a.

“Ân! Phương pháp này cũng không tệ a, lần xem mắt tới tôi sẽ thử tham khảo mà áp dụng a.” Cô nghịch ngợm chẳng những không an ủi, ngược lại còn thật sự suy ra phương pháp này có thể áp dụng.

“Cô —” Hàn Quang Lỗi có chút chịu đựng, thiếu chút nữa đã nghĩ muốn đem bàn tay bóp chiếc cổ mảnh khảnh của cô. (ây, đừng nóng ca ơi)

Làm sao chỉ như vậy lại bại trận được? Hơn nữa đối thủ còn chính là một cô gái vô hại, không được, không được, anh phải nghĩ biện pháp hòa nhau nhất thành!

“Cô nếu không nghĩ kết hôn, vì sao còn đến xem mắt?” Anh ép hỏi.

“Vậy còn anh? Bộ dáng của anh xem thế nào cũng là chán ghét việc xem mắt này, sao cũng đến đây?” Cô đem vấn đề trao lại cho anh.

Cô thực tình nhanh, nghĩ đến cô bước chân vào đời chưa lâu, lại phát hiện cô linh hoạt được ngay, ý nghĩ nhanh nhẹn.

“Trong công ty áo cưới tiếp xúc nhiều đôi vợ chồng sắp cưới như vậy, chẳng lẽ điều đó không kích thích ý niệm kết hôn trong đầu cô?”

“Trên thực tế, công ty áo cưới của tôi cho tới bây giờ chỉ phục vụ hơn hai người khách.”

“Mới hai khách vậy công ty áo cưới của cô sao có thể buôn bán được chứ?” Anh rất là kinh ngạc.

“Có lẽ anh cảm thấy việc buôn bán chính là lấy việc kiếm đồng tiền làm mục đích lớn, nhưng là, tôi hy vọng cũng không chỉ là kiếm tiền mà thôi, thành lập công ty áo cưới, là hy vọng dùng sự chuyên nghiệp của chính mình tạo ra một giấc mộng lãng mạn hạnh phúc cho các nhân viên, có lẽ hiện tại khách nhân thiếu một cách đáng thương, nhưng là, tôi tuyệt đối không muốn vì sinh tồn của công ty mà làm ẩu, hủy đi mọi cố gắng cũng như uy tín tích lũy bấy lâu nay. Khách nhân có thể thiếu, thậm chí không có, nhưng giấc mộng không thể bị ô nhiễm”

Cô thật sự là một cô gái đặc biệt, trong người nhất định có máu mạo hiểm, nếu không, như thế nào có thể dũng cảm theo đuổi giấc mộng?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Cô thật sự là một cô gái đặc biệt, trong người nhất định có máu mạo hiểm, nếu không, như thế nào có thể dũng cảm theo đuổi giấc mộng

Có lẽ có người sẽ cảm thấy cô như vậy thật ngốc, rất chân thật, nhưng trong đáy mắt anh, cô gái này tuy nhỏ nhưng rất dũng cảm, làm cho người ta thực cảm động.

Hơn nữa cô cùng anh, cũng không hy vọng hôn nhân làm trở ngại sự nghiệp của chính mình.....

Một ý niệm điên cuồng trong đầu vừa mới hiện ra trước mắt, anh lập tức thốt ra, “Gã cho tôi, tôi có thể cho cô một không gian rộng lớn có thể hoàn thành giấc mộng của cô, có thể chuyên tâm sáng tạo.”

“Gi?” Lúc này đây, rốt cuộc không thể đem sự chú ý đặt hoàn toàn vào đồ ăn trước mặt nữa, Thương Hải Tinh giật mình ngẩng đầu, mở to mắt trừng anh một cách ngốc nghếch, thận trọng mở miệng, “Anh điên rồi sao?”

Câu nói của cô như dội một gáo nước lạnh vào mặt anh, không lưu tình chút nào làm Hàn Quang Lỗi cả người hoàn toàn tắt hẩn tâm tình phấn chấn.

Làm ơn, khắp thiên hạ có bao nhiêu nữ nhân mong chờ anh có thể đối với các nàng nói ra những lời nói mang ý nghĩa phi phạm như vậy, duy độc cô không có cảm động, không có kinh hi, nhưng thật ra có rất nhiều kinh hách.(đại loại là giật mình)

Kiểm chế ý nghĩ muốn bóp chết người ngồi trước mặt, anh quyết định xuất ra càng nhiều lý lẽ thuyết phục cô.

“Cô có giấc mơ vĩ đại như vậy hẳn là phải cần càng nhiều không gian tự do để thực hiện giấc mơ của mình, mà tôi cũng vậy, chúng ta cũng đều vì bị gông xiềng của hôn nhân níu giữ mà ngăn cản bước đi của mình.”

Anh không nghĩ tìm phiền toái, Thương Hải Tinh cũng không mơ ước nam sắc của anh, lòng của cô hoàn toàn đặt vào công việc, đối tình yêu cũng không có khát khao gì không thực tế, cùng cô duy trì quan hệ hôn nhân, sẽ là phương pháp an toàn nhất.

“Vậy anh còn nói muốn tôi gả cho anh, tôi xem anh thật là điên rồi.” Thương Hải Tinh còn thật sự bình luận.

Hàn Quang Lỗi không nghĩ cùng cô tranh chấp, chính là dùng thái độ thành khẩn thân mật tiếp tục du thuyết cô, “Cho nên, sau khi cân nhắc kết quả là chúng ta cần một cuộc hôn nhân tạm thời để hỗ trợ lẫn nhau thoát khỏi sự bó buộc.”

“Quan hệ hôn nhân tạm thời?” Đây nghe qua có vẻ vớ vẩn, nhưng cũng rất hợp lý lại còn khá thú vị nha!

“Không cần lâu lắm, chỉ cần một tháng là tốt rồi, một tháng sau, chúng ta hiệp nghị ly hôn, đến lúc đó không người nào có thể tiếp tục bức cô thân cận, bức cô nhất định buông tha cho sự nghiệp lựa chọn hôn nhân, chúng ta đều có thể một lần nữa đạt được tự do, có thể tiếp tục đặt hết tâm sức vào sự nghiệp mà tiến tới a.”

Sau khi nói những lời ấy, Hàn Quang Lỗi bắt đầu hoài nghi chính mình biến thành nhân viên thần chức, bằng không làm sao có thể mặt không đỏ, khí không suyền nói ra lưu loát như vậy.

“Anh không nghĩ muốn lấy người mình yêu làm vợ sao?”

Trên thực tế, anh sợ bị yêu đến chết a.

Anh không hoa tâm, đối đãi mỗi mối quan hệ tình cảm trước đây đều còn thật sự chuyên nhất, nhưng trải qua nhiều kinh nghiệm, các cô gái luôn miệng nói thích anh luôn dùng các phương thức ích kỷ biểu lộ sự yêu thương làm anh hít thở không thông, nghiêm mật theo dõi cuộc sống của anh, không chỉ có cảm giác thở không nổi mà anh hoàn toàn không cảm nhận được hạnh phúc.

So với những cô gái thể hiện tình yêu làm anh khổ sở thì anh cưới một người vợ không hề yêu thương anh vẫn là biện pháp an toàn hơn.

Hơn nữa, anh tuyệt đối là một chàng trai rất trung thành trong hôn nhân, cũng không có kim ốc tàng kiều* tính.

“Hoàn toàn không cần, tôi chỉ là muốn dùng một quan hệ hôn nhân ngăn ngừa để đối lấy tương lai tự do.”

“Anh sẽ không phải là muốn ngoài mặt thì cưới vợ nhưng thực chất là muốn tìm lá chắn để che dấu các cuộc tình ong bướm chứ?” Nam nhân đều mê loại thủ thuật che mắt này để thỏa mãn tư dục của chính mình.

“Đối hôn nhân trung thành, tôi tin tưởng đạo đức này tôi còn có.”

“Chẳng lẽ anh không sợ tôi sau này đổi ý, một mực bám víu, dây dưa anh?”

“Chúng ta sẽ lập ra một hiệp ước xác minh quan hệ để bảo đảm lẫn nhau, tôi sẽ bảo hộ chính mình, nhưng là tuyệt không làm cho hợp đồng của chúng ta có gì tổn thất.” Anh phát ra âm thanh ôn nhu, hai tròng mắt sáng ngời toả sáng chiếu thẳng vào người cô làm cô bất giác buông lỏng tâm.

“Vì sao là tôi? Tôi cũng không phải xinh đẹp.”

“Bởi vì chúng ta đều có một ước mơ của riêng mình, cũng không hy vọng bị hôn nhân trói buộc, về phần quan điểm xấu đẹp, đó là ý nghĩ của từng người, cũng không có đáp án nhất định.” Trong mắt anh, cô có một phong thái và tư chất rất đặc biệt.

“Tôi có một điều kiện”. Cô đưa ra.

“Nói đi.”

“Khi công ty tôi cần một người mẫu để chụp ảnh áo cưới làm quảng cáo, tôi cần ngoại hình của anh a.” (codai: ặc, chưa gì đã lợi dụng ca ca rồi, tỷ thật là... Tình tỷ: người có ý kiến?*trùng mắt*, codai: á không dám *bỏ chạy mất dép*)

Cô rốt cục thừa nhận anh có một ngoại hình rất bắt mắt.

Cô cả một đêm không thèm nhìn đến anh chỉ chăm chú tham ăn, nhưng thời điểm này nghe cô nói như vậy tự tôn của anh phần nào được vuốt ve.

Số liệu tu chính — nguyên lai cô cũng có một chút mơ ước anh nam sắc, bắt quá, chỉ đang nhận ra cái giá trị của anh trong công việc thôi.

“Không có lý do gì không giúp cô.” Anh cảm thấy chính mình bị cô đem ra dùng cũng không sao.

“Kia thật sự cảm ơn anh.”

“Cho nên chúng ta thành giao ?” Anh cẩn thận xác định lại kết quả của cuộc giao dịch.

“Là, thành giao.” Thương Hải Tình vươn bàn tay nhỏ bé của mình, thực cảm thấy rất vừa lòng vì hợp tác này của bọn họ, bởi vì, từ trước cho đến bây giờ, chỉ có anh hiểu được công ty áo cưới đối với cô quan trọng và ý nghĩa như thế nào.

Sự nghiệp không chỉ là sự nghiệp, còn liên quan đến giấc mơ cả đời của cô.

*Kim ốc tàng kiều: Thái tử của Hán Cảnh Đế Lưu Khải là con cả Lưu Vinh, Quán Đào công chúa (chị cùng mẹ) muốn gả con gái mình cho Lưu Vinh, nhưng bị Túc Cơ – mẹ Lưu Vinh cự tuyệt vì ghét tình ngôi lê đòi sách của Quán Đào công chúa. Quán Đào công chúa quay sang hỏi Mỹ nhân (một cấp bậc của tần phi đời Hán) Vương Thị – mẹ của Lưu Triệt. Vương Thị lập tức đồng ý.

Một lần Lưu Triệt đến phủ của Quán Đào công chúa, Quán Đào công chúa hỏi Lưu Triệt có thích mỹ nữ không, Lưu Triệt gật đầu nói có, nhưng Quán Đào chỉ vào nha hoàn nào Lưu Triệt cũng không ưng, cuối cùng Quán Đào công chúa mới chỉ đến con gái Trần A Kiều hỏi thế A Kiều thì thế nào. Lưu Triệt vui mừng nói, nếu cưới được A Kiều sẽ làm nhà vàng cho nàng ở (Kim ốc tàng kiều).

Sau đó với sự tác động của Quán Đào công chúa, Cảnh Đế Lưu Khải phế thái tử Lưu Vinh, truyền ngôi cho Lưu Triệt. Lưu Triệt 19 tuổi đăng cơ, hiệu là Hán Vũ Đế. Lưu Triệt đã không quên lời hứa năm nào, lập cô em họ Trần A Kiều 17 tuổi làm Hoàng hậu, còn biến Trường Môn Cung thành một tòa kim ốc cho giai nhân ở.

A Kiều 17 tuổi trở thành Hoàng hậu, độc sủng suốt 10 năm, đáng tiếc lại không thể sinh dù chỉ một mụn con. Sau này vì dùng bùa chú nguyên rửa Vệ Từ Phu – tân sủng của Vũ Đế, A Kiều bị phế khỏi ngôi Hoàng hậu năm 130 TCN, không lâu sau thì qua đời.

Chương 6: Chương 2.3

Hàn Quang Lỗi lần đầu tiên đi vào công ty áo cưới Moonriver, anh chỉ biết đi tìm Thương Hải Tinh.

Cùng với nói đây là một công ty áo cưới, còn không bằng nói đó là nơi tạo ra giấc mơ, một ước mơ viên mãn.

Không có tủ kính hoa lệ màu mè, cũng không có những nhân viên ba hoa chích choè, chỉ đơn giản là một nụ cười thanh nhã thuần khiết, một tiếng hoan nghênh thân mật, không có sự tôn kính giả dối, các lời góp ý chân thành, làm cho người ta nghĩ đến chính mình không phải đến tiêu phí, mà là đến một nơi đáng tin cậy như bạn bè, vì chính mình làm ra một bộ áo cưới hạnh phúc duy nhất trên đời.

Từ trước cửa kéo vào bên trong trưng bày các loại hoa cỏ nhỏ nhắn xinh đẹp, tạo một không gian dịu nhẹ, xinh đẹp làm cho người ta có cảm giác thoải mái, thư giãn, ngay cả anh là một người công việc có tâm hồn cứng nhắc cũng vì những mùi hương và cảnh sắc trước mắt làm cho nhu hoà đi không ít.

“Ngồi đợi một chút, Hải Tinh đang bàn công việc cùng một thương gia người Hoa từ Pháp quốc.” Lực Từ Quyên bưng tới một ly trà hoa cỏ.

Cô là người có trách nhiệm quản lý và cũng là nhà thiết kế chính duy nhất trước mắt của công ty Moonriver, đã làm ở không ít các công ty áo cưới, muốn tìm một nơi thuần túy là mang lại hạnh phúc cho những đôi vợ chồng sắp cưới để có thể một lần nữa bắt đầu, thậm chí không tiếc tự xuất tiền túi đi học các kỹ xảo hoá trang chuyên nghiệp, đơn giản là đơn thuần theo đuổi giấc mộng cuộc sống, thực hấp dẫn người.

“Cám ơn.”

Thương Hải Tinh hẹn anh hôm nay muốn chụp hình áo cưới, điều này cuối cùng làm cho Hàn Quang Lỗi thoáng cảm giác được, chính mình thật sự muốn kết hôn. Mặc dù có tài lực hùng hậu của Hàn gia làm hậu thuẫn, nhưng là, cô lại hy vọng hết thảy đều có thể giản dị, không sao cả, không có các tục lệ rườm rà quá nhiều, anh cũng cảm thấy thoải mái tự tại.

Cũng chính bởi vì vậy, anh không mắc chứng sợ hãi giai đoạn tiền hôn nhân của đa số các chàng trai, ngược lại còn có điểm chờ mong một cuộc sống mới sắp bắt đầu.

Thương Hải Tinh là một cô gái ở chung vô cùng tốt, đối bụng liền mồm to ăn cơm, một mối liên tận tình nghỉ ngơi, không bệnh tâm thần, không khóc nỉ non tranh cãi âm ỉ, có chuyện nói thẳng, cá tính thành thực tuyệt không nhân nhố, làm cho anh đang chuẩn bị làm chú rể thật sự thích ý thoải mái.

Có mấy lần anh thậm chí nghĩ, nếu một tháng sau, bọn họ vẫn không chán ghét quan hệ như vậy, có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ này cũng không phải là không thể.

Cách một cánh cửa sổ nhỏ, anh thấy trong văn phòng cô vẽ mặt chuyên chú nói điện thoại, kiểu tóc của cô làm rất hay, búi tóc thanh lịch làm lộ ra đường cong của chiếc gáy rất xinh đẹp, trên khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, không giống các công ty áo cưới hiện nay, sau khi trải qua tạo hình, hoá trang, luôn hại các chàng trai nhìn không được hoài nghi chính mình có phải hay không cưới nhầm người khác.

Cái loại này cách xa chênh lệch, làm cho anh chỉ là tưởng tượng liền nhượng bộ lui binh, may mắn công ty áo cưới của Thương Hải Tinh không bày ra loại này a.

Trong khi chờ đợi, trong lòng anh đột nhiên bắt đầu sinh một cỗ chờ mong, không biết thời điểm cô đợi chụp ảnh cưới sẽ mặc loại áo cưới nào a.

Hắn là rất xinh đẹp, cô là một cô gái cực kỳ khéo léo thủy mị, áo cưới cô lựa chọn nhất định rất xuất sắc.

Thật sự là chờ mong..... Cái gì? Tâm động? Nói hươu nói vượn, bọn họ là hợp tác, là chiến hữu cùng sống chết, anh làm sao có thể đối chính mình mà cáit tâm động?

Hào, nhìn động tác chăm chú vào công việc của cô thật sự rất chói mắt, có một chút gì đó làm cho người ta rung động, tươi cười tựa như mùa xuân đâm thùy, làm cho người ta rất muốn rong chơi trong đó, ánh mắt của cô giống như hai viên kim cương, ánh sáng ngọc thu hút người ta, môi non mềm tựa như đóa hoa, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm..... Gì?! Âu yếm?

Bỗng nhiên kinh hãi, Hàn Quang Lỗi ý thức được chính mình miên man suy nghĩ cái gì, lộ ra khuôn mặt tuần tú nhất thời khó coi tới cực điểm, chột dạ dường như làm ra chuyện gì không thể tha thứ.

Thương Hải Tinh đã nói chuyện xong, vội vàng đẩy cửa ban công ra, nhanh chóng đi ra. “Thực xin lỗi, đột nhiên có chút việc trì hoãn, tôi đi đổi lễ phục, chúng ta lập tức bắt đầu chụp ảnh. Tôi không có dự tính chụp nhiều lắm, đại khái khoảng bảy hay tám tấm gì đó, hy vọng anh đừng cảm thấy câu thúc.”

Anh không nói thêm gì, chỉ vờn vờn tươi cười nhìn theo dáng vẻ bận rộn của cô, thuận tiện che dấu chính mình xa tư.(ý là tâm tư xa xôi, nghĩ nhiều)

Nhưng mà sau đó không lâu, sự thông dong của anh cũng không thể duy trì nổi nữa.

“Đi nhanh, còn phải chụp ảnh nữa.” Thương Hải Tình mặc lễ phục cô dâu tự mình đến gọi hắn.

Hàn Quang Lỗi hoảng hốt từ trên ghế đứng lên, cử động không được tiêu sái, tự tin như trước kia, vẻ mặt không hiểu vì sao lộ rõ sự sững sốt bất ngờ.

Anh cảm giác một cỗ nhiệt lưu theo ngực bay nhanh lướt qua, kích thích vào đầu não không phòng bị của anh.

Đó là chiếc áo cưới được làm thủ công hoàn toàn, chiếc áo ngoài được thiết kế cân xứng với làn váy bông bồng nhẹ nhàng trang nhã làm lộ rõ bờ vai tròn khêu gợi, lại thanh khiết xinh đẹp, phô bày tất cả ưu thế của cơ thể hoàn mỹ đến không thật.

Không doanh nắm chặt vòng eo tinh tế, làm cho thị giác Hàn Quang Lỗi bị một loại cảm giác hưng phấn bao vây, bộ ngực sữa đầy đã lấp ló dưới cổ áo được thiết kế vô cùng gợi cảm đủ để trêu chọc một người nam nhân phải cực lực che dấu dục vọng.

Hơn nữa cô còn lộ ra dung nhan mỉm cười ngọt ngào, bộ dáng kia phảng phất đối một người nam nhân nói, ta đẹp sao? Muốn ôm ta sao?

Anh âm thầm hít một ngụm khí, mi tâm vì nhìn không tự lại, con ngươi càng hiển thị nùng ám (mờ ơ mờ huyền mờ, a mờ ám sắc ám *ngây ngây thơ thơ*)

“Suy nghĩ cái gì?” Thương Hải Tình đập khế cánh tay anh, ý đồ gọi hồi suy nghĩ của anh.

Anh lại lập tức như bị điện giật liền lui từng bước!

“Làm sao vậy? Không thích lễ phục của tôi sao?” Cô còn thật sự hỏi.

Cô chú ý tới ánh mắt anh nhìn mình có phần cổ quái, trơ mắt xem xét, lại nhíu mày không lý do, như là muốn tức giận, lại như là đang nhẫn nại, anh có chút dăm chiêu mấy lần muốn nói lại thôi, lại chậm chạp không nói một tiếng, làm cho cô hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Không phải —” Anh nhanh chóng trả lời, thái độ giấu đầu hở đuôi, hoàn toàn tiết lộ bản thân đang chột dạ.

Đáng chết, anh làm sao có thể thích?

Không chút hờ hang lơ lửng, chỉ biểu lộ ra một chút sự khêu gợi như ẩn như hiện, bờ vai thon mịn màng, xương quai xanh quyến rũ khiến cô có một nét đẹp làm người ta nín thở, làm người ta muốn phạm tội, chỉ mới nhìn như vậy dục vọng của anh đã sắp chịu không nổi, hoàn toàn không dám tưởng tượng sau khi chạm vào sẽ ý loạn tình mê đến thế nào.

Sự ngọt ngào gợi cảm đáng yêu đến chết như vậy, làm sao có thể không thích?

Chính là, anh không thể tiết độ, anh cũng không phải cảm thú, làm sao có thể ngang nhiên bức cô? Cho nên đành phải thống khổ dằn vò ý chí của mình như vậy. (chắc, tội nghiệp ca, rằng chờ đi, sớm muộn gì ca cũng ăn sạch tỷ ấy mà, hô hô *che miệng cười đều*)

“Nhưng là, biểu tình của anh có chút cổ quái.”

Anh cố ý ngăn tươi cười, làm ra vẻ có vài phần miễn cưỡng “Là như vậy, vừa mới thư ký gọi điện thoại nói, tháng này đơn đặt hàng có chút không ổn, bởi vì là lỗi lầm không nên phạm, tôi có chút bức mình nên to tiếng, có thể vì vậy nên biểu tình của tôi có chút nghiêm túc.” Anh chột dạ giải thích, cảm thấy cổ họng khô rất.

“Việc gấp sao? Có cần lập tức chạy về công ty xử lý?”

“Đừng lo, tôi đã xử lý tốt, tuy rằng là sai lầm nhỏ không nên phạm tùy thời có thể dẫn đến nguy cơ lớn hơn, cho nên tôi mới có biểu lộ tức giận như vậy.”

“Nha, vậy là tốt rồi, đi thôi, đã không còn sớm.” Thương Hải Tình dẫn anh đi vào phía sau chụp ảnh.

Nhưng khi cô quay người lại, Hàn Quang Lỗi lại là một trận nín thở.

Trên tấm lưng xinh đẹp của cô, thế nhưng chỉ dùng mấy sợi dây áo bắt chéo lên nhau tạo thành một họa tiết ấn tượng cố định phần vai áo, vạm vỡ các sợi dây mỏng manh đó không chịu nổi sức nặng của chiếc áo mà bung ra thì...

Sự tương tượng hoàn toàn đánh tan anh, chỉ có thể ngây ngốc đi theo tấm lưng xinh đẹp không ngừng kích thích hai tròng mắt anh, bước đi giống như bị thôi miên.

Bất quá sau khi chính thức bắt đầu chụp ảnh, anh sẽ không khổ.

Anh vạn lần không ngờ việc chụp ảnh lại có thể tiến hành thuận lợi như thế, cô gái nhiếp ảnh tên là Tiểu Triệu này tuy rằng là con gái, lại hoàn toàn hiểu được tâm huyết thú tính của nam nhi, nha, không, phải nói là khát vọng.

Cô mệnh lệnh bọn họ lúc nào cũng phải biểu lộ thâm tình, từng cử động của cơ thể để tạo tư thế đều làm cho anh hoàn toàn gần sát Thương Hải Tình. Anh có thể tận tình ôm lấy thất lưng của cô thật lâu, thâm tình ôm, lại hoàn toàn sẽ không bị cô nghi ngờ động cơ của anh, thật sự quá tuyệt vời.

Hiện tại, mặt anh liền âu yếm tựa vào trước ngực cô, một tay ôm gọn thất lưng của cô, một tay đặt phía sau gáy cô khẽ nâng nhẹ, hình ảnh xinh đẹp kia khơi gợi nhiệt huyết người ta sôi trào a.

Anh nghe được tiếng tim đập của cô, cảm thấy hô hấp của cô, xinh đẹp phập phồng, khe rãnh ẩn hiện mê người, da thịt trắng nõn không tỳ vết..... Hoàn toàn đều ở trong phạm vi tầm mắt anh, mặc anh thương thức.

Thương Hải Tình hoàn toàn không biết tâm tình hưng phấn của người đàn ông này, phối hợp với Hàn Quang Lỗi để chụp ảnh, cô chỉ cảm thấy thân thể của chính mình khẽ rung động, người không được tự nhiên, bối rối.

Cô nghĩ cũng chỉ là chụp ảnh, cũng không dự đoán được quá trình lại dày vò như vậy.

Cô không biết sức cuốn hút của Hàn Quang Lỗi lại mạnh đến như vậy, rõ ràng không cười, chỉ là hơi cong nhẹ khoé môi thôi nhưng lại bày ra bộ dáng gọi cảm khiến cho người ta muốn thét chói tai, nhìn không được miên man suy nghĩ — đôi môi mị hoặc như vậy, không biết khi chạm vào sẽ có tư vị như thế nào? (aaaaaa, sắc nữ)

Đáng giận Tiểu Triệu, không có việc gì làm cái gì thâm tình chăm chú nhìn? Dám muốn cô cùng Hàn Quang Lỗi kề nhẹ trán, làm ra tư thế tựa như chuẩn bị đón nhận nụ hôn nồng nhiệt, khiến cho cô cả người như là sắp bị lửa cháy lan ra đồng cỏ .

Đôi mắt của anh sáng quắc lại thâm sâu, tùy tiện liếc mắt một cái cũng có thể phát ra mũi tên xuyên thấu trái tim người ta, mà Tiểu Triệu lại còn muốn cô mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm, dừng cảm lại nhu tình nhìn chăm chú vào anh.

Trời ạ! Bọn họ dựa vào gần như vậy, cô ngay cả hô hấp đều khó khăn, làm sao có thể tiếp tục đây.....

“Hải Tình, cậu không thể biểu lộ sự nhu tình được à, cậu làm gì phải bày ra bộ dáng dục tiên dục tử thế hả, cũng không phải chụp ảnh cấp ba, thực giả tạo.” Bỗng dưng, cô họng Tiểu Triệu cao vút làm càn kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 3.1

Gi? Đây căn bản là thiên đại nói xấu!

Cô nào có giống Tiểu Triệu nói, lộ ra cái gì dục tiên dục tử biểu tình? Trên mặt biểu tình hẳn là thực kinh hoàng luống cuống si ngốc mới đúng a!

Thương Hải Tình về mặt đỏ bừng đẩy Hàn Quang Lỗi ra, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Tiểu Triệu liếc mắt một cái.

“Trừng mình làm gì? Chờ ảnh rửa xong, chính cậu xác nhận nhìn xem, xem mình có hay không nói lung tung.” Tiểu Triệu da da cãi lại.

Lập tức, cô hoàn toàn không thể phản bác cái gì, đành phải nâng nhẹ làn váy, vừa thẹn lại quần sinh hồn dỗi.

Một bên Hàn Quang Lỗi tuy rằng là một người đàn ông quân tử đứng đắn giả vờ không nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô, hơn nữa cố gắng muốn nhìn ý cười, nhưng bà vai kịch liệt rung động lại lộ rõ ý đồ.

“Hàn Quang Lỗi, không cho phép —” Thương Hải Tình giận chó đánh mèo trẻ con đập vào bờ vai của hắn một cái.

Hắn quay người lại, thấy cô buồn bực xoay người muốn đi, nhanh chóng giữ chặt cô, dùng ánh mắt năn nỉ trấn an, “Đừng nóng giận, tôi không phải thật sự muốn cười nhạo em.”

Cô tức giận ủy khuất, hắn thành khẩn an ủi.

Tách! Tách.....

Và tiếng bấm máy liên tục vang lên, làm cho hai người không hẹn mà cùng quay đầu, khuôn mặt của cả hai đều lộ ra biểu tình hoang mang khó hiểu.

Duy độc một mình Tiểu Triệu hân hoan lấy tay đưa lên, “Tuyệt ! Hình ảnh vừa rồi, biểu tình của hai người rất đáng khen a!”

Tiểu Triệu bất thần đến, làm cho hai người bất đắc dĩ liếc mắt một cái, lộ ra cười khổ.

Hàn Quang Lỗi lại nhìn vào khe rãnh ẩn hiện liếc mắt một cái đầu óc mơ màng, đột nhiên, hắn nhớ tới một sự kiện —

“Đợi chút, hôn lễ hôm đó, em sẽ không phải mặc bộ lễ phục này chứ?” Miệng có chút sợ hãi không hiểu.

“Đứng.” Cô gật đầu thẳng thắn.

Nghẹn họng nhìn trần trời. Trong lòng suy nghĩ một cách khó khăn, bỗng nhiên có cô ghen tuông lướt qua, Hàn Quang Lỗi một giây trước còn rất thoải mái, giờ phút này biểu tình như là muốn giết người.(bó tay với anh, ăn đấm vừa thôi chứ, BT quá đi)

“Nha, đáng chết.....” Anh ngũ quan mặt nhăn lại một khối, bàn tay to khẽ giật giật tóc mai.

“Làm sao vậy?”

Anh cảm xúc pháp phồng giật mình nhìn cô, hoàn toàn không biết nên như thế nào thành thực nói ra sự ích kỷ hắc ám của chính mình.

Đáng chết, anh thế nhưng lại hoàn toàn bỏ quên sơ sót này!

Sơ sót ở trong hiện trường tiệc cưới, cũng sẽ có vô số nam nhân giống anh, dùng ánh mắt tràn ngập thủ tính dục vọng ngắm nhìn vẻ đẹp của cô.....

Đáng giận, cho dù quan hệ hôn nhân của bọn họ chỉ là khoảng thời gian ngắn, nhưng cô là người vợ chính anh cưới về a, chỉ nghĩ đến ở trong hiện trường tiệc cưới cùng mỗi vị khách nam chia xẻ thể từ gọi cảm, anh cũng sắp muốn phát cuồng.

Cô là thuộc về một mình anh Hàn Quang Lỗi ! Những tên nam nhân hỗn đản này đến tiệc cưới vui chơi giải trí dựa vào cái gì lại muốn thưởng thức vẻ xinh đẹp gọi cảm của anh a? (bó tay)

“Em không biết là..... Lễ phục này có điểm không an toàn sao?” Anh thật cẩn thận châm chước dùng từ ngữ giải bày, khéo léo che giấu sự ghen tuông của chính mình.

Nhưng trên thực tế, trong lòng anh muốn nói là –

Hôn lễ hôm đó tuyệt đối không cho phép mặc lễ phục này, bởi vì lễ phục ngực rất thấp, vải dệt quá ít, mà khuôn ngực của em thật đẹp, rất hùng vĩ, bản tính nam nhân lại rất háo sắc!

“Sẽ không a, lễ phục được làm một cách công phu lại hoàn thiện, hơn nữa đều thực an toàn, tuyệt đối không cần lo lắng tưng lặc đi quang ngoại ý muốn.”

“Nhưng là.....” Anh không nghĩ biểu hiện muốn giữ lấy cô cho bản thân mình hưởng thụ, không muốn bất cứ người con trai nào nhìn ngắm cô, không nghĩ biểu hiện ra làm cô dè dặt, nhưng là, anh thật sự cảm thấy không thoải mái thôi!

Tiểu Triệu đi lên trước ngăn lại câu chuyện của hai người, trừng mắt khiêu khích Hàn Quang Lỗi, “Đem nữ nhân xinh đẹp làm như tài sản tư nhân của chính mình, anh là heo đất sao?”

“..... Đương nhiên, đương nhiên không phải.”

Chột dạ lại đau lòng nói không nên lời, anh không có lý do hoàn mỹ để ngăn cản chuyện này, bởi vì, Thương Hải Tinh mặc lễ phục này thật sự rất đẹp.

Hết thấy vấn đề mấu chốt là anh ích kỷ keo kiệt không muốn chia sẻ.

Người và trời giao chiến chỉ có lời nói đau lòng, Hàn Quang Lỗi nhất định chỉ có thể chờ đêm nay sau khi về nhà, lại yên lặng dằm ngực dậm chân, chữa thương giảm đau.

Tuy rằng chính là hôn nhân khế ước, Hàn Quang Lỗi vẫn là làm đủ cấp bậc lễ nghĩa.

Sau khi chụp ảnh cưới, anh làm chủ mời mọi người ăn bữa tối, bất luận là chọn lựa nhà ăn, hay là thái độ đối xử, một mực chu toàn không có chút hàm hồ, khiến cho Thương Hải Tinh ngây ngốc phần không rõ thật giả, thiếu chút nữa đã quên bọn họ trong lúc đó chính là khế ước hôn nhân.

“Trước cầu chúc hai vị, tân hôn khoái trá!” Tiểu Triệu dừng cảm nâng chén chúc mừng.

“Cám ơn.” Hàn Quang Lỗi lấy trà thay rượu.

“Hàn tiên sinh, anh nhất định phải hảo hảo chiều cổ Hải Tinh, không thể chán chừ, bởi vì cô ấy là một cô gái đáng được yêu thương trân trọng.” Lục Từ Quyên cũng biểu đạt quan tâm chân thành.

Anh thâm tình nhìn Thương Hải Tinh liếc mắt một cái, kiên định nói: “Tin tưởng tôi, đối với hôn nhân tôi nhất định trung thành.”

Anh là nói thật, rõ ràng lập lời hứa với một mình Thương Hải Tinh, trên thực tế cũng là gián tiếp hướng vào mỗi người ở đây, hứa hẹn anh tuyệt đối trung thành.

Thương Hải Tinh nở nụ cười, trong lòng biết rõ ràng này chỉ là đang diễn, nhưng cô vẫn cảm thấy vui vẻ.

Đừng hoài nghi, cô cũng không phải yêu thương anh, chính là thuần túy đối với đối tác Hàn Quang Lỗi này từ trong lòng thưởng thức.

Trước đó, khi ký tên lên văn bản hiệp ước đã có ước định, nghiêm cấm hai người trong lúc đó có hành vi yêu thương đối phương, phá hủy song phương

hợp tác, nếu vi phạm còn phải phạt lấy trọng khoản làm bồi thường tinh thần.

Cô có ưu điểm duy nhất chính là rất rõ ràng, cho nên vạn vạn không có khả năng biết rõ còn có phạm.

“Uống điểm canh được không?” Hàn Quang Lỗi hỏi ý kiến cô.

“Hào, cảm ơn.”

Anh chủ động cầm lấy bát của cô, sẵn sóc vì cô rót đầy một chén canh, đưa đến trước mặt cô.

Chỉ là điểm này, Thương Hải Tinh đã hiểu vì sao anh lại bị nhiều cô gái ái mộ đến như vậy, anh thật sự hiểu rõ cách đối xử với con gái a.

Mới bắt đầu, cô còn tưởng rằng anh như một đại thiếu gia, khẳng định không hiểu lắm việc hầu hạ người khác, nhưng bữa cơm hôm nay, đừng nói cô chỉ là người vợ sắp cưới mà còn như cô chủ được cung phụng hết mình, ngay cả Từ Quyên, Tiểu Triệu cũng đều vì anh khen ngợi hết lời.

Spoil đây:

“Chúng ta sắm vai không đủ chân thật sao?” Bọn họ rõ ràng có quy ước phát triển quan hệ a.

Anh đưa lên ngón tay chỉ ra khoảng cách nhỏ không thể nhận ra trên móng, “Là thiếu một chút như vậy.”

“Thiếu điểm nào nhất? Anh mau nói rõ ràng, tôi nhất định toàn lực phối hợp.”

Câu nói toàn lực phối hợp của cô nghe vào trong tai Hàn Quang Lỗi, phảng phất như một câu thần chú, làm bùng tình tiểu ác ma trong lòng anh.

Mâu quang buồn bã, anh tà mị nói nhỏ, “Một nụ hôn kích tình.”

(Codai: Bản chất của anh í đang dần dần lộ rõ, hắc hắc...)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Sau khi cơm rượu no say, cao cao tại thượng Hàn Quang Lỗi còn tự mình xuống bãi đậu xe, không ngại cực khổ chờ từng người về tận nhà, sẵn sóc chu đáo khiến người ta cảm động.

Thương Hải Tinh là người cuối cùng ngồi trong xe của Hàn Quang Lỗi, chỉ còn lại có cô cùng anh.

Thừa dịp chờ đèn xanh đèn đỏ, anh nhìn cô chân tay tê liệt dựa người vào ghế liếc mắt một cái, “Sống ở nước Pháp lâu như vậy, cũng không luyện được tư lượng, người Pháp mà biết nhất định thực thương tâm.”

Cô cười nhẹ, “Uống rượu tôi là thật sự không được, chỉ cần có một chút cồn sẽ làm đầu óc choáng váng.”

“Có khỏe không, có hay không cảm thấy thực không thoải mái?”

“Cũng không đến mức đó, chỉ là khả năng cân bằng hơi kém một chút, chỉ cần ngồi thanh tĩnh một chút là được.”

Đèn xanh sáng ngời, Hàn Quang Lỗi lái xe theo hướng về Thương gia. Trong trung tâm thành phố có rất nhiều xe lưu thông trên đường, đèn xe lóe ra trên đường cũng không có gì dị thường, nhưng mà khi ra khỏi trung tâm thành phố, đi vào một khu nhỏ yên tĩnh, phía sau lộ ra quỹ dị đèn xe lại làm cho Hàn Quang Lỗi bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

“Có cái gì không đúng sao?” Thương Hải Tinh chú ý tới hành động của anh cứ liên tục xem kính chiếu hậu.

“Hy vọng suy đoán của tôi là đa nghi. Bất quá, tôi nghĩ, chúng ta thực có khả năng bị theo dõi.”

“Gi?” Cô nghe xong giãy dụa ngồi dậy, không nói hai lời liền quay đầu lại nhìn –

“Đừng nhúc nhích, em vừa chuyển đầu, đối phương sẽ biết chúng ta đã phát hiện hành động của bọn họ, đừng đánh thảo kinh xà.” (tương đương với bức dây động rừng ầy, cái này chắc mọi người đều hiểu nhì)

Cô cương cố, cả người cứng lại hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Có cần hay không báo nguy?” Cô đưa tay vào túi sách muốn tìm di động.

Anh trấn định như thường ngăn cô lại, “Đừng nóng vội, cứ quan sát cái đã.”

“Àn.” Thương Hải Tinh hoàn toàn thanh tĩnh. Thành thực theo dõi, lòng cầu mong không có việc gì, có thể may mắn nhanh đến nhà thì tốt.

Không bao lâu, xe dừng lại ngoài cửa lớn của Thương gia, Hàn Quang Lỗi thần sắc thông dong kéo tay sắp xếp gọn gàng.

“Tôi hiện tại có thể xuống xe về nhà sao? Anh xác định thật sự không cần báo nguy?”

Anh thần nhiên ngó nhìn về mặt khăn trương của cô, tay khẽ véo nhẹ vào mũi cô, “Đừng để ý đến họ, tôi đã biết ai theo dõi chúng ta.” Bất quá dây số của biển số xe kia anh lại rất quen thuộc.

“Là ai?” Cô khăn trương chờ đợi hỏi.

“Em họ của tôi.”

Cô thực kinh ngạc. “Đang yên đang lành em họ của anh vì sao muốn theo dõi anh? Ân oán trong gia tộc?”

“Tôi nghĩ chắc em xem phim nhiều quá nên mới có thể tưởng tượng như vậy, tôi đoán, hẳn là mọi người cảm thấy hôn nhân chớp nhoáng của chúng ta có điểm hoài nghi, mới có thể nghĩ đến việc theo dõi chúng ta, muốn xem thử có thể từ trên người chúng ta tìm thấy manh mối nào đó.”

“Chúng ta sắm vai không đủ chân thật sao?” Bọn họ rõ ràng có quy ước phát triển quan hệ được tính toán rất kỹ a.

Anh đưa lên ngón tay chỉ ra khoảng cách nhỏ không thể nhận ra trên móng tay, “Là thiếu một chút như vậy.”

“Thiếu điểm nào nhất? Anh mau nói rõ ràng, tôi nhất định toàn lực phối hợp.”

Câu nói toàn lực phối hợp của cô nghe vào trong tai Hàn Quang Lỗi, phảng phất như một câu thần chú, làm bùng tình tiểu ác ma trong lòng anh.

Mâu quang buồn bã, anh tà mị nói nhỏ, “Một nụ hôn kích tình.”

“Dát –”

Cô còn không kịp nói cái gì, môi của anh đã áp lên miệng cô. (hura, hôn rồi *tung bông* *tung giày* keke)

Cô lập tức hoảng hốt, khiếp đảm nhắm chặt hai tròng mắt, cả người cứng ngắc trốn trong lòng anh.

“Đã có người hoài nghi, chúng ta phải cố gắng thể hiện mối quan hệ đúng mức, phải sắm vai thật đạt, không phải sao?” Anh dán trên môi cô, dùng giọng nói khàn khàn mị hoặc đầy nam tính ní non dụ dỗ cô.

Anh ôm lấy cô, lòng bàn tay đặt trên sống lưng cứng ngắt của cô, nhẹ nhàng trượt, làm dịu đi sự khẩn trương do bất ngờ của cô.

Trong bóng đêm, cô không nói gì chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn vào đôi mắt nhu tình của cô lại có cảm giác yên ổn.

“Tại sao không nói lời nào?” Anh gần như than nhẹ nói, môi vẫn đặt trên miệng cô.

Cô cũng không muốn lừa gạt chính mình, trên thực tế, cô cũng khát vọng nhắm nháp đôi môi của anh, muốn biết được anh hôn, đến tận cùng có thể dẫn đến tình trạng say lòng người như thế nào. (chắc, hai người này, BT như nhau)

“Nếu kỹ thuật hôn của tôi thật tệ, anh tuyệt đối không được cười nhạo tôi.”

Trong lòng anh bất giác lẫn lộn một cổ ý cười, “Yên tâm, tôi sẽ không vì như thế mà cười”

Cổ lấy dừng khí, Thương Hải Tinh thả lỏng chính mình âu yếm ôm lấy bờ ngực nóng bỏng của anh, ngẩng khuôn mặt dâng bờ môi mềm hướng đến môi anh.

Dừng khí của cô thật đáng giá khen ngợi, cho nên Hàn Quang Lỗi quyết định muốn cho cô một thể nghiệm thật tốt đẹp khó quên.

Bờ môi tình tế đặt nhẹ lên đôi môi như đoá hoa mềm nhẹ của cô, dụ dỗ cô hé mở cánh môi, chợt, lưỡi nóng cháy không chút do dự hoạt tiến vào khuôn miệng của cô, bá đạo chiếm lĩnh môi của cô.

Khiêu khích, thử, dụ dỗ..... Sau đó nảy sinh cảm giác mạnh mẽ hôn trụ cô, nhanh nhẹn mà dùng mãnh cuồng nhiệt, phảng phất ngay cả hô hấp của cô cũng không chịu buông tha, khiến cho Thương Hải Tinh lâm vào choáng váng.

Hơi thở nóng bỏng của anh gát gao vây quanh cô, nụ hôn cuồng nhiệt ẩm ướt ngọt ngào khiến người ta phải nín thở.

Không biết từ khi nào, tay cô ôm lấy sau gáy anh, làm cho thân thể bọn họ càng dán sát vào nhau.

Rõ ràng trong đầu trống rỗng, nhưng tâm lại nhiệt liệt nhảy lên, cảm xúc giấu kín sâu trong thân thể kịch liệt rung động, bởi vì nụ hôn mà hơi thở nóng rực động tình.

Nếu nói là xuất phát từ cảm vai, bọn họ trong lòng đều hiểu được, nụ hôn này có chút đi quá, nhiều lắm, nhưng là, hai người lúc đó lại say mê, không ai muốn dừng lại.

Cô bởi vì anh mà mất cảm bất an, anh bởi vì cô mà hưng phấn rung động.

Bàn tay của anh, thậm chí đã không kiềm chế được mà đặt lên ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve.....

Khấu! Khấu!

Ngoài cửa sổ xe đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, làm hai người giật mình dừng lại, bọn họ dường như bị điện giật lập tức lùi ra sau.

Hô hấp còn dồn dập, Hàn Quang Lỗi say đắm nhìn Thương Hải Tinh, vẻ xinh đẹp động lòng người chưa từng thấy, hơn nữa đôi mắt sáng nước mê mang, hoàn toàn đủ để hàng phục một đại nam nhân.

Khấu! Khấu.....

Chuyện tốt bị phá ngang làm cho hấn bức tức, Hàn Quang Lỗi không kiên nhẫn kéo cửa kính xe xuống.....

“Tiên sinh, ta là nhân viên của Tổng cục môi trường, vì hưởng ứng toàn cầu hoạt động tiết kiệm năng lượng giảm than, nhắc nhở ngài, ô tô của ngài đã nổ máy thời gian quá dài, đề nghị ngài nếu muốn làm việc khác, vui lòng đem động cơ tắt đi trước, cảm ơn ngài hợp tác.”(cô không biết bên TQ gọi là gì nhưng ở VN mình lại có tên là Tổng cục môi trường nên mới đổi lại cho phù hợp, mọi người cũng đừng thắc mắc nha(__!) cô chém đại mà ^^)

Nói xong những lời làm mất hứng đó, tên nhân viên bảo vệ môi trường không biết từ đâu xuất hiện lại lập tức biến mất.

Đáng chết! Hàn Quang Lỗi tức giận mắng cả trăm lần.

Cũng may mắt tên đó trốn nhanh, bằng không, anh xác định vững chắc xuống xe dạy dỗ cho tên đó một chút!

Không khí đang tốt đẹp lại bị phá hủy, gặp phải phá đám mà không thể phát tiết thống khổ, đôi mày của anh nhíu lại bẻ tắc.

“Tôi, tôi đi về trước, ngủ ngon.”

Thương Hải Tinh từ trong lòng cảm kích bóng đêm hỗ trợ đem hai má đã ửng hồng giấu đi, cảm xúc mê mông dào dạt của cô không vì thế mà bị tiết lộ.

Sau khi vào nhà, cô lập tức chạy như điên về phòng mình, thẳng đến khi xác nhận chính mình tuyệt đối an toàn, cô mới xụi lơ ngã ngồi trên ghế, hai tay bưng lấy khuôn mặt đang nóng không biết làm thế nào cho phải.

Tại sao có thể như vậy? Bất quá mới một cái hôn, khiến cho cô hoàn toàn vô lực chống đỡ?! Hiện tượng đáng sợ này khiến cho Thương Hải Tinh hoàn toàn sợ hãi. Không, cô nhanh chút tỉnh táo lại, phải quên đi cảm giác làm mất hồn đó mới được.

Hàn Quang Lỗi cũng tâm tình rối loạn.

Mặc dù độc thân, nhưng anh sớm không phải người mới học nghề trong tình trường, anh hôn qua không ít nữ nhân, nhưng là, nhưng chưa bao giờ trải qua cảm giác như đêm nay, khiến bản thân muốn ngừng mà ngừng không được.

Thân thể là thành thực, thời điểm ôm Thương Hải Tinh, anh cảm giác được khát vọng nguyên thủy của bản thân dành cho cô lớn đến mức anh phải cực lực nhẫn nhịn.

Hô hấp của anh bởi vì thân dưới đau nhức mà ồ ồ, phải mất một chút thời gian, anh mới khôi phục lý trí lái xe rời đi.

Tại sao có thể không khống chế được như vậy? Dục vọng tới khiến anh không lường trước được.

Anh là làm sao vậy, nhưng lại đối với Thương Hải Tinh mê muội như thế!

Vạn nhất còn có tiếp theo, anh còn có thể đủ lý trí để áp chế cảm xúc bản thân, đơn thuần sắm vai một người đàn ông đứng đắn để duy trì khế ước hôn nhân ngắn hạn sao?

Anh càng ngày càng không thể nắm chắc.

Chương 9: Chương 3.3

Tầm thăm đồ thăm trái dài từ hội trường rộng lớn kéo dài vào trong phòng, không khí ồn ào vui mừng, một rừng hoa hồng vừa được nhập khẩu vào buổi sáng hé ra những nụ hoa xinh đẹp động lòng người qua bàn tay khéo léo của các nghệ sư làm cho không khí tràn ngập sự ấm áp lãng mạn, những chùm hoa nhỏ kết thành hình cầu rực rỡ, ánh sáng trên những ngọn nến lay động, màu sắc sáng lạn lại không kém phần sang trọng và rực rỡ..... Tùy ý có thể thấy được tâm tư khéo léo, làm cho tiệc cưới đêm nay tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào vui sướng.

Trong phòng nghỉ, đảm nhiệm vai trò phụ dâu Lực Tử Quyên đang giúp Thương Hải Tinh chỉnh lại đồ cưới, một đồng tân khách muốn nhìn dung nhan của cô dâu liền khấn cấp chen vào không gian nhỏ hẹp này, mọi người phía sau tiếp tục tranh giành muốn cùng cô dâu chụp ảnh chung, Thương Hải Tinh chuyên trách đảm nhiệm vai trò ‘người mẫu’ nguyên cả một ngày, chỉ phải rất kiên nhẫn mà gượng cười cùng chụp ảnh chung.

Ngoài cửa chú rể đang tự mình vội vàng nghênh đón các tân khách, hồn nhiên không biết trong phòng nghỉ đang xảy ra một tình huống chưa bao giờ có, chờ anh nhớ tới có một số chuyện muốn nói cùng Thương Hải Tinh, muốn dặn dò cô tranh thủ thời gian trước tiệc cưới ăn chút gì dần bụng (quá tâm lý), từ xa, đã bị đám người tập nập phía trước làm cho bất ngờ vội nhanh chân đi lại.

Anh thuận miệng nhìn người đàn ông cao gầy đang đứng trước mặt mình, vất vả tham đầu tham não hỏi người em họ: “Phát sinh chuyện gì, vì sao nhiều người như vậy đều chen chúc tại nơi này?”

Người đằng trước cũng không quay đầu lại, “Anh Quang Hàn nói muốn đến hỏi thăm làm quen chị dâu một chút, thuận tiện an ủi một chút thụ hại giả.”

“Bên trong có cái gì thụ hại giả?” (nghe là biết không có ý tốt rồi)

Còn có thể là cái gì, đương nhiên là cô dâu mới a, gả cho Lỗi ca làm lão bà, còn chưa đủ thăm sao?”

Suất khí bức người, khuôn mặt tuần tú chợt biến đen, Hàn Quang Lỗi lạnh lùng nhếch khóe miệng, trên trán gân xanh ần ần nhảy lên, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của tên em họ.

“Đừng vuốt, tôi thật vất vả mới hóng được vị trí này.” Hắn hất bàn tay vương vịu trên vai xuống, (cò thấy đám người này thật nhiều chuyện nên dùng từ hóng là phù hợp nhất, hehe)

“Hàn, Quang, Vĩ!” Anh đề thấp tiếng nói, dùng âm thanh lạnh lùng có thể so sánh với chuông lên tiếng.

Bỗng nhiên quay đầu, Hàn Quang Vĩ sắc mặt gần như xanh mét nhìn thấy đại đường ca, bàn chân nhấc thời muốn bỏ chạy.

“Gã cho ta thật tệ sao? Chết tiệt Hàn Quang Hàn, ta thật muốn nhìn kỹ người đang muốn giờ trò gì!” Anh hờn giận mắng.

Ý vào ưu thế cao lớn, hắn hai tay khoanh ở trước ngực, đứng vào vị trí lúc này của tên em họ, thờ ơ lạnh nhạt chuẩn bị đánh cho tên em họ không biết sống chết lại dám giờ trò sau lưng anh, âm thầm quan sát toàn bộ rồi xử một lần.

“Chị dâu, ta gọi là Quang Hàn, là cháu thứ hai trong gia tộc, sau Lỗi ca chính là ta a.”

“Nhĩ hảo, thật vui vì biết cậu.” Thương Hải Tinh lộ ra một chút tươi cười ngọt ngào.

“Oa, Lỗi ca thật sự là kiếm được, thế nhưng có thể lấy được một người vợ xinh đẹp động lòng người như vậy, khó trách mọi người đều nói hảo tửu trăm ứng đề (cái này chắc ý là rượu để càng lâu thì uống càng ngon, rượu tốt a, cò nghĩ thế *gãi gãi đầu*), sớm biết thế, ta lúc trước sẽ không sớm kết hôn như vậy a. Chị dâu, chị nói, chúng ta hiện tại lập tức bỏ trốn, như thế nào?” Hàn Quang Hàn lớn mật biểu hiện ra quyết tâm vứt bỏ sống chết.

Thương Hải Tinh đầu tiên là gạt mình che miệng, giãy tiếp theo liền, “Phốc — ha ha a!”

Khéo léo gây cười, bộ dáng tươi cười rạng rỡ, lập tức làm cho những tên đàn ông trong phòng bị ảnh hưởng.

“Nha, Hàn ca, ta sẽ mách chị dâu hai a.” Lại một người nữa tiến vào, “Chị dâu, ta là Quang Kiệt, xếp thứ năm a.”

“Quang Kiệt, nhĩ hảo.”

“Không biết có hay không vinh hạnh được dâng lên sự chân thành chúc phúc của ta với cô dâu mới xinh đẹp?” Hắn giống như tình thánh hóa thân, thâm tình nâng bàn tay của Thương Hải Tinh lên, giữa tiếng kinh hô của mọi người, hôn lên mu bàn tay trắng nõn mềm mại của cô. (a, chết anh rồi, mọi người cứ dự đoán hậu quả của việc này đi, cò hóng a)

“Hàn Quang Kiệt, người làm sao có thể trộm đi? Từ lúc này đến giờ đâu có ai dám hà, mặc kệ, chị dâu, ta cũng muốn chúc phúc a!” Phía sau vang lên một tiếng kháng nghị.

“Ta là ca ca, ta trước!” Bên trái cũng phát ra dị nghị.

“Ai quy định thời điểm này còn muốn phân theo thứ tự chứ, tất cả như nhau, ai trước thì người đó thắng!”

Không gian nhỏ nhỏ, bởi vì Hàn Quang Kiệt đánh vỡ quy tắc, hoàn toàn kích phát tâm huyết thú tính của những nam nhân còn lại.

Hàn Quang Lỗi đứng bên ngoài, từ đầu đến cuối đều lạnh lùng xem xét, sắc mặt càng ngày càng đầy vẻ lo lắng.

Khi Hàn Quang Hàn bắt đầu dịu dàng ca ngợi cô dâu, hai tròng mắt của anh cũng bắt đầu nổi lên lửa giận uy lực kinh người.

Các anh em nhà anh có tính cách như thế nào anh còn không hiểu sao, Quang Hàn sớm đã có danh tiếng, tuổi còn trẻ không đến hai mươi tuổi đã làm bạn gái mang thai phải kết hôn qua loa, sau khi kết hôn tuy rằng thu liễm, nhưng hoạt động trên giường chưa bao giờ dừng lại a.

Còn có tên Kiệt chết tiết kia, học người ta hưởng cái gì tề nhân chi phúc, bắt cả hai tay đến nổi lật thuyền trong mương, nếu không phải tam thúc hung hăng lo liệu, chỉ sợ hiện tại đã làm cha của bao nhiêu đứa nhỏ.

Vấn đề là, Hàn Quang Lỗi mới không nghĩ quản hắn có bao nhiêu cuộc tình, thâm nghĩ hảo hảo hỏi hắn, dựa vào cái gì dám dùng cái miệng ghê tởm không biết đã hôn qua bao nhiêu tình nhân của hắn đặt lên bàn tay cao quý như ngọc của bà xã anh?!

Sở dĩ không xông lên phía trước để treo cổ tên em họ đáng chết đó, cũng không phải bởi vì anh tu dưỡng hảo, mà là anh không nghĩ ngày hôm nay tại đây đổ máu a.(aiz, anh thật là...)

Không nghĩ tới, bọn họ từng bước từng bước thế nhưng dám khinh thường anh, nhắm mắt cả gan chạy đến nơi đây đùa giỡn cô gái của Hàn Quang Lỗi này. Muốn chết!

Mặt đen xị lại, Hàn Quang Lỗi không phải tư vị trùng mắt nhìn đám xú nam nhân chết tiết này, nghĩ đến cánh tay của Thương Hải Tinh sắp bị mấy tên trư này từng cái nhúng chàm, anh liền cả người khó nhịn táo bạo.

Dần dần, tình huống trong phòng nghỉ càng ngày càng không khống chế được, mỗi người đều muốn đùa giỡn bà xã của anh, mà anh này đại đường ca, hôm nay chú rề nếu không ra tiếng bảo vệ trong sạch của vợ mình, những người này xác định vững chắc nghĩ rằng anh đã chết!

“Các người đang làm cái gì?” Thanh âm không giận không nóng, nhưng sau khi anh nhất nhất trừng đám em họ đang mê đắm kia, ánh mắt bề ngỗ, không chút nào che dấu toát ra sự tức giận muốn giết người.

“Không có việc gì a, sợ chị dâu một người rất nhàm chán, mọi người đến nói chuyện phiếm với chị ấy.” Hàn Quang Hàn thuận miệng qua loa tặc trách.

“Nói chuyện phiếm à? Nếu là nói chuyện phiếm, vì sao còn muốn động thủ động cước?” Giọng lên một chút tươi cười như gọi người đến mạng, nụ cười ẩn chứa sát khí.

Sự ghen tuông hoành hành trong lòng làm cho tâm tình của Hàn Quang Lỗi bị phá hư, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt băng lãnh lại lần nữa không quên đảo qua mỗi người.

“Chỉ là đơn thuần muốn thân thiết hơn với chị dâu thôi.” Xưa nay luôn kiêng kỵ lửa giận của anh họ, Hàn Quang Đạt nhanh chóng làm sáng tỏ.

Hàn Quang Lỗi nhướng cao mi, giống như kinh ngạc, “Nha, nguyên lai muốn thân thiết phải động tay động chân, ta đã hiểu, một khi đã như vậy, ta cũng sẽ cùng các vị tỏ vẻ một chút thân thiết.”

Tươi cười vừa ản, anh bình tĩnh đưa ra hai tay, kích thích bả vai, còn đồng thời thật sự khởi động tay chân làm ấm người, không quên uy hiếp nâng tay thể hiện làm cho người ta khiếp sợ.

Phát hiện manh mối không đúng, mọi người lập tức thức thời biến mất không còn dấu vết.

Vốn lúc này vẫn còn rất nhiều người nhưng giờ trong phòng nghỉ của cô dâu không có đám tiểu tử thói kia, không khí bỗng chốc tươi mát hơn.

Khuôn mặt khẽ nghiêm lại, kéo cánh tay nhỏ nhắn bị khinh bạc của Thương Hải Tinh lên, thương tiếc kéo cái bao tay ra, lấy ra khăn tay từ trên người, không nói một tiếng liền dùng sức chà lau, dường như trên mu bàn tay cô dính bao nhiêu vi khuẩn.

Anh mắt hưng, hơn nữa là phi thường, trên mặt biểu tình rất giống có người nện anh một trận.

Trộm dò xét sắc mặt của anh, cô lên tiếng trấn an, “Tôi nghĩ..... Bọn họ hẳn là không có ác ý.”

“Nhưng có sắc ý!” Đàng đàng sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi.(*gật gật*)

“Bọn họ không không hề quy củ, đều là lễ phép tính hôn mu bàn tay mà thôi.”

Anh lăm lăm liếc nhìn cô một cái, “Tay của bà xã ta là có thể tùy tiện để cho người khác hôn sao?”

Thương Hải Tinh bị sự tức giận của anh dọa hoảng sợ. Ngô, khoảnh khắc anh tiêu sái đi đến, thật đúng là uy lực mười phần.

“Vấn đề là, tôi có mang cái bao tay, bọn họ nhiều lắm là hôn lên đó mà thôi.” Cô lấy lòng nói.

“Giống nhau!” Anh chính là không thoải mái, dường như là bị người nào đó đâm vào ngực một cái, thật khó chịu.

Hiện tại Hàn Quang Lỗi, cả người thật giống như là vừa trong hũ dấm chua đi ra, cả người phát ra khí bức người.

“Anh còn lau tiếp như vậy, tôi sẽ bị thương.”

Anh sau khi phát tiết một ngụm hờn dỗi lúc này mới dừng tay lại, ngược lại đem ánh mắt hướng về cô.

“Nghe, từ giờ trở đi đem cửa phòng nghỉ khoá lại cẩn thận, trừ phi là tôi đến, nếu không không cho phép mở cửa.”

Sau khi anh rời đi, Lục Từ Quyên này giờ chứng kiến toàn bộ lập tức chột cười ra tiếng, “Chết tởm mất thôi Hải Tinh, ông xã của cậu ăn dấm chua thật sự rất nặng a, rất thành thực!”

Thương Hải Tinh không nói gì cười khổ, gì mà lau chứ, cô hoài nghi anh căn bản là từ ăn vặt dấm chua lớn lên, nhìn rõ mà.

Ngoài cửa, Hàn Quang Lỗi cũng vì hành vi của chính mình cảm thấy bất khả tư nghị.

Anh là làm sao vậy? Thế nhưng vì một chút việc nhỏ phát giận, rất giống nam nhân vô dụng suốt ngày chỉ biết ăn dấm a.

Mà khi chứng kiến thật sự thực không thoải mái, lời nói của Quang Hàn chọc nở nụ cười Thương Hải Tinh, Quang Kiệt còn hôn mu bàn tay cô, anh cảm thấy cô gái vốn dĩ của mình lại bị chiếm tiện nghi!

Anh như là con nhím rời khỏi phòng nghỉ, hoàn toàn bỏ qua nguyên nhân khiến anh ghen sau lưng, là vì từ lúc trong lòng phát ra tâm tưởng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dấm Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 4.1

Trên người còn mặc lễ phục đỏ thắm khi tiễn khách, nhưng Thương Hải Tinh cả người đã muốn một môi khiến toàn thân vô lực nằm ở trên giường, đầu nặng trĩu lại choáng váng.

Nếu ngay cả cô dâu mới xinh đẹp cũng không tránh được bị chuốc Whisky đến say mềm, sẽ không khó để biết bọn họ ở hi yển bị vây quanh tiêu diệt thâm thiết chừng nào.

Còn nhớ rõ trước khi tiệc cưới bắt đầu, Hàn Quang Lỗi có dự kiến kế hoạch bí mật an bài một đội quân thay anh uống rượu, có thể tạm thời không say mà thoát khỏi buổi tiệc, lúc ấy, cô còn cười nhạo anh lo xa.

“Có trưởng bối ở đó, mọi người không dám lỗ mãng.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Anh lo lắng, kiên trì muốn giữ lại ý nghĩ thông minh của mình.

Cho đến khi trong tiệc cưới, cô chính mắt thấy cả đội quân chần rượu nguyên một đám bại trận, thậm chí còn có người vô sỉ trước trận làm phản gia nhập vào hàng ngũ của địch, cô kinh thấy sự việc không đơn giản, tình huống đã không khống chế được, bọn họ lâm vào tứ cố vô thân quẩn cảnh.(đại ý là không có ai nương tựa, nhờ cậy)

Mà Hàn Quang Lỗi một thân ngao khí, không ngừng xem cô như trâu bảo dễ bị uy hiếp, từ sau khi bước chân rời khỏi phòng nghỉ, cả người chú rỏ như bị vây quanh bởi trạng thái gây chiến, chỉ cần có nam tân khách nhìn cô lâu một chút, hay nói vài câu chuyện phiếm với cô, anh không nói hai lời lập tức giữ lấy cô bốc hỏa che ở trước mặt, tự gây thù với người ta.

Kết quả chính là không ngừng bị ép uống rượu, uống rượu của chính mình, lại hỗ trợ uống cả của cô, một mình tiếp nhận tất cả rượu mừng.

Vấn đề là, các tân khách này còn có ý xấu hơn khi tiếp nhận ngao khí của anh, lại không sợ chết buông tay. Bức rượu còn chưa đủ, còn bày ra trò chơi đáng sợ uy hiếp gây khó khăn cho người, sợ tới mức Thương Hải Tinh cơ hồ chống đỡ không được, muốn buông tay tháo chạy.

Thật vất vả chịu nhục cho đến khi tiễn khách, cô lo lắng nhìn Hàn Quang Lỗi liếc mắt một cái, “Anh có khỏe không? Uống nhiều rượu như vậy, mặt đỏ giống như quan công.” Cô đưa tay áy náy chạm vào mặt anh.

Anh lại đột nhiên bắt lấy tay cô, lặng im ngó nhìn cô.

Cảm xúc ẩn trong đôi mắt anh có điểm khác thường làm cho cô không tự chủ được trong lòng run lên, gầy dựa rút tay về.

Cô là làm sao vậy? Bị ánh mắt của anh tập trung một chút cả người liền thấy bối rối bất an, cô không nên dễ dàng bị anh ảnh hưởng như vậy.

“Anh, anh say.” Cô cúi đầu, che dấu hai má ửng đỏ, ý định đem không khí mờ ám dĩ thường đánh tan.

“Không có say, trên thực tế tôi uống rượu, nhiều lắm chỉ có một nửa.” Anh làm sao có thể say? Anh là Hàn Quang Lỗi a, nhiều lắm là có chút nóng mà thôi. Anh đứng thẳng dậy dáng người cao lớn như một pho tượng.

“Một nửa?”

“Tôi gọi A Triết dùng bình rượu Whisky trước đổi trắng thay đen thành hai bình ô long trà, nếu không phải tên kia sớm làm phản, tôi vốn có thể thuận lợi uống ô long trà.” Phục phịch phục phịch miệng.

Thương Hải Tinh thở nhẹ một hơi, không có say là tốt rồi, cô thực sợ phải phụ trách đem anh khiêng về nhà, vậy thật bi thảm.

Anh cúi đầu xem xét cô liếc mắt một cái, tỏ vẻ mạnh mẽ, “Em yên tâm, trước khi những người này biến mất, tôi sẽ không dễ dàng ngã xuống như vậy.” (hix, anh ăn đảm vừa thôi chứ)

Cô nhú mày, dĩ? Như thế nào câu nói này nghe qua, không chỉ có men say, còn có ghen tuông?

Trộm liếc anh một cái, khuôn mặt đang ửng đỏ của anh lại vẫn chưa kịp vãn hồi.

Làm cô dẫu cả một ngày, Thương Hải Tinh hiện tại chờ mong nhất chính là nhanh chóng tiễn khách, nhanh chóng ‘tan tằm’, nhìn tân khách một đám rời đi, cô quả thực vui vẻ muốn lớn tiếng hoan hô.

Đột nhiên, Hàn Quang Lỗi kẻ sát vào cô, vô cùng thân thiết nói nhỏ, “Bà xã, tuy rằng tôi với em giống nhau đều rất muốn sớm kết thúc công việc tan tằm, nhưng là, biểu tình của em cũng quá rõ ràng.”

Biểu tình bướng bỉnh ra vẻ giật mình, “Ngô, bị phát hiện!” Cô chột nở nụ cười.

“Nên phạt!” Anh dùng ngón tay phui phui chiếc mũi của cô, trừng phạt sự bướng bỉnh của cô.

Nhìn thấy các vị khách đang lần lượt giảm bớt, đang lúc hai người nghĩ rằng hết thấy mọi việc hôm nay đều kết thúc, Hàn Quang Lỗi lý ra là người uống rượu thay sau lại làm cảm đầu mọi người, cũng khôn biết từ đâu tới cảm đến một ly Whisky đưa tới trước mặt hai người.

“Rượu không phải đã uống hết sao?” Thương Hải Tinh bất an hỏi.

“Hắc hắc, uống hết còn có thể mua tiếp a! Các cửa hàng tiện lợi nơi nào cũng có a.” Hàn Quang Lỗi đắc ý dương dương tự đắc nói.

Tình cảnh này giống như một đôi tình lữ ở trên đường gặp được một đồng tên côn đồ, không chịu nổi uy hiếp lại không thể kháng cự, chỉ có thể bất an liêu mình lui ra phía sau, cho đến khi bị buộc tiến góc.

“Hàn Quang Lỗi, ngươi lại muốn giờ trò gì đây?”

“Đâu dám, ta là đại diện các vị anh em họ khác đến xin chỉ thị một tiếng, là muốn chị dẫu có thể tại đây uống ly rượu này, mọi người lập tức vui vẻ thoải mái về nhà ngủ, nếu không thì sẽ tiếp tục nháo động phòng?”

Nháo động phòng? Nha, không. Trăm ngàn, trăm ngàn không cần, vừa mới nãy chẳng qua chỉ đa dạng chòng chát bày ra đủ trò, cũng đã làm cô sợ tới mức da đầu run lên, cô không dám tưởng tượng kế tiếp còn có thể bày ra các loại tra tấn kỳ quái nào nữa.

Lại là cộng ăn bánh trôi, lại là cầm trứng gà ở khó hạ du dĩ*, còn muốn họ biểu diễn một nụ hôn kích tình kéo dài một trăm tám mươi giây(o.o khiếp), nếu ở trong hi yển đông đảo như vậy còn chính người, ai biết sau khi đóng cửa phòng, những người này còn có thể làm ra loại chuyện gì nữa? Nói không chừng hội đem bọn họ hai người đều bái cái tình quang.

“Ta uống, uống xong rồi toàn bộ cút hết cho ta!” Hàn Quang Lỗi không nghĩ lại bị chính.

Còn nữa, cho dù anh thật muốn cùng Thương Hải Tinh thân thiết, nhưng đó cũng là chuyện riêng của anh và cô, dựa vào cái gì muốn bọn họ biểu diễn công khai giữa mọi người chứ?

“Không được!” Hàn Quang Lỗi cười hề hề chuyển dời ly rượu, “Chén rượu này không phải của Lỗi ca, là của chị dẫu.”

Hàn Quang Lỗi không phải không biết cô đối với cồn có bao nhiêu thấp, “Tư lượng của cô ấy không tốt, không thể uống.”

“Nếu như vậy, chúng ta đây sẽ chờ đợi để nháo động phòng!” Hấn làm bộ như muốn rời đi.

“Đợi chút!” Thương Hải Tinh vội vàng ngăn cản, nội tâm lâm vào một trận giãy dụa, “Tôi uống là được.” Bộ dáng khúm núm, chỉ kém không nói thêm

một câu — đại gia, tha mạng.

Cuối cùng vì tranh thủ sự tôn nghiêm cùng yên tĩnh, cô không cho Hàn Quang Lỗi ngăn cản mình, kiên trì nuốt vào ly Whisky cay nồng, không đến một giây, cả người cô quả nhiên bắt đầu xoay tròn.

“Hải Tinh!” Anh thân thể bao quát, lập tức đem cô ôm vào trong ngực, tránh cho cô ngã sắp xuống.

“Không có việc gì, tôi không sao, chút nữa có thể hào hào nghỉ ngơi.” Cô tựa thấp đầu vào trong ngực anh, cũng không nghĩ đến an ủi chính mình, vẫn là đang an ủi anh.

Màn tiền khách của tiệc cưới đến đây trực tiếp kết thúc.

Hàn Quang Lỗi đương nhiên sẽ không ngốc có thể vì mọi người đã đến dự mà tiễn từng người một ra về, vì thế thừa dịp đoàn người vội vàng thu thập thiện sau, hắn lập tức về phòng nghỉ.

Thương Hải Tinh đầu choáng váng lảo lảo, vẻ mặt đỏ ửng ngồi phịch ở trên ghế lớn, Lục Từ Quyên đứng một bên trông chừng cô.

Ngồi xồm xuống, Hàn Quang Lỗi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào khuôn mặt của cô, cô hơi hơi mở to mắt, “Chúng ta có thể đi rồi sao? Phòng ngủ đâu? Ở nơi đó sao?”

Vì sức khoẻ của hai người, tránh cho tàu xe mệt nhọc, Hàn mẫu đã an bài riêng một gian phòng tổng thống ở khách sạn Hoa Phú, muốn chuẩn bị cho đôi vợ chồng mới cưới này một đêm động phòng hoa chúc thật chu đáo và đầy đủ, trường bối chờ mong, không nói khả dụ.

“Đêm nay không được ở khách sạn, chúng ta quay về nhà đi.”

Căn cứ vào tin tức đáng tin cậy, trên lầu phòng tổng thống đã sớm lọt vào mai phục, chờ hai người hồn nhiên không biết một bước đi vào, xác định vững chắc sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn. Trước mắt khắp nơi mọi người đều đã tụ tập ở phòng tổng thống, trước mắt đúng là thời điểm thuận lợi chạy trốn, lúc này không trốn, còn đợi đến khi nào?(bỏ tay với anh em nhà này)

Kéo Thương Hải Tinh đầu óc choáng váng, đem cô ôm vào trong ngực, đôi vợ chồng đáng thương dưới sự hiệp trợ của Lục Từ Quyên, cước bộ tập tễnh tránh né cái nhìn của mọi người, mạo hiểm vạn phần bắt xe taxi, cũng không quay đầu lại chạy thẳng đến chỗ ở của Hàn Quang Lỗi.

Suốt cả đoạn đường, cô vẫn nằm trong lòng anh, mặc anh ôm cô đi lên thang máy, tiến đến căn hộ trên tầng mười hai.

Vài lần, Hàn Quang Lỗi cúi đầu nhìn người trong lòng, cô hoàn toàn tin nhiệm dựa vào, trong lòng anh bỗng chốc dâng lên một cảm giác thoải mái.

Từ hôm nay trở đi, cô đã là vợ của anh.

*cầm trứng gà ở khó hạ du di: trò này cô biết, cô dâu phải cầm một quả trứng gà luôn từ dưới ống quần bên trái (hay phải) của chú rể sau đó từ từ di chuyển quả trứng lên phía trên và sau đó lấy quả trứng ra khỏi quần từ ống quần kia, có nghĩa là quả trứng dưới sự trợ giúp của bàn tay cô dâu cho đi dạo một vòng trong quần của chú rể theo hình vòng cung (giải thích thế có đúng không nhỉ *gãi gãi đầu*)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.2

Ồ, cảnh báo nhé, H mới được phép đọc đây, nhớ đem theo khăn giấy nha, không là làm bẩn nhà cô là chết đấy nhá *trừng mắt*. Ai chưa đủ tuổi hay người đã đủ nhưng tâm hồn vẫn chong sán thì lờ lờ đi nha, có gì cô không chịu trách nhiệm đâu, hắc hắc...

Cảm giác kết hôn thực kỳ diệu, cảm nhận được sự sở hữu khi danh chính ngôn thuận thuộc về nhau.

Nếu trước hôm nay mà có người nói với anh những lời đó, Hàn Quang Lỗi tuyệt đối sẽ cười nhạt, nhưng mà, giờ này khắc này, ôm người con gái xinh đẹp trong lòng đã làm cho anh cảm nhận rõ ràng cảm giác đó.

Hôn nhẹ lên cái trán mịn của cô một cái, chỉ thấy Thương Hải Tinh không mở ra được ánh mắt, khoé môi tươi cười đáp lại.

Vào phòng, tháo giày, hai người thất tha thất thểu đi về hướng phòng ngủ, Hàn Quang Lỗi mới khẽ buông tay khỏi thắt lưng của cô, Thương Hải Tinh quả nhiên lập tức ngã xuống giường lớn, hoàn toàn than bình.

“Muốn hay không uống nước?”

“Hào, cảm ơn.” Cô giống như con mèo nhỏ đáng yêu đáp lại.

Cởi áo khoác, tháo caravat, cởi bỏ mấy cúc áo sơ mi, Hàn Quang Lỗi cuộn tay áo lên đi về hướng phòng bếp.

Uống xong ly nước khiến người tỉnh táo, anh lại rót một cốc nước khác sau đó trở lại phòng.

Thương Hải Tinh cũng hơi thanh tỉnh, không đến mức say ngay cả chính mình là ai đều đã quên, tuy rằng đầu óc cô choáng váng lợi hại, nhưng tất cả động tĩnh trong phòng cô đều nhận thức được.

Nệm giường bên cạnh đột nhiên lún xuống, tiếp theo, Hàn Quang Lỗi đưa tay nâng ót của cô, nâng người cô.

Cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chậm rãi uống nước sôi, hòa tan rượu Whisky đậm đặc trong miệng.

Cảm giác đã khá hơn, cô nhẹ nhàng đẩy cốc nước ra, Hàn Quang Lỗi liền đem cái chén đặt lên trên tủ đầu giường, nằm xuống giường lớn cùng cô.

Kết hôn, thật không phải là chuyện dễ làm, loại khổ sai này một lần đã đủ làm cho người ta suốt đời khó quên, anh nghĩ không ra, như thế nào người lại muốn kết hôn lần thứ hai, lần thứ ba.....

“Người của anh duyên nhất định thật không tốt.” Cô lẩm bẩm chế nhạo.

“Vì sao?”

“Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, toàn bộ cả buổi tối đều không có người viện trợ anh, ngay cả em họ của anh cũng giúp đỡ người ngoài chuốc rượu anh, anh nói, người của anh duyên hội hảo đi nơi nào?” Bởi vì anh, hại cô tự dưng gặp liên lụy, Thương Hải Tinh vờn ngón tay, ý tứ kháng nghị hàm xúc rõ ràng chọc chọc vào cánh tay rắn chắc của anh.

Còn oán giận gì chứ, từ lúc ký ước kia được ký kết, hiện tại oán giận có thể hay không quá muộn? Thật sự là đũa ngọc.

Hàn Quang Lỗi cúi đầu cười, ngực bởi vì ý cười mà chấn động.

“Cười cái gì, tôi là nói thật.” Cô chống đỡ nghiêng thân mình, kháng nghị đập anh một cái, đột nhiên, tay đang công kích ngoài ý muốn rơi vào bàn tay anh –

Mười ngón tay thon dài của cô làm cho tâm anh khẽ động, chỉ mới xoa nhẹ ngón tay của cô như vậy, Hàn Quang Lỗi liền cảm thấy tâm tình khẽ động.

Sự ôn nhu này, cảm giác mềm mại này lại làm cho anh nhớ tới môi của cô? Nụ hôn của cô.

Mới vừa rồi trong buổi tiệc, bọn họ bị bắt trước mặt mọi người hôn môi, đúng là khéo bày trò mà, đem chiêu thức này khi dễ anh, nhưng anh lại cảm giác không tệ, còn có chút chờ mong.

Anh nhìn về mặt xấu hổ của Thương Hải Tinh, cười khỏ nói: “Làm sao bây giờ? Thịnh tình không thể chối từ.”

Làm cho cô đành phải kiên trì dâng lên môi của chính mình.

Vốn chính là muốn hôn cho có lệ thôi, nhưng ngay khi chạm nhẹ vào môi của cô lại là cho anh nhớ tới cảm giác đưa cô về vào tối hôm đó, sự tuyệt vời như nằm mộng bởi nụ hôn đem lại.

Anh kim lòng không được nâng nhẹ gáy của cô, sâu sắc hôn cô mạnh mẽ, đã quên có bao nhiêu người như hồ rình mò nhìn bọn họ chăm chăm, nhìn không được đem lưỡi hoạt tiến vào trong miệng cô, cánh tay gắt gao vây chặt cô đòi hỏi càng nhiều thân mật.

Quả nhiên, cảm giác ẩm ướt nóng ngọt ngào như hải triều mãnh liệt rung động như trong trí nhớ, hung hăng khơi dậy dục vọng tiềm tàng ẩn sâu trong cơ thể.

Nếu không phải Thương Hải Tinh lý trí đẩy anh ra, chỉ sợ anh sẽ không thể kiềm chế mà có những hành động phiến tình hơn nữa.

Hàn Quang Lỗi rõ ràng biết, chính mình hôn Thương Hải Tinh, phá lệ có cảm giác.

Anh, muốn cô! Rất muốn.....(ờ, thì chị ấy đang ở trước mặt đợi anh ăn đó *cười đều*)

Ý niệm trong đầu mới hiện lên, anh chợt tự mình thử nghiệm, chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi của cô.

Cô lập tức mở to đôi mắt vô tội, khó hiểu nhìn người đàn ông mê muội đang gần trong gang tấc, “Quang Lỗi?”

Giây tiếp theo anh tiến sát cô, nhanh nhẹn dùng mảnh hôn lên cô.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh làm người ta trở tay không kịp, thật vất vả mới làm voi đi vị rượu Whisky, Thương Hải Tinh lại ở trong miệng anh cảm nhận được vị say nồng, độ dày kia, so với cô lúc trước còn muốn đặc hơn một trăm lần, sợ là cũng đủ làm cho người ta say đến ba ngày ba đêm.

Nhưng cô lại không hề có ý muốn đẩy anh ra, mà là lựa chọn hưởng ứng cùng chiếc lưỡi anh đây đưa.

Cô thực thích cảm giác cùng anh hôn, được anh ôm trong lòng làm cho cô có cảm giác được che chở.

Cô biết, đôi mắt chỉ tính toán duy trì một tháng hôn nhân, bọn họ đều hẳn là muốn lý trí một chút, nhưng là.....

Có thể là do tác dụng của còn làm đầu óc mơ màng, mà cảm giác thật tuyệt vời, cũng có thể nụ hôn của anh làm cho người ta mê muội, Thương Hải Tình bỗng chốc sinh ra ý muốn mạo hiểm, làm cho cô giây phút này dừng cảm hơn, mặc kệ là chủ động tham thủ hoặc bị động hưởng ứng, trong đầu đều mang theo ý nghĩ bất chấp hậu quả.

Phản ứng của cô ủng hộ Hàn Quang Lỗi, làm cho nụ hôn càng thêm nóng bỏng, thậm chí nụ hôn của anh bắt đầu mở rộng phạm vi lãnh thổ, theo dải tai mẫn cảm của cô, một đường công thành đoạt đất quét ngang xuống xương quai xanh của cô, ngực.....

Tình huống trở nên càng không thể vấn hồi, anh hoàn toàn chế trụ cô, đem cô trở thành tù binh dưới thân thể của anh, bọn họ thở hổn hển ngóng nhìn lẫn nhau, dục vọng chứa đầy trong mắt không chút ẩn giấu, mà là trắng trợn hướng lẫn nhau truyền ra.....

“Chúng ta.....” Đôi mắt với chuyện sắp có khả năng xảy ra, cô có chút bất loạn bất an.

“Chúng ta kết hôn, ngay tại hôm nay, từ hôm nay trở đi chúng ta chính là vợ chồng, mà đây là việc vợ chồng nên làm”

“Nhưng là, trên khế ước cũng không có —” Cô khó khăn lên tiếng ý đồ ngăn cản.

Anh cắt đứt lời của cô, dán lên môi cô mà nỉ non, “Cũng không có nói không thể, không phải sao? Đây là kinh nghiệm hôn nhân, có người chồng nào không khát vọng cùng vợ của chính mình thân mật. Vẫn là nói, em đối với anh hoàn toàn không có một chút điểm hảo cảm? Như vậy rất không công bằng, bởi vì, môi của em, nụ hôn của em, tất cả đều khiến cho anh muốn gần gũi em hơn một chút.”

Luận điệu của anh, về tình về lý đều hợp, hơn nữa, lời dụ dỗ của anh, nghe vào trong tai tựa như bài hát say lòng người.(dù chỉ để mà ăn thì phải leo mép thế chứ, ơ hờ hờ, thỏ sắp bị mất thịt rồi)

Thương Hải Tình chậm chạp nói không nên lời cũng không có lực để luận điệu phản bác anh, lại hoặc là, cô là trầm luân vì động tác kế tiếp của anh, mà không thể rõ ràng tự hỏi.....

Hàn Quang Lỗi căn bản không tính buông tha cô, không đợi cô đáp ứng, anh đã muốn chế trụ cô.

Anh hôn cô, hôn duyên lời lẽ của cô không cho cô cơ hội lên tiếng, khi thì mềm nhẹ, khi thì nhanh nhẹn dừng mảnh, mê hoặc Thương Hải Tình đang còn lơ đãng, xa lạ với cảm giác lần đầu nếm trải này.

Mi tâm khẽ lay động lộ ra nhiều biểu tình, một giây trước bởi vì không thể thừa nhận mà gắt gao tự lại, giây tiếp theo lại bởi vì cảm giác mất hồn mê hoặc mà thoải mái.

Bàn tay anh mang theo lửa nóng, rút đi lễ phục vương bận trên người cô, ánh mắt nóng bỏng nhiệt liệt nhìn từng tấc cơ thể cô.

Cái nhìn chăm chú khác thường của anh làm cho Thương Hải Tình trong lòng run lên.

Lơ đãng, ngón tay như chứa ma lực chậm rãi mon trón, nhìn như vô tình nhưng lại mang theo tra tấn.....

Tiếp theo là môi của anh, cô hoàn toàn cảm nhận được độ ấm của anh, cơ thể mềm mại như bị đốt lửa nóng, càng ngày càng khô nóng.

Cô cúi đầu rên rỉ, nghe vào trong tai Hàn Quang Lỗi giống như là một loại ủng hộ, khiến cho thân thể to lớn của anh không tự chủ phản khởi.

Anh nhanh chóng lấp đầy cơ thể cô, muốn dùng cơ thể bao bọc ôm ấp lấy cô.

Trên giường lớn, hai cơ thể giao quyện với nhau, nóng bỏng mãnh liệt bắt đầu khởi động.

Thương Hải Tình bất lực nhắm mắt lại, cảm giác chính mình bị bao phủ bởi sự nhiệt tình của anh.

“Hải Tình, anh muốn em, em biết không? Từng tế bào trong cơ thể anh đều khát vọng em.....”

Hàn Quang Lỗi bùng bùng phản chấn rung động chen vào nơi non mềm giữa hai chân cô, làm cho cô rõ ràng cảm nhận được áp lực bức người kia.

Đột nhiên đôi mắt yếu đuối mở ra, tim của cô đập dồn dập rối loạn như tiếng trống gỗ không thành tiết tấu.

Anh không cho cơ hội cự tuyệt, cường thế đem chính mình hướng cô thúc giục.

“Hàn Quang Lỗi!” Cô thu nhanh mi phát ra tiếng hét khó chịu, “Không cần..... Làm ơn, dừng.....” Cô lo lắng cho mình không thể tiếp nhận chuyện này.

Anh không muốn làm đau cô, nhưng cơ thể cô lại thật sự quá hẹp, thế cho nên buộc chặt.

Trên trán gân xanh nổi lên lộ ra sự thống khổ nhẫn nại của anh, anh thở mạnh một cái bèn buông bàn tay đang kiềm chế cô.

Cô nhất thời nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến chính mình thuận lợi tránh được, đột nhiên, không báo động trước một cái va chạm—(~>ngát)

“Ách!” Cô trừng lớn con ngươi kinh ngạc, đầu đón bức ra hơi nước.

Hàn Quang Lỗi hoàn toàn tiến vào.

Đáng giận, anh dám đối cô sử trá, cố tình làm loay loang sự đề phòng của cô, lại cho cô một đòn công kích trí mạng như vậy!

Cô hoàn toàn không có cơ hội kháng nghị, bởi vì, anh đã muốn khẩn cấp bắt đầu luật động.

Hắn dùng chính mình nhanh nhẹn dừng mãnh tiến lên cơ thể yếu ớt của cô, lần lượt va chạm, thế như chẻ tre đập tan thần trí còn sót lại của cô. Cô cảm giác được suy nghĩ của chính mình thật giống như là cánh quạt phi cơ trực thăng, không ngừng chuyển động, dường như tùy thời bay lên....

Toái loạn nức nở, tần lâm cực hạn tê dại, những cảm giác xa lạ đánh sâu vào cảm quan kích thích của cô, không còn nhận biết được là đau đón hay là khoái hoạt.

Nghĩ đến chính mình sẽ chết đi, nam nhân trên người đột nhiên cho cô một cái rung động mạnh.

Cô chỉ cảm thấy trời đất như đảo lộn, trong miệng liên tục rên rỉ vì đạt đến cao trào, trước mắt lập tức lâm vào một mảnh sương mù trắng xoá. Trừ bỏ hô hấp dồn dập, bọn họ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Hồi lâu, cô thần nhiên mở mắt, thì thào thấp hỏi: “Em làm sao vậy? Em làm sao vậy.....”

Cô không biết chính mình đã trải qua cái gì, vì sao một cái chớp mắt kia đã làm trước mắt trống rỗng, toàn thân không khỏi run? Nghĩ đến biểu hiện khi đó là của chính mình, làm cô hoàn toàn không thể nắm giữ, Thương Hải Tình sẽ không an tâm.

Hàn Quang Lỗi trong lòng thoả mãn vui sướng che lấp mờ hôi ẩm ướt trên mặt, vô cùng thân thiết hôn nhẹ lên mi mắt của cô, “Em vượt qua sinh mệnh tất trải qua trình, lột xác thành một người đàn bà chân chính, đó là điều rất đẹp, đừng hoảng hốt.”

Anh gặt gao ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, khẩn cấp muốn dẫn dắt cô một lần nữa ném trải mùi vị thiên đường (anh thật là BT)

Cô sương mù lung tung, linh hồn vô lực chống cự, lựa chọn trầm luân, tùy ý anh một lần lại một lần trêu chọc chiếm lĩnh, mà cô chỉ có thể lựa chọn thừa nhận sức nặng của anh, cùng với anh cuồng liệt.....(phụt *lau lau* cô chịu hết nổi rồi, mọi người ở lại cô đi tiếp máu đã, giờ không có sức để edit tiếp a)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 4.3

Cánh tay trắng nõn khẽ vươn ra khỏi chăn, nhẹ nhàng đặt trên mặt chăn ấm áp, khuôn mặt xinh đẹp chưa tỉnh đã khẽ than nhẹ –

“Tê!” Thương Hải Tình toàn thân đau nhức liền thở hắt vì kinh ngạc.

Đau, đau, đau.....

Má ơi, toàn thân cô làm sao có thể đau như vậy?

Đầu óc mông lung mờ mịt, khắp cơ thể chỗ nào cũng đau nhức khó chịu, nhất là phía trong đùi của cô, quả thực là toàn thân nhức nhối, làm cho gương mặt xinh đẹp không khỏi nhăn lại vì đau đớn.

Cô nhắm mắt lại, cơ thể thả lỏng cố gắng thích nghi với cơn đau một lúc mới thật cẩn thận khởi động chính mình, đang chuẩn bị ngồi dậy, đập vào mắt cô là phòng ốc xa lạ, cách bài trí cũng xa lạ, ngay cả..... Giương! Hoảng sợ, cô giật mình che lại miệng mình, cho đến khi thấy một người đàn ông loã thể từ trong phòng tắm đi ra. (phụt *lau lau*)

“Sớm”

Toàn thân chỉ dùng một cái khăn tắm vây quanh ở nơi trọng yếu cần phải che (thế mà tưởng nude hoàn toàn chứ, tác giả dùng từ dễ gây hiểu lầm thật

chỉ chỉ lên trên), anh nhìn cô lộ ra thần sắc như cười mà không cười đầy mê hoặc, đầu óc hỗn độn của Thương Hải Tinh lúc này mới nhớ tới –

Ngày hôm qua, cô kết hôn, gả cho người đàn ông tên Hàn Quang Lỗi, tính toán chỉ làm vợ chồng cùng cô trong một tháng, còn nghiêm cấm cô yêu thương anh. Nay Hàn Quang Lỗi thực đúng là tên chơi bời biến thái, hoàn toàn không lãng phí quyền lợi của người chồng vào đêm tân hôn a, không lưu tình chút nào đem cô ăn sạch, cho đến khi cô mệt mỏi chịu không nổi mà mê man.

Cái này không phải là kế hoạch của cô, cô nghĩ đến bọn họ chỉ là thực hiện kết hôn cho có hình thức thôi a, cũng không bao gồm thực hiện quan hệ vợ chồng, nhưng là..... Nhưng là, sự tình vẫn là đã xảy ra, cô thật sự là mệt lớn.

Tất cả các biểu tình thay đổi trên khuôn mặt cô đều không thoát khỏi cặp mắt của Hàn Quang Lỗi, không thể tưởng tượng một người làm sao có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, có được nhiều biểu tình đến thế.

Anh đi lên phía trước, ngồi xuống mép giường bên cạnh cô, nâng mặt cô lên hỏi nhẹ: “Suy nghĩ cái gì?”

Ngay khi chạm đến ánh mắt sâu thẳm của anh, mặt của Thương Hải Tinh tự dưng đỏ.

Anh cười đắc ý, đưa cánh tay đem cô nhét vào trong lòng.

“Chúng ta ngày hôm qua thật sự.....” Khẽ cắn môi dưới, cô nói không nên lời.

“Em nói đi?” Anh không trả lời, vờ hỏi lại.

“Em, em.....” Theo trí nhớ trước khi ngủ, hình như là có như vậy một đoạn, hơn nữa, chiếm cứ thời gian rất dài, đó là nguyên nhân khiến cho cô hôm nay toàn thân đau nhức.

“Anh hẳn là nên xin lỗi em? Biểu tình của em xem ra không có nhiều lắm khoái hoạt.” (phụt, anh thật BT)

“Dát?” Cô đẩy tay anh ra, liếc xéo anh.

Anh giống như bị thương hỏi: “Chẳng lẽ, em đêm qua hoàn toàn không cảm nhận được anh đã cố gắng lấy lòng em như thế nào sao?”

Khuôn mặt Thương Hải Tinh ngưng ngừng che kín, làm hại cô trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Nếu em vẫn chưa cảm thấy vừa lòng, như vậy tốt lắm, trước khi ra sân bay anh muốn tranh thủ cơ hội để chống án!” Làm bộ như sẽ đem cô đẩy ngã.

“Không! Hàn Quang Lỗi, dừng tay, anh không thể như vậy –”

“Vi sao không thể? Em đã không hài lòng, thân là chồng như anh phải có trách nhiệm bù lại cho em.”

“Vừa lòng, vừa lòng..... Phi thường vừa lòng!” Cô đẩy anh ra, hốt hoảng theo một đường khác nhảy xuống giường, vội vàng nắm lên lễ phục che đậy cơ thể trốn vào phòng tắm.

Nhưng người khởi xướng Hàn Quang Lỗi lại không có một chút áy náy, còn cất giọng cười to đáng giận đến cực điểm.

Thừa dịp cô còn đang rửa mặt chải đầu, anh sửa sang chuẩn bị lại hành lý, bắt đầu thay áo quần.

Từ khi quyết định kết hôn cho đến lúc chính thức cử hành hôn lễ, giữa thời gian thật sự gấp gáp, vốn dĩ bọn họ cũng không có kế hoạch hưởng tuần trăng mật, nhưng là vì làm cho trưởng bối của cả hai gia đình khỏi hoài nghi, hai người phải tìm một tour du lịch, hợp với tình hình xuất ngoại hưởng tuần trăng mật.

Xem đi, hôn nhân có phải là chuyện tình đáng sợ hay không a? Đầu tiên là tìm tình thân yêu đương, nghĩ đến khi kết hôn sẽ không có chuyện gì nữa, ai biết, việc đáng nói lại là sau khi chuẩn bị kết hôn a.

Phải tuân thủ cả một đồng tập tục, nếu hai bên gia đình không đòi hỏi nhiều thì còn tốt, vạn nhất gặp phải người cố chấp, lại phát sinh ra nhiều vấn đề, kháng chiến lại bắt đầu a.

Đã kết hôn lại còn phải đi hưởng tuần trăng mật, giống như nếu không làm như vậy, dường như cuộc hôn nhân này sẽ không an toàn.

Muốn trải qua chuyện đó lại hao tài tốn của, chính mình lại mệt mỏi, còn bị hôn nhân trói buộc cả đời, mọi người thử nói, có đáng hay không?

Anh sợ dĩ chán ghét hôn nhân như thế, vừa là vì sợ sự lải nhải phiền phức của đàn bà, cũng là vì không nghĩ chịu được những rườm rà này. Nói tóm lại, bỏ bớt những phiền toái bên người, quấy nhiễu cuộc sống lại ảnh hưởng công tác, tội gì đâu?

May mắn, cho đến bây giờ, anh cùng Thương Hải Tinh ở chung cũng không tệ lắm, cho dù một tháng sau mỗi người đi một ngã, anh vẫn có thể nhớ về khoảng thời gian tốt đẹp này.

Chính là.....

Một tháng đủ sao?

Nghĩ đến một tháng sau, cô gái yêu kiều tối hôm qua sẽ không còn thuộc về anh, Hàn Quang Lỗi bắt đầu nghi ngờ, lúc trước ước định một tháng, có phải hay không quá ngắn? (bắt đầu khôn ra rồi, nếu là em em quá 3 tháng, hắc hắc)

Tươi cười phai nhạt chút đi, ngực buồn bực, cảm giác không muốn xa rồi không nên tồn tại, lại chết tiệt hơn rất nhiều.

Khuôn mặt tuần lẳng khề trầm, mi tâm thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 5.1

“Chúng ta vì sao cũng phải hưởng tuần trăng mật?”

“Vi ngăn chặn hậu hoạn, thuận tiện bồi dưỡng ăn ý.”

“Bồi dưỡng ăn ý còn có thể chấp nhận, về phần ngăn chặn hậu hoạn.....” Thương Hải Tinh nghiêng đầu liếc anh, ánh mắt nghi ngờ.

“Không cần có thời gian nghỉ ngơi, chẳng lẽ em muốn về nhà cùng mẹ bồi dưỡng cảm tình? Mẹ anh rất khôn khéo, khuyên em có thể tránh được thì nên tránh, ngăn chặn việc kết hôn giả của chúng ta bị mẹ biết được. Thừa dịp xuất ngoại hưởng tuần trăng mật mấy ngày nay, chúng ta có thể tranh thủ khoảng thời gian này, cố gắng bồi dưỡng một chút ăn ý, em không biết rằng anh đã cố gắng tính toán hợp lý sao?”

“Nhìn không ra anh còn là người cẩn thận như vậy.”

” Anh lại cho rằng biểu hiện hôm qua của anh có thể cho em thấy được trình độ cẩn thận của anh rồi chứ?” Khôi phục nụ cười, Hàn Quang Lỗi tràn đầy tự tin nói.

Lấy lòng con gái thật không dễ dàng, muốn cho các cô không còn tâm phòng bị, lại làm cho cô khoái hoạt, đàn ông không cẩn thận quan tâm là không được. Tối hôm qua, có thể làm cho cô gái trong lòng chẳng những không khóc, cũng không khiếp sợ, có thể nói anh thật sự rất thành công, không thể chê. (sặc, phải anh không đó?)

Ầm ầm một cái nhiệt khí đột kích, khuôn mặt trắng nõn của cô nhất thời bị nhiễm hồng, ngay cả hai lỗ tai cũng không thoát khỏi, cô vươn tay bịt lại cái miệng đáng giận, “Đù, Hàn Quang Lỗi, từ giờ trở đi, tôi không cho phép anh nhắc lại chuyện đêm qua!”

Thong dong kéo cánh tay của cô xuống, anh xấu xa chỉ trích cô đã suy nghĩ lung tung ”Em đang nghĩ đi đâu đấy? Anh là đang muốn nói đến đêm qua nhờ sự cẩn thận của anh mới có thể phát hiện phòng tổng thống có người mai phục, nhờ vậy mới có thể thuận lợi mang em trốn về, trong đầu của em rốt cuộc lại suy nghĩ lung tung đến cái gì hả?”

“Anh...” Phát hiện mình bị chơi xỏ, Thương Hải Tinh chỉ biết cúi đầu nhìn xuống ngực áo khoác, miễn phải nhìn thái độ dương dương tự đắc của anh làm bản thân tức giận đến hộc máu.

Đôi mắt dò xét bộ dáng tức giận xấu hổ của cô, Hàn Quang Lỗi khẽ lộ một chút tươi cười, kéo chiếc kính râm phía dưới lên, thích ý chớp mắt.

Trải qua hơn ba giờ bay, Thái Lan sáng lạn ánh mặt trời hiện ra, từ máy bay có thể cảm nhận được bầu không khí nóng bỏng.

Vốn dĩ mọi chuyện đều hết sức thuận lợi, thời điểm có thể thông quan lại xảy ra tranh chấp.

Một nhân viên hải quan dùng ánh mắt mê đắm của mình, đem Thương Hải Tinh từ đầu đến chân nhìn chăm chăm, tiếp theo mày sáng mắt đen, lấy việc công làm việc tư tiếp cận cô.

Thật khéo không khéo, Hàn Quang Lỗi ngày hôm qua mới vừa bộc lộ tài năng ở ghen giới lúc này nhận thấy toàn bộ quá trình.

Anh chưa bao giờ đã man keo kiệt, nhưng là anh thống hận những tên đàn ông dùng ánh mắt vượt quá mức bình thường để nhìn Thương Hải Tinh.

Chết tiệt xú nam nhân, công tác không lo tiếp thu, còn dám không kiêng nể gì đánh giá cô gái của anh, hần tốt nhất là có mười cái mạng chờ tùy thời mà dùng! Hàn Quang Lỗi trong lòng giận dữ mắng đến ngập trời.

Thương Hải Tinh chưa từng gặp nhân viên hải quan nào lại nói chuyện nhiệt tình như vậy, ngay cả trước đây ở nước Pháp lãng mạn cũng chưa từng gặp chuyện như vậy.

Tuy rằng cô không được phong tình vạn chủng như chị hai, bất quá sống ở nước Pháp vài năm, ngẫu nhiên cũng gặp trường hợp này nhiều lần, cô đương nhiên biết vị hài quan này là muốn nhân cơ hội trò chuyện cùng cô, xem có thể hay không nhận thức một chút, mới có thể kéo dài câu chuyện hỏi han tuổi tác, nghề nghiệp không dứt.

Lòng nghĩ rằng giữ thái độ lễ phép xa cách sẽ làm hấn buồn tha, không nghĩ tới thấy trên hộ chiếu của cô biết cô đã từng sống ở Pháp, lời nói khó khăn lắm mới tạm dừng lại bắt đầu mở loa không ngừng nghỉ.

Nhìn ra thấy đối phương hoàn toàn say mê bộc lộ, hấn bởi vì mặt mày hớn hờ, có lẽ đã quên cả một hàng dài các hành khách đang đợi thông quan đằng sau.

Xuất môn bên ngoài nên coi trọng dĩ hòa vi quý nên Thương Hải Tinh có kiên nhẫn, vấn đề là, người ở sau lại không thể a.

Lưng của cô cảm thấy một trận áp lực. Nóng rực, lợi hại ánh mắt, không ngừng biến ảo, xuyên thấu lưng cô, bắn về phía cái tên lấm điều kia, ý đồ cho hấn một đao mất mạng.

Có thể bức ra khí thế uy hiếp người như vậy, thật ra không cần quay đầu cũng biết sát khí kinh khủng như vậy xuất phát từ người nào a.

Quả nhiên, Hàn Quang Lỗi không thể nhịn được nữa.

Anh tháo chiếc kính râm trên mũi xuống, thông dong cất bước tiến lên.

Đưa cánh tay ra về vô ý, giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn kiều mị của Thương Hải Tinh, đem cô hoàn toàn nép vào lòng anh, ánh mắt ngạo nghễ ẩn chứa sự tức giận nhìn thẳng đối phương, dùng giọng nói điềm đạm không tỏ ý bất lễ, miệng lạnh lẽo nói một tràn tiếng Anh lưu loát.

“Có vấn đề gì sao? Cô gái xinh đẹp mà anh đang muốn tán tỉnh này là vợ mới cưới của tôi từ hôm qua, về những vấn đề anh muốn biết tôi rất rõ ràng, cũng rất vui lòng cung cấp thông tin, dừng ngay, như thế nào?”

Ý định tiếp cận lại bị chồng của người ta bắt gặp, lại còn bị dằn mặt, cái này thật là quá xui mà.

Biểu tình cứng đờ, tên nhân viên hải quan tự biết đuối lý nên ngoan ngoãn ngậm miệng, thức thời đem hai người nhanh chóng cho đi.

Chợt khuôn mặt này giờ cứng ngắt, nhớ lại biểu thị công khai chủ quyền của mình lúc này, quả thực thích thú, trên môi bất giác cong lên một chút đắc ý, không quên dùng đôi mắt thâm thúy tối sẫm, hung hăng ra oai phủ đầu, lúc này mới nắm bàn tay nhỏ bé của vợ, tình nồng ý mật song song rời đi.

Sau khi thuận lợi thông quan, trong khi chờ đợi mọi người tập hợp, Thương Hải Tinh nhìn không được nhịu mày nhìn anh nói: “Khẩu khí vừa rồi của anh quá mức khiêu khích.”

“Anh chỉ là muốn bảo hộ vợ của mình, miễn cho bị tên đàn ông nhảm chán ấy quấy rầy.” Hàn Quang Lỗi lấy lý do hoàn toàn hợp lý.

“Hấn là bởi vì nhìn trên hộ chiếu biết tôi từng sống ở nước Pháp, mới có thể nói nhiều một chút với em” Cô có ý nói nhẹ đi sự việc, không muốn làm to chuyện.

“Phải không? Cá nhân anh cho rằng ánh mắt của hấn nhìn em không thuần khiết, cố ý dâm hiềm nghị.” Anh biểu tình buộc chặt, có vẻ không vui.

Gi? Xem anh nói thật khoa trương. “Dung mạo của tôi hấn là không đến mức khiến người phạm tội đi?”

Thương Hải Tinh chưa bao giờ cho rằng sắc đẹp của chính mình có năng lực làm cho người ta phạm tội, cô biết chính mình thực bình thường, nhưng là Hàn Quang Lỗi mấy độ tần lâm bưng nỏ tính tình, thật sự làm cho cô nhìn không được tâm sinh buồn bức, sức quyến rũ của mình thật sự lớn như vậy sao? Vẫn là người đàn ông này cần bản cố ý tìm phiền toái?!

“Em xinh đẹp hay không không phải là vấn đề trọng điểm.”

Xinh đẹp hay không xinh đẹp đều là vợ của Hàn Quang Lỗi anh, tóm lại, anh chính là chán ghét cô bị những người khác nhòm ngó!

Nếu nói có chút sắc đẹp khiến người kinh diễm, như vậy sắc đẹp của Thương Hải Tinh chính là thuộc loại ý vị sâu xa, cảm giác cùng cô ở chung thực thoải mái, mà cô luôn có chút bướng bỉnh, không biết gây cho anh bao nhiêu kinh hi, cứ nhìn vào việc bọn họ ở chung không lâu.

Hàn Quang Lỗi cũng không nói gì, là vì khiếp đảm, anh nghĩ chính mình có thể lý tính đối đãi cuộc hôn nhân này, nhưng là không biết từ khi nào thì bắt đầu, anh phát hiện chính mình có tình huống tàu hỏa nhập ma, tùy thời đều muốn hôn môi cô, thích được nhìn cô, nhưng là anh nghiêm cấm có người nhìn cô! Điều này sẽ làm anh tức giận.

“Người ta là hải quan, vạn nhất hấn gây phiền toái làm sao bây giờ?”

“Hấn tốt nhất dám! Trước mặt anh còn dám tiếp cận em, anh không hung hăng giáo huấn hấn đã là khách khí lắm rồi.”

“Nhưng là.....”

“Không có gì nhưng là.” Hàn Quang Lỗi tâm buồn, phản ứng của cô làm cho anh cảm giác giống như toàn bộ sự kiện này đều là anh cố tình chuyện bé xé ra to. “Em nói, em hiện tại có phải hay không trong tình trạng đang đập loạn?”

Anh nhìn cô chăm chăm. Thương Hải Tình lặng lẽ thờ dài một tiếng. “Ngực của tôi cũng không có hung vĩ đến nỗi có thể tùy ý đập loạn với tất cả đàn ông được.”

“Bằng không em sao vẫn giúp hấn nói chuyện? Vẫn là nói, em cũng cảm thấy hấn không sai?”

Nghe được anh lên án, cô bỗng nhiên không biết nên khóc hay cười.

Anh ta có uống lộn thuốc hay không? Thế nhưng lại đi nghi ngờ cô.

Hề hề, xi poi nha các tình iu:

Chân cọ, tay vỗ về, một bên hô hấp càng ngày càng trầm trọng.

Đột nhiên, tay nhỏ bé không biết như thế nào khẽ mò mẫm, mò đến nơi có nguồn nhiệt nóng bỏng, mê ly bóp nhẹ vài cái, muốn xác nhận đó là cái gì, khẽ nâng lên, cảm giác nhiệt liệt bành trướng tràn đầy tay cô.

Cô đột nhiên mở mắt ra nhìn lên, nhìn thấy biểu hiện trên người nào đó bùng bùng phần chấn, khiến cô sợ hãi hét lên.

(codai: chương sau chị Tình lộ dáng sắc nữ nhá, hớ hớ)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dấm Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 5.2

Cô như thế nào không nghĩ tới, người trước mắt này thật tùy hứng, thích ăn dấm chua, tính trẻ con, nhưng lại khiến cho biết bao cô gái vừa nhìn đã muốn chết trong đó, mà cô, ngày hôm qua vô tình trở thành vợ của anh.

Cùng với nói cô muốn đánh vào đầu của Hàn Quang Lỗi bao nhiêu, còn không bằng nói cô càng muốn giết chính mình.

“Như thế nào, em không còn gì để nói?”

“Anh — ngây thơ!” Cô tức giận cười mắng.

“Thương Hải Tình, em nói cái gì? Anh vội vã bảo vệ em như vậy, em nhưng lại không biết phân biệt mắng anh ngây thơ?” Con người nổi trận lôi đình, gắt gao chăm chú nhìn cô.

“Đối, không chỉ ngây thơ, anh còn thực không thể nói lý đâu!”

Ngu ngốc mới đi khiêu khích hải quan, lần này là may mắn, nhưng lần sau thì sao? Vạn nhất đối phương thẹn quá hoá giận gây phiền toái, bọn họ chẳng phải là cũng bị thỉnh đến bên cạnh đi nhận kiểm tra ?

Nói sau, rõ ràng không có gì, lại bị anh nói được sinh động như thật, sự việc lại trở thành quái dị, tình huống trở nên dường như là cô cùng một tên đàn ông tư thông, kết quả bị bắt gian ở giường, thật hết sức vớ vẩn.

“Em rốt cuộc có chút tự giác nào không? Em đã kết hôn, không còn là cô gái độc thân. Em tốt nhất nên nhận thức rõ ràng, em bây giờ đã là người phụ nữ của Hàn Quang Lỗi anh!” Anh hờn hên gầm nhẹ.

“Điều đó đâu có gì? Cùng lắm thì tôi chờ một tháng sau lại đáp máy bay đi một chuyến, nói không chừng đến lúc đó thật có thể như anh mong muốn cùng nhân viên hải quan kia phát triển. . . ở một chút gì đó!” Cô cong môi phản đòn.(lúc này đang xích mích nên cô để chị Tình xưng tôi với anh Lỗi nha)

“Em—” Hàn Quang Lỗi quả thực là muốn nổ tung.

Mới kết hôn có một ngày, trong lòng cô thế nhưng đã muốn bắt đầu tính toán chuyện của một tháng sau, cả người anh nhanh chóng bị lửa giận ở ngực thiêu đốt điên cuồng.

“Anh chớ quên, trên hiệp ước có ghi chú rõ, sau khi kết hôn cả hai bên đều có chung nghĩa vụ, nhưng không thể can thiệp quan hệ bạn bè giao hữu và cả cuộc sống lẫn nhau, hoặc quá nhiều công việc của đối phương, hành vi vừa rồi của anh chính là đang can thiệp tôi giao hữu a.”

Cô cong nhẹ môi, bộ dáng đang chiếm thế thượng phong, lại làm Hàn Quang Lỗi trong lòng thêm khó chịu.

Tốt lắm, phi thường tốt, cô gái này cư nhiên lấy hiệp ước ra chinh anh!

Nếu nói, cô nghĩ đến đêm điều nhỏ nhất đó ra là có thể làm anh không thể nói lý, cũng thật sự là xem thường anh. Cắt đi bộ mặt phần nộ, Hàn Quang Lỗi cố gắng áp chế cơn giận dưới ngực, không hề tối tăm, nặn ra một nụ cười, bày ra một bộ dáng mê người làm cho người ta nhất thời phản ứng không kịp.

Anh ta làm sao vậy? Không phải lúc này còn phát câu sao? Làm gì không có việc gì bỗng nhiên cười đến như vậy “Dâm dăng”? Sợ các cô gái trên sân bay này không thấy sự tồn tại của anh ta sao? Cười, cười chết luôn đi! Cô tức giận nguyên rủa.

Vốn dĩ Thương Hải Tinh còn đang tức giận, nhưng cảm nhận cái nhìn chăm chú của Hàn Quang Lỗi không ngừng kéo dài, cô bắt đầu lâm vào trạng thái lo sợ bất an.

Anh không thèm chớp mắt cứ chăm chú nhìn cô, dần dần, trong mắt cô bắt đầu xuất hiện chút khẩn trương, trên mặt bất lực không yên, nhìn ánh mắt anh không e dè như muốn xuyên thấu cô.

Hàn Quang Lỗi một tay kéo cô qua, trong lúc cô trở tay không kịp, cúi đầu hung hăng cho cô một nụ hôn trừng phạt, sau đó kề sát tai cô dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy nói... .

“Dù sao, chuyện đó nhanh nhất cũng phải một tháng sau mới có thể, về phần hiện tại, ba chữ Thương Hải Tinh này vẫn còn viết trên hộ khẩu của anh, em vẫn là vợ của anh, là người phụ nữ của Hàn Quang Lỗi này. Và anh cũng nhắc cho em, nội dung hiệp ước bảo đảm quyền lợi giao hữu, không phải quyền lợi tán tỉnh, em tốt nhất nên nhớ rõ!”

Dứt lời, lại cực kỳ cuồng vọng kiêu ngạo hôn cô một hồi, trình độ nhiệt liệt bá đạo, khiến cho mọi người xung quanh gần như nghẹn họng nhìn trân trối một cách hâm mộ.

“Chắc chắn, đúng là vợ chồng mới cưới, giống như tôi hiện tại nhìn thấy vợ của mình cũng chẳng thấy hứng thú, cả đầu thậm chí sớm ngủ.”

Một người vui tính mở miệng chọc cười mọi người, hai người lúc này mới xấu hổ buông nhau ra.

Thương Hải Tinh bị hôn đầu óc choáng váng cơ hồ xấu hổ vô cùng, cô không cam lòng trừng mắt nhìn Hàn Quang Lỗi liếc mắt một cái, thật muốn đánh vào đầu của anh ta.

Dục, trừng anh làm gì, nếu không phải nơi này không thích hợp, anh đâu chỉ hôn môi cô thôi.

Cũng thế, tạm thời buông tha cho cô con đường sống, chờ đến buổi tối đóng cửa lại, anh sẽ có biện pháp trừng phạt cô a.

Tóm lại, quan hệ hôn nhân của bọn họ còn duy trì ngày nào, anh thân là chồng, nhất định phải dạy cô làm sao để trở thành một người vợ tốt.

Về phần người nào có vọng tưởng tiếp cận cô, anh cam đoan đến một người giết một người, đến hai người giết hai người. (*thi thắm* giết người là ngồi tù đó anh, khi đó chị Tinh ở bên ngoài ai canh giữ, khur khur)

Tối hôm qua trước khi ngủ còn đối đưa lưng phía nhau, trải qua một đêm, hai người trên giường vô tình xoay người lại, mặt đối mặt, thân thể đối thân thể, vô cùng thân thiết lại hòa hợp ở một khối.

Hàn Quang Lỗi nặng nề ngủ, lồng ngực không ngừng phập phồng, hồn nhiên không để ý đến tay của mình ngay cả khi ngủ cũng vội vàng bảo vệ chủ quyền, ôm gọn lấy thất lung của Thương Hải Tinh.

Sáng sớm điều hòa khách sạn hơi lạnh, Thương Hải Tinh thì thầm nói mê khê nhủ mi, theo bản năng hướng đến nơi ấm áp mà dựa vào, tay chân cũng không an phận mà hướng theo.

Tay ôm lấy, lòng bàn tay cảm nhận được sự ấm áp lại thấy dễ chịu, thân thể hai người cân xứng, có chút giống như đang khê vuốt ve nhau, cô trong lúc mê ngủ vô tình đem cơ thể với những đường cong mê người ma sát qua lại trên người anh.

Một tiếng rên thoải mái theo bản năng vang lên, Hàn Quang Lỗi buộc chặt cánh tay, làm cho cơ thể yêu kiều mị hoặc kia càng thêm gần sát chính mình.

Thương Hải Tinh chân vô tình co lên, không ngừng cọ vào người anh ý đồ tìm kiếm sự ấm áp.

Chân cọ, tay vỗ về, một bên hô hấp càng ngày càng trầm trọng.....

Đột nhiên, tay nhỏ bé không biết như thế nào khê mò mẫm, mò đến nơi có nguồn nhiệt nóng bỏng, mê ly bóp nhẹ vài cái, muốn xác nhận đó là cái gì, khê nâng lên, cảm giác nhiệt liệt bành trướng tràn đầy tay cô.(o____O, chị đúng là sắc nữ mà, trong lúc ngủ cũng biết tận dụng ghê cơ)

Cô đột nhiên mở mắt ra nhìn lên, nhìn thấy biểu hiện trên người nào đó bưng bưng phản chấn, khiến cô sợ hãi hét lên.

“Hàn Quang Lỗi, mới sáng tinh mơ, anh, anh.....” Tay cô chỉ thẳng vào nguyên nhân tai họa đó, bất chấp vẻ mặt đỏ bừng.

Hàn Quang Lỗi bừng tỉnh lại, vẻ mặt ngờ ngác còn buồn ngủ vô tội nhìn thân thể bị chỉ trích, biểu tình trên mặt tự nhiên cũng không thoải mái.

Rõ ràng là có người đụng chạm nó, anh tuy rằng không phải dễ dàng bị quyến rũ, nhưng là đang ngủ cảm nhận được bị đụng chạm sau đó hưng phấn chân thật làm cho anh tỉnh lại, kết quả hiện tại người khởi xướng căn ngược lại anh một ngum, làm hại anh sáng sớm tỉnh lại phải chịu loại tra tấn đau đớn. (thích mún chết bầy đặt)

Anh trừng mắt nhìn vào bàn tay nhỏ bé tà ác của cô liếc mắt một cái, “Ai kêu em ầm ỹ nó ngủ.”

“Tôi nào có? Là nó chính mình đột nhiên liên.....” Thương Hải Tinh vừa tức lại quẫn.

“Dù sao nếu là em đánh thức nó, vậy em phải phụ trách trấn an nó.” Anh làm bộ lôi kéo tay cô. (bít ngay mừ)

Cô sao lại không biết ý đồ của anh, tối hôm qua anh từng ý đồ công kích cô, nếu không phải cô ra sức chống cự, người này đã muốn ăn cô cả đêm.

“Không cần, buông tay! Anh đừng là đại sắc lang, rút ngay —”

“Anh là sắc lang? Anh cùng vợ của mình thân thiết có cái gì không đúng?”

“Ai muốn thân thiết với anh?” Chuyện hôm qua cô vẫn còn tức giận a.

“Chúng ta cũng không phải không có làm qua a.”

Đáng giận, anh sao dám nhắc đến chuyện đêm tân hôn chứ, cô đã đủ ảo não lắm rồi!

Đối, cô lúc ấy là tâm động, cho nên không lý trí, liều lĩnh cùng anh phát sinh quan hệ, nhưng là, anh làm sao có thể dùng cái việc đó mà mang ý ăn cô mãi chứ?

Cô hờn hển hết lớn, “Phát sinh một lần là ngoài ý muốn, lần thứ hai còn để sự tình phát sinh tùy ý, thì tôi là đồ ngốc a!”

“Nếu không muốn, em vừa mới sẽ không nên loạn chạm vào nó.”

Anh lên án làm cho cô quẫn không biết như thế nào cho phải, đành phải vội vàng nhảy xuống giường, chật vật vụn phần trốn vào phòng tắm, khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 5.3

Sáng sớm liền phát sinh chuyện bất mãn này, Hàn Quang Lỗi nhin không được thấp rửa vài câu.

Đáng giận, khi đó làm sao có thể cảm thấy bọn họ là tâm đầu ý hợp chứ? Tour du lịch tuần trăng mật còn chưa trải qua được một nửa, cô đã khiến anh tức giận muốn giết người đến mấy lần.

Chỉ biết tất cả phụ nữ trên đời này đều là tai họa! Là anh chính mình đại đột tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tức giận một lúc lâu, con tức cũng dần dần lắng xuống, Hàn Quang Lỗi cuối cùng cũng tỉnh táo lại, anh lập tức phân tích vấn đề một cách tích cực hơn, bắt đầu còn thật sự tự hỏi chướng ngại trước mắt của quan hệ hai người.

Không phải anh thần kinh mất cảm, mà là từ lúc bắt đầu xuống máy bay ngày hôm qua, dọc theo đường đi đã có rất nhiều tên đàn ông bị Thương hải tình hấp dẫn.

Nhân viên hải quan, hướng dẫn viên du lịch, nhân viên lễ tân, kỹ sư trong cùng tour... Liền ngay cả đến chợ mua vật kỷ niệm, tên chủ hàng rong trẻ tuổi đều lộ ra nụ cười ngại ngùng với cô, hơn nữa đặc biệt thân thiện tính giá ưu đãi cho cô, tất cả mọi việc xem vào trong mắt anh, như thế nào có thể không cảm thấy nguy cơ từ phía?

Tuy rằng bản thân cô cảm thấy mình nhạt như nước, bình thường đến không được, hoàn toàn không tự biết sức quyến rũ của cô đúng là loại vũ khí vô hình giết người không thấy máu.

Cô không phải mẫu phụ nữ khiến cho đàn ông vừa gặp đã mê vì ngoại hình rực rỡ của mình, cô mê người là vì cô bình dị gần gũi, tự nhiên hào phóng, ôn nhu điềm tĩnh, còn có chút buồn bình trên tức.

Lúc trước ở trong buổi xem mắt, anh lúc đó chẳng phải như vậy mới chú ý tới cô, ai mà nghĩ bọn họ trong lúc đó hợp tác, lớn mật đề ra ước định kết hôn

chứ.

“Không thể đem thời gian lãng phí vào việc cãi nhau được, phải nhanh chóng nghĩ ra phương pháp xoay chuyển tình thế mới được.” Anh bình tĩnh tìm ra kết luận.

Hạ quyết định quyết tâm, từ giờ trở đi anh phải thay đổi sách lược, anh muốn nghịch chuyển vì thắng.

Khách sạn nhà ăn cung cấp buổi sáng buffet, bởi vì còn đang tức giận, bọn họ một trước một sau đều tự đi hướng nhà ăn kiếm ăn, hai người ngồi chung một bàn nhưng lại không hề mở miệng nói chuyện với nhau.

Không khí dùng cơm thật không tốt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị, Thương Hải Tinh ăn qua loa vài món dẫn bụng, lấy lý do đi gửi chìa khoá phòng để đi trước.

Nhìn bóng dáng cô chẳng có chút tinh thần, Hàn Quang Lỗi trong lòng lại khó chịu một trăm lần, cảm giác tự trách nhảy mắt bao phủ lấy anh khiến anh cũng nuốt không nổi.

Thương hải Tinh xoay lưng rời đi, hoàn toàn không có phát hiện đôi mắt tối tăm tự trách sau lưng, chính là đắm chìm trong sự phiền chán của bản thân, không tìm được thời dài nào nề.

Cô không hiểu quan hệ của bọn họ sao lại trở nên cứng nhắc như vậy, ngay từ đầu không phải hoàn hảo tốt sao?

Quyết định kết hôn trong vòng hai tuần lễ, bọn họ một bên chuẩn bị hôn lễ, một bên duy trì chấp hành hiệp ước, tuy rằng kéo theo nhiều khó khăn, nhưng phần lớn thời điểm, bọn họ luôn tán gẫu muốn ngừng mà không được.

Bọn họ trong lúc tán gẫu, cái gì đều có thể chia sẻ, tuy rằng đều là có chút ý đồ về sự nghiệp, nhưng quan hệ này có cảm giác như vừa là người đi trước vừa là bạn, làm người ta cảm thấy thoải mái không có áp lực.

Nhưng mà, thời điểm nào thì bắt đầu biến chất ?

Là vì hôn môi, kết hôn, chia sẻ quan hệ thân mật. Cho nên bọn họ trong lúc đó đã không còn hợp nhau nữa?

Cô không thích loại cảm giác này, tuy rằng cuộc hôn nhân này chỉ duy trì một tháng, nhưng cô hy vọng là hòa hợp bắt đầu, khoái hoạt chấm dứt, cô không muốn lưu lại cảm giác không tốt này, cái này giống như người chết đuối, không thể tự thoát ra được, chỉ có thể chìm xuống đáy biển.

Tạm thời cất đi rồi rầm trong lòng, cô lấy lại tinh thần đi về phía quầy lễ tân, cầm trong tay chìa khoá giao lại cho lễ tân.

Bên cạnh có một khách du lịch nước Pháp đầu đầy mồ hôi hướng quầy hỏi chuyện, tiếng Anh của anh ta lại sứt sọc, nhân viên quầy lại nghe không hiểu tiếng Pháp của anh ta, hai bên lâm vào tình trạng bế tắc vì không hiểu ngôn ngữ của đối phương.

“Cần hỗ trợ sao?” Thương Hải Tinh dùng tiếng Pháp chủ động hỏi, tỏ vẻ nguyện ý đảm nhiệm vai trò phiên dịch.

“Thật tốt quá, thật sự là thật cảm ơn cô!” Người đàn ông Pháp cảm kích không thôi.

Hắn tên là Julian, một mình bay tới nơi đây nghỉ phép, nguyên lai, hắn là muốn thỉnh khách sạn giới thiệu cho hắn một tour du lịch đơn giản, sau khi hướng nhân viên quầy giải thích, sau đó lại vội vàng cung cấp chút tin tức giới thiệu vắn tắt, Julian phi thường cảm kích, nói thẳng muốn mời Thương Hải Tinh làm bạn cùng tour.

Cô nói rõ là mình đang đi theo tour du lịch, cho nên hành trình đã sắp xếp đâu vào đấy, Julian tuy rằng thất vọng, cũng chỉ tạm dẹp đi ý niệm đồng hành trong đầu.

Bất quá bởi vì thời gian tập hợp còn sớm, bọn họ liền đứng ở trước đại sảnh hàn huyên, nội dung không ngoài việc hỏi cô từ đâu đến đây, du ngoạn vài ngày, có phải hay không đã từng sống ở Pháp, cho nên tiếng Pháp mới lưu loát như vậy.

Khi Julian dò ý muốn hỏi thông tin liên lạc để tiến thêm một bước, cô lộ ra một chút mỉm cười, “Thật có lỗi, tôi kết hôn, lần này là theo chồng đi hưởng tuần trăng mật.”

Nghe được giai nhân đã kết hôn, Julian trên mặt thất vọng không nói nên lời, bất quá, hắn vẫn là ra dáng một người đàn ông đang hoàng hướng cô biểu đạt chúc mừng, “Tân hôn hạnh phúc!”

“Cám ơn lời chúc của anh, Julian.”

Khi nói lời từ biệt, bọn họ lễ phép khẽ hôn lên hai má nhau, ánh mắt Julian mắt mắt nhìn theo giai nhân.

Này hết thấy, Hàn Quang Lỗi đều thấy, ngực một trận dấm chua bốc lên, tránh không được lại muốn xông lên bảo vệ chủ quyền, nhưng là, anh nhìn xuống, đứng ở địa điểm tập hợp, cố gắng điều chỉnh cảm xúc nóng giận của mình.

Trong lòng anh hiểu được, nếu anh không thể kiềm chế cảm xúc bộc lộ sự giận dữ, tùy tiện tiến lên lời Thương Hải Tinh đi, mặc dù trước tiên là thuận lợi cản sự mơ ước của người ta, nhưng điều đó sẽ làm cho quan hệ của bọn họ thêm ác liệt mà thôi.

Điều đó không phải là mong muốn của anh, anh hy vọng cô vui vẻ, hy vọng cô có thể tự nguyện phát ra nụ cười từ nội tâm, dù sao, bọn họ là đi ra hưởng tuần trăng mật.

Cáo biệt Julian, Thương Hải Tình vừa xoay thân liền thấy Hàn Quang Lỗi đứng ở phái trước cách đó không xa, theo như bộ biểu tình nghiêm túc đến mắt cũng không chớp của anh, cô biết chuyện vừa rồi anh đã chứng kiến hết.

Tình hình âm ỷ ở sân bay ngày hôm qua, còn có hình ảnh tranh chấp vào sáng nay, giống như thước phim chiếu chậm, bay nhanh xẹt qua trước mắt cô, làm cảm xúc cô bất chợt nặng nề bất an.

Chịu đủ bộ dáng ăn dấm chua phát cuồng của anh, không nghĩ lại bị anh không phân tốt xấu lên án, cô bước nhanh tiêu sái tiến lên, bình tĩnh thẳng thắn giải thích, “Julian là người Pháp, anh ta không biết nói tiếng Anh, nhân viên quầy lại nghe không hiểu tiếng Pháp, cho nên tôi mới hỗ trợ phiên dịch, không hơn, nếu anh không tin tưởng tôi, cũng không có biện pháp.”

Hàn Quang Lỗi lẳng lặng nhìn cô một cái, anh không thích cô căn cứ môi quạt cường, chán ghét cô ngược đãi chính mình như vậy.

Nhìn xuống xúc động muốn hôn cô, anh nói: “Xe đến đây, lên xe đi!” Dứt lời, liền mặt không chút thay đổi xoay lưng đi.

Cứ như vậy? Anh cứ như vậy lạnh lùng bỏ lại câu nói đó rồi xoay người? Anh lạnh lùng xoay người, làm cho đôi mắt Thương Hải Tình phút chốc nổi lên một tầng ụy khuất hơi nước.....

Cảm xúc không rõ nguyên nhân cứ xâm chiếm lấy cô, đem tâm tình của cô bức đến đáy cốc, đột nhiên –

Hàn Quang Lỗi đưa tay ra sau, đương nhiên cầm tay cô, lúc cô còn đang mờ mịt hết sức, đem cô kéo lên xe tham gia chuyến đi đặc biệt

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dấm Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Thương Hải Tình còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cái người tâm tình bất định đó mới buông nhẹ cánh tay yếu ớt của cô ra, Hàn Quang Lỗi đột nhiên từ trong túi áo khoác trên người lấy ra vài gói xôi nhỏ.

“Làm sao có những gói xôi này?” Đôi mắt đỏ hồng của cô không khỏi kinh ngạc hỏi.

“Hur!” Con người tối tăm ẩn chứa chút treu tức, ngón tay nhanh chóng che lại cái miệng nhỏ nhắn ồn ào của cô, dùng âm thanh ra vẻ thần bí cười nói: “Là anh lấy từ nhà hàng của khách sạn, em bữa sáng ăn ít như vậy, anh nghĩ em có khả năng sẽ thấy đói, ngay cả bơ cũng đã có, hãy ăn đi!”

Giờ phút này vẻ mặt của anh tựa như một đứa nhỏ đơn thuần, vội vã dâng lên báu vật trân quý của mình cho người quan trọng, hy vọng đối phương có thể nhận thức được tâm ý của anh.

“Anh.....” Thương Hải Tình kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, trong ngực vốn còn đang khó chịu, nhất thời bị hành động chăm sóc này làm ấm lòng, trong cổ họng càng cảm thấy nghẹn ngào vì cảm giác được hạnh phúc mệnh mông mà chậm chạp nói không ra lời.

“Mau ăn, anh giúp em canh chừng.” Anh lộ ra bộ dáng chọc cười cô

Cô lúc này bị bộ dáng chọc cười của anh tác động không biết nên khóc hay cười.

“Quang Lỗi, cảm ơn anh.”

Cô nghĩ rằng anh lại sẽ tức giận dùng lý luận giáo huấn cô, không nghĩ tới lúc này đây, anh chẳng những không có nổi bão, ngược lại chú ý tới cô bởi vì tâm tình biến chuyển mà không thiết ăn uống, anh không hề để ý đến cảm thụ của chính mình mà là chú ý tới nhu cầu của cô.

“Thực đáng tiếc, nếu có thể lấy ra một chút nước trái cây nữa thì tốt rồi, các loại nước trái cây buổi sáng có hương vị thật tuyệt vời, em đã nếm thử chưa?”

“Rất muốn a, nhưng cũng đã bỏ lỡ, làm sao bây giờ?” Cô bướng bỉnh chu miệng lên, muốn xem anh có thể làm cách nào phát minh ra sáng kiến mới để dỗ cô.

Một ánh sáng loé lên trong đáy mắt anh, anh dường như vừa nghĩ đến cái gì đó chỉ thẳng vào miệng mình, “Anh đã uống rất nhiều, không ngại cho em thử xem hương vị.”

Nghẹn họng nhìn trần trời. “Anh biến thái!” Thương Hải Tinh dờ khóc dờ cười đưa tay đánh vào ngực anh.

Hàn Quang Lỗi cất cao giọng cười thuận thế đem cô ôm nhẹ vào lòng, cảm giác hạnh phúc làm tan băng đá trong lòng.

“Chúng ta đều bỏ sự tức giận trong lòng được không? Cảm giác kia rất khó chịu, anh thích nhìn bộ dáng vui vẻ cười to của em.” Anh nhu tình chân thành nhẹ giọng nói.

“Em cũng vậy.” Cô thành thực đáp lời.

Đáy mắt hiện lên ý cười, anh nâng cằm của cô lên, dùng tốc độ sét đánh hôn vào môi cô.

Người trong lòng giãy dụa né tránh, “Đừng như vậy, mọi người đều ở trên xe, sẽ bị nhìn thấy!”

Cô lúc nào cũng là người kêu ngừng, bởi vì Hàn Quang Lỗi căn bản đã quen ngông cuồng, chưa bao giờ để ý ánh mắt của người khác.

“Vậy thì sao chứ, mọi người đều là đi hưởng tuần trăng mật, hưởng hò, trình độ ân ái của những người khác hoàn toàn không thua chúng ta, hai người chúng ta có lẽ là lạc hậu nhất trong đoàn a.”

Thương Hải Tinh căn bản không thể nghe lọt những câu nói lộn xộn của anh, đôi mắt cô đã hoàn toàn bị đôi môi gọi cảm mê người của anh hấp dẫn, tâm tình lay động, không thể khắc chế khi đến gần, giãy tiếp theo, hô hấp lập tức bị cướp đi!

Cảm giác hôn như vậy thật là tuyệt, cô hoàn toàn không thể chống đỡ được anh đoạt lấy, đôi mắt nhắm lại, thừa nhận cùng anh triền miên.

“Nha, Hàn tiên sinh, Hàn phu nhân, tôi thấy cả đoàn này đều không khỏi ngắm nhìn hình ảnh tình cảm mặn nồng của vợ chồng mới cưới hai người, sáng tinh mơ đã ân ái như vậy, chờ đến sau khi quay lại Đài Loan, tôi muốn trở về chịu đòn nhận tội cùng bà xã của mình a.”

Câu nói trên chọc vang lên làm cho Thương Hải Tinh đỏ mặt, lập tức đẩy con người đang nồng nhiệt nóng bỏng kia ra, cầm lấy gói xôi nhỏ để che giấu tâm tình.

Hàn Quang Lỗi đôi mắt ánh lên trên tức, chăm chú ngắm nhìn cô gái đang cố trấn tĩnh tâm tình trước mặt anh.

Xe chậm rãi lăn bánh, Thương Hải Tinh giống như chú sóc nhỏ đáng iu, cô vo gói xôi lại thành một khối, ngẫu nhiên bẻ xuống một miếng đưa đến trước miệng anh, mà người nào đó ăn miếng xôi được đưa đến đó vẫn không thấy đủ, lại còn hôn lên những ngón tay của cô, tham lam mút vào, cho đến khi thoả mãn mới nhả ra.

Cô ngẩng đầu lên, dùng môi nói không ra tiếng động lên án, “Anh là đại sói hoang!”

“Đại sói hoang thích nhất là ăn tiểu hồng mao.” Hàn Quang Lỗi dương dương tự đắc cãi lại. (tiểu hồng mao: cô bé quàng khăn đỏ)

Vô tình, trang phục hôm nay Thương Hải Tinh mặc ngay cả áo khoác ngoài chính là màu đỏ, thành tiểu hồng mao hàng thật giá thật.

Từ khi bắt đầu đưa ra quyết định, quyết tâm muốn thay đổi phương thức, anh liền nói cho chính mình không được lại ngu xuẩn tức giận, mà là phải hiểu được lấy tiên phát chế nhân.

Chôn ở trong lòng cái radar tinh chuẩn một ngày hai mươi tư giờ vận tác, một khi dò thám phát hiện được trong phạm vi trăm dặm có phần tử đáng nghi thường lui tới, anh sẽ áp dụng gấp gấp phương thức tránh người, giám sát chặt chẽ bà xã nhà mình, tuyệt không cho người ta có cơ hội tiếp cận cô nửa bước.

Có cẩn thận nghiêm mật theo dõi như vậy, anh cũng không tin những tên ruồi bọ này, còn có thể đột phá vòng vây, tiếp cận vợ yêu của anh!

Anh không hề ngây ngốc vội vã phát tiết bất mãn trong lòng, mà là dùng phương thức thần không biết quỷ không hay, một đao chặt đứt ý đồ tiếp cận.

Nhìn lại chỉ trong thời gian ngắn qua, anh đã thành công chặn lại bốn người trong đoàn, ba tên chủ cửa hàng lưu niệm và một tên bán đồ uống, hai tên đen đuôi vừa rồi tuổi cũng chỉ mới trưởng thành, ở trên bờ cát phóng tín hiệu.

Xem, ngay cả ông già, nhóc con cũng có ý rục rịch với vợ của anh, cũng không thể trách anh khản trương.

Nghĩ đến như vậy vẫn còn chưa có tác dụng sao?

Không đủ, không đủ, như vậy còn chưa đủ, chuyện kia càng phải cẩn thận, càng phải quan tâm chăm sóc, chịu đựng, mới là trọng điểm.

Bà xã còn chưa nói khát, nước trà đã có ngay bên cạnh đợi cô chiêu cổ, trên trán mới toát ra một giọt mồ hôi, anh lập tức lại là che nắng lại còn đưa tay quạt, cô muốn đi dạo, anh tựa như một người hầu, một tác cũng không rời canh giữ ở một bên, phụ trách trả tiền.

Nhất là hai cánh tay rắn chắc hữu lực kia, lúc nào cũng bảo đảm có một cái là vòng ở trên lưng cô, yêu chiều sủng ái, khiến cho các cặp vợ chồng mới cưới khác cùng đoàn không khỏi ghen tỵ, những người vợ liên tục nhìn chồng mình bằng ánh mắt oán giận, kháng nghị, hại những tên chồng không khỏi lên tiếng oán than không dứt.

Ở nước Mỹ có câu lời nói què mùa như vậy –once you go black, you never go back!(một khi bạn bị nhiễm đen, bạn sẽ không thể nào quay lại được, có cũng không hiểu dịch như thế có sát nghĩa không nữa *gãi đầu* nói chung mình hiểu nhưng không biết giải thích thế nào)

Này cùng Hàn Quang Lỗi trong lòng tính toán căn bản là không mưu mà hợp, một khi anh chịu hư cô, cô sẽ thấy không thể rời được anh, kể từ đó, anh cũng chẳng cần quan tâm những tên đàn ông thói đó lấy cơ hội gì để tiếp cận cô.

Ánh mắt anh ôn nhu, lại làm cho Thương Hải Tinh trong lòng hoảng loạn.

Không lâu trước vẫn còn bộ dạng ghen sống ghen chết, mới qua vài tiếng đồng hồ, cái ghen tuông vô lý đó dường như biến mất, có vẻ như đám chua mất đi mà thay vào đó là đường phèn, trong miệng nói ra toàn lời ngon tiếng ngọt, kèm theo cử chỉ săn sóc, làm cho cô không khỏi cảm thấy quái lạ.

Thình thoảng lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, thích thú chơi đùa cùng mái tóc của cô, giúp cô uống nước mát, ăn quả vặt, khi bốn bề vắng lặng liền hôn trộm, trước mắt bao người cũng ôm, trình độ lãng mạn đến phim thần tượng cũng chào thua.

“Anh đang đóng phim thần tượng sao?” Cô nhin không được hỏi.

“Ngô, làm sao? Làm sao có máy chụp ảnh?” Anh làm như có thật ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Hàn Quang Lỗi, anh nghiêm túc một chút.”

“Anh là đang tìm máy chụp ảnh thật mà!”

“Anh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Người này săn sóc quá, làm cho người ta trong lòng bất an.

“Anh vẫn bình thường mà, sao vậy? Anh có chỗ nào không thích hợp sao?” Anh xoè tay ra, ra vẻ xem xét bản thân.

“Anh nguyên cả một ngày đều đặt tay trên lưng em” Cô nắm cánh tay bên hông mình nâng lên.

“Anh là chồng của em, em là vợ của anh, anh vì sao không thể đặt tay trên lưng em chứ?” Anh lơ đãng áp lại gần cô.

“Trên hiệp ước vốn không có nhắc đến vấn đề ôm ấp, còn có, chúng ta đều biết không đến một tháng sẽ ly hôn, như vậy thực kỳ quái.” Cô hạ giọng nhắc nhở anh.

“Làm sao kỳ quái? Chúng ta hiện tại quả thật là vợ chồng, cũng đúng là hưởng tuần trăng mật, tân hôn vợ chồng trong lúc này có chút hành động thân mật vốn cũng rất bình thường, em xem bọn họ, bọn họ.....” Ngón tay chỉ trái chỉ phải, “Ai mà không vai dựa vào vai, tay đặt ở thắt lưng ân ái ngọt ngào, nếu biểu hiện của chúng ta thật sự câu nệ, mới lạ, kia không phải ngược lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái sao?”

Không gì phá nổi lí do thoái thác, Thương Hải Tinh hoàn toàn không có đường cãi lại.

Hàn Quang Lỗi nhú mày, khuôn mặt điển trai lộ ra nét tự tin tâm đắc.

“Em sao cảm thấy anh như đang có âm mưu gì đó.....”

“Đó là do em đa nghi thôi, chúng ta không phải đã nói qua, cố gắng hoàn thành một tháng vợ chồng này thật vui vẻ sao? Anh chỉ là có chút cẩn thận thôi, ai biết cái đám em họ của anh lại rồi chuyện đi mai phục, chúng ta cũng không thể cố gắng lâu như vậy, kết quả thua ở chuyện đi tuần trăng mật được?”

Nói như vậy, giống như cũng không có gì sai.

“Chúng ta thừa dịp hiện tại tích cực bồi dưỡng ăn ý, chờ về nước, sẽ không ở trước mặt ba mẹ anh bị lộ tẩy. Tóm lại, em đừng nghĩ nhiều quá, một ngày làm hoà thượng cũng phải gõ chuông, chuyên tâm sắm vai tân hôn vợ chồng của chúng ta đi!”

Lời nói của anh hoàn toàn chính xác, không có chút sơ hở, nhưng Thương Hải Tinh lại không lý giải nổi cảm giác rầu rĩ trong lòng, đến tận cùng là vì sao mà xuất hiện.

Suy nghĩ mãi cũng không ra, cô đưa tay gõ gõ vào đầu của chính mình, thăm mắng chính mình một tiếng đứa ngốc.(ờ, chị ngốc thật)

Xem ra thật là chính cô suy nghĩ nhiều quá.....

Hàn Quang Lỗi chỉ là làm chuyện phải làm, không có gì không đúng. Nhưng nếu là như thế này, vì sao lòng của cô lại cảm thấy nếu có chút mất mát.

Có phải hay không chỉ cần không nghĩ nhiều, chuyên tâm sắm vai Hàn phu nhân, loại cảm giác không thoải mái này sẽ biến mất?

Hàn Quang Lỗi lấy lòng đem quả dưa đã được chặt tiến đến gần miệng cô, “Ngoan, uống nhanh.”

Vô lực chống đỡ sự quan tâm của anh, trong lòng cô than nhẹ một tiếng, quyết định đón nhận.

Mặc kệ anh là thực hay giả, cho dù này chính là cơ hội một lần phóng túng của chính mình, cô cũng quyết định tạm thời đem lý trí toàn bộ bỏ xuống, cứ

như vậy cái gì cũng không nghĩ đến, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh cảm nhận sự yêu chiều.

Hàn Quang Lỗi ngóng nhìn cô gái trước mắt, mặc dù chỉ là lông mi nhẹ nhàng lay động, nhưng trong mắt anh luôn đặc biệt mê người.

Anh lòng tham muốn đem ánh mắt của cô vĩnh viễn tập trung ở trên người anh, làm cho cô không có cách nào khác liếc mắt đến những tên đàn ông muốn đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Trong phòng khách, Hàn Quang Lỗi mặc quần áo thoải mái ở nhà, ngồi ở trên sofa check mail được tích lũy trong mấy ngày xuất ngoại của anh, đột nhiên trong nhà vang lên tiếng chuông điện thoại, làm cho anh không thể không ngưng tay, tiếp nhận điện thoại.

Ngày hôm qua máy bay vì thời tiết có chút thay đổi nên hạ cánh trễ, từ sân bay trở về Đài Bắc đêm cũng đã khuya, bọn họ đều mệt mỏi muốn chết rồi, vội vàng tắm rửa một cái, cả người mệt nhọc đi gặp chu công, trong lúc hai người vẫn còn tại thời gian nghỉ kết hôn, thẳng đến mặt trời lên cao mới thần nhiên tỉnh dậy.

Lúc này, Hải Tinh hẳn là ở trong phòng giặt quần áo sau ban công, giặt đồ quần áo bản cả một tuần của bọn họ.

“.....Được, con đã biết, chút nữa sẽ mang Hải Tinh trở về, như vậy đã được chưa?” Anh bắt đầu đi hứa hẹn với mẹ.

Nghe được con đáp ứng, Hàn mẫu cuối cùng cảm thấy mỹ mãn gác máy, nhảy nhót đi thu xếp các món ăn sở trường, chờ con đem ‘ánh sáng’ mà bà vất vả lắm mới đón về được nhà, chính là con dâu bảo bối.

Gác điện thoại xuống, Hàn Quang Lỗi bắt đầu đi lác đầu thờ dài, đều do cha chịu hư mẹ.

Chọn lọc những mail quan trọng, anh đứng dậy đem một loạt các mail quan trọng cần tự mình xem xét cho vào một thư mục lưu vào rồi đóng máy lại, sau đó mang dép lê đi tìm người.

Trong phòng giặt quần áo, một người đang mặc quần đùi ngắn, trên người mặc chiếc áo sơ mi, mái tóc buộc thành một chùm, bên miệng còn không ngừng hát khe, chiếc móng tròn lăn không ngừng xoay trái xoay phải, hồn nhiên không biết đằng sau đang có ánh mắt gian tà tập trung vào cô.

Đột nhiên, móng của cô bất ngờ bị đánh một cái, cô giật mình nhảy dựng lên, tức giận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây chuyện, ai ngờ đầu sỏ đạo đức còn xấu xa hơn, thần nhiên nở ra nụ cười lưu manh, đồng thời cất bước tiến lên, đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô.

Hiển nhiên động tác vô cùng thân thiết như vậy Thương Hải Tinh đã thành thói quen, cô không có đẩy anh ra, mà là vội vàng từ giặt mình chuyển thành phản kích, kháng nghị: “Hàn Quang Lỗi, anh còn làm em sợ như vậy, em sẽ cho anh vào máy giặt ngồi chơi với đồ quần áo bẩn đấy!”

“Em thật nhất gan.” Anh lơ đãng kéo kéo đuôi ngựa của cô.

Cảm giác thật thoải mái, mang theo mùi hương ôn nhu của sợi tóc, gọi người muốn vui đầu vào đó.

Cô kéo tay anh xuống khỏi tóc mình, “Chạy tới nơi này làm gì?” cô đưa tay sử sang lại mái tóc của mình.

“Ân, mới này vừa nhận điện thoại của mẹ, mẹ anh ra lệnh cho anh, tối hôm nay trước bữa ăn, nhất định phải đồng thời nhìn được con dâu bảo bối cùng đứa con thối của bà.” Anh ai oán mở miệng.

“Ha, quả nhiên là hiểu con không ai bằng mẹ, ngày hôm qua nếu không phải em kiên trì, nghe nói cái tên thối con kia tính không tắm rửa đã muốn lên giường, danh chính ngôn thuận trở thành thói con!” Cô trêu tức nhìn anh liếc mắt một cái.

“Làm ơn, tối hôm qua là vì anh từ sân bay lái xe trở về, em ở bên cạnh vô tình ngủ say, anh cố chống lại mí mắt muốn sụp xuống, em không biết cảm ơn còn quờ trách anh.”

“Dục, kia không biết là ai hiện tại đang giúp anh giặt quần áo a!”

“Em là vợ của anh, đương nhiên phải giúp anh giặt quần áo a!”

“A, trên hiệp ước cũng không có quy định này, anh không cảm ơn lại không hỗ trợ, heo đất, cút ngay.”

Mới bỏ ra cái tay trên lưng, cái tay kia lập tức lại vô liêm sỉ hoàn đi lên. “Như vậy đã tức giận, anh bây giờ không phải đến giúp việc cho em sao?” Anh đứng ở phía sau cô, đem cả người cô vẩy ở trước người không thể động đậy, bàn tay chết tiệt sờ bả vai cô, ôm ấp eo thon của cô..... Ý đồ rõ ràng.

“Anh đừng ở trong này động tay động chân gây sự, các vật kỷ niệm em đem về đều đặt ở trên giường, anh đi chọn một chút, nhìn xem cái nào thích hợp cầm đưa cho bác trai bác gái.” Cô cố lấy một việc để sai anh làm.

“Thôi — em xong rồi, cái gì bác trai bác gái? Hàn phu nhân, em có thể tự mình hiểu lấy được không? Em buổi tối nếu thật sự gọi mẹ anh như vậy, bà xác định vững chắc lập tức khóc cho em xem” Anh lớn tiếng chỉ trích cô.

Ý thức được chính mình phạm phải sai lầm lớn, Thương Hải Tinh đáng thương hề hề cầm tay anh lay lay, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nhất thời nói sai.”

Khuôn mặt căng thẳng, anh thập phần nghiêm túc nói: “Như vậy không được, nhất định sẽ làm lộ, chúng ta trước khi đi cần giáo dục một chút.”

“Cần nghiêm trọng như vậy không? Em cam đoan em buổi tối sẽ chú ý!”

Hàn Quang Lỗi mới mặc kệ cô lời nhai cam đoan cái gì, ra tay đem cả người cô khiêng lên vai, dám không để ý kháng nghị đem cô đi vào trong nhà.

Trước giường lớn trong phòng, anh đem người trên vai bỏ xuống một cách vô tình, Thương Hải Tinh còn đang vì anh bỏ xuống không chút dịu nhẹ vẫn đang choáng váng đầu, thân hình nhanh nhẹn dừng mảnh đã muốn bay nhanh áp chế đến —

Cái gì tuần trăng mật lữ hành!

Ngay từ đầu là cãi nhau, sau lại là bồi dưỡng thành công ăn ý, thế cho nên hai người căn bản đều tham quan muốn điên rồi, mỗi ngày quay về khách sạn ngủ đầu liền ngủ, trời sáng lại lờ mờ theo xe tiếp tục hành trình, một chút không khí tuần trăng mật cũng không có.

Khoảng cách từ lần thân thiết trước, đều đã hơn một tuần, anh hiện tại thật bất mãn, rất là ai oán.

“Hàn Quang Lỗi, anh không thể công kích em!” Cô vội vàng đẩy thân thể nóng như lò lửa trên người cô ra, miễn cho chính mình có nguy cơ bị nhiễm nóng.

“Anh là muốn yêu thương vợ của mình, sao có thể nói là công kích?” Anh bình tĩnh hôn lên đôi môi đang cố né tránh của cô, không có ý tốt cười đáp, “Còn nữa, hiện tại nếu là trong thời gian nghỉ kết hôn, chúng ta cũng nên vì cuộc sống chính mình nhiều tìm chút lạc thú, em nói có phải hay không nha?”

“Nhưng, đối với anh không tiếp thu vì đó là lạc thú a.....” Cô sợ chính mình thừa nhận không được cái loại cảm xúc kích động này, lại sẽ lâm vào không không chế được, cam lòng triển miên.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ đêm tân hôn đó, cô bị ép buộc có bao nhiêu thê thảm, cả người bị vật xa lạ kia (gì ý nhỉ?^^), cảm xúc mãnh liệt cơ hồ nổ mạnh không nói, ngày hôm sau cả người cơ bắp lại đau muốn khóc.

Mang theo ý cười nguy hiểm, Hàn Quang Lỗi không ngừng vuốt ve thân hình mẫn cảm, ý định công phá sự phòng thủ của cô.

“Một khi đã như vậy, anh đành phải thử tự mình vận động a!”

Tuyệt đối không thể làm cho anh phạm án thành công! Hiện tại không ngăn cản anh, chẳng lẽ buổi tối hôm nay muốn cô chặt vật trở về gặp cha mẹ chồng sao? Không, kia rất mất mặt!

“Không được, không được, chúng ta buổi tối còn phải về nhà ăn cơm với ba mẹ anh, cũng không thể được, chờ trở về lại.....” Cô tranh thủ kéo dài thời gian.

“Làm ơn, ăn cơm là chuyện buổi tối, khoảng cách hiện tại, chúng ta ít nhất còn có ba, bốn giờ có thể từ từ thưởng thức a.” Anh lưu loát bỏ đi áo, lộ ra thân hình cường tráng, cả người tản ra nhiệt khí có thể thiêu cháy người, bộ dáng vận sức chờ phát động, không cho phép trốn chạy.

Gi?! Ba, bốn giờ? Nha, không —

Thương Hải Tinh ra sức xoay người muốn bỏ chạy, nhưng anh lại giữ chặt đầu gối của cô, hoàn toàn phong kín đường lui của cô, áo của cô không biết khi nào đã bị kéo lên ngực, lộ ra thân hình trắng nõn, ngón tay tà ác thuận thế từ phía sau nắm lấy bộ ngực mềm mại của cô, đôi môi ẩm ướt nóng bỏng chọt hôn lên lưng cô, một đường uốn lượn.....

Cô nhú mày nhăn trán, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mẫn cảm, “Đừng.....” Cô ở dưới thân anh yếu đuối kháng nghị.

Ánh mắt Hàn Quang Lỗi dò xét khuôn mặt hồng nhuận của cô, không lưu tình kéo xuống miếng vải chướng mắt trên người cô, làm cho thân hình xinh đẹp của cô hoàn toàn bị phơi bày, động tình đã muốn không thể khắc chế.

Đáng thương, bỏ qua thời cơ đáng giá có thể trốn, Thương Hải Tinh không còn cơ hội bỏ chạy nữa, chỉ có thể bị từng giọt từng giọt đoạt lấy, cầu xin tha thứ cũng không thể.....

Hàn Quang Lỗi ở trên người cô như tìm được trân bảo mà ngạc nhiên vui sướng, anh chưa bao giờ biết một người phụ nữ có thể đồng thời làm người ta

động tâm lại động tình, là cô đã mở ra chìa khoá dực vọng của anh, làm cho anh trở nên tham lam.(o.O nguy hiểm)

Anh có dự cảm, nếu đánh mất Thương Hải Tình, hạnh phúc sẽ vĩnh viễn rời bỏ anh.

Điều này làm cho anh cảm thấy một trận hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 6.3

Đi vào phòng bếp, nhìn thấy Hàn mẹ cùng di giúp việc đang không ngừng thi triển công phu bếp núc.

“Mẹ.” Thương Hải Tình mặc bộ âu phục màu trắng tinh khiết, trên gáy buộc lại dải khăn lụa lam kiều, xinh đẹp rạng ngời, ôn nhu trĩu mến.

“Hải Tình, đã về rồi!” Hàn mẫu vội vàng buông cái nồi trong tay xuống, vui vẻ tiến ra đón.

“Mẹ, đây là lễ vật con cùng Quang Lỗi cùng nhau chọn, hy vọng mẹ sẽ thích.” Cô hai tay dâng lên một túi nhỏ thêu hoa văn tinh xảo của Thái Lan, hy vọng tạo được niềm vui cho bà, ngay cả di giúp việc, cô cũng không quên chuẩn bị một phần vật kỷ niệm thăm hỏi.

“Thích, đương nhiên thích, mẹ nhìn thấy con liền thích.” Hàn mẫu mặt mày hớn hở.

“Có việc gì con có thể giúp không ạ?”

“Đều không có gì quan trọng nữa, canh chỉ cần hầm một chút thì tốt rồi.” Bà lôi kéo con dâu chăm chú ngắm nhìn đánh giá

“Thế nào, tuần trăng mật có tốt hay không ạ? Tham quan được nhiều nơi không?”

“Àn, tốt lắm a.” Bờ cát miền nam, làm cho cô cùng Hàn Quang Lỗi cơ hồ nhìn muốn điên rồi.

“Quang Lỗi đối với con được không? Nếu không tốt cứ việc nói, mẹ giúp con sửa chữa nó, nó có bao nhiêu bất hảo, mẹ so với người khác đều rõ ràng.” Hàn mẫu phi thường tình nghĩa biểu lộ.

Lúc trước cô còn cảm thấy bất khả tư nghị, rất khó tưởng tượng rốt cuộc là người mẹ như thế nào, lại dùng phương thức bất cóc đem con còng ở trên ghế trong buổi coi mắt, hại anh thiếu chút nữa bùng quang bạo liệt, hiện tại lại nghe đến người mẹ này lại đối con dâu quở trách thẳng con bất hảo, Thương Hải Tình thật sự là không biết nên khóc hay cười.

Xem ra, hai mẹ con này so với cô nghĩ còn thú vị hơn! Chính là, Hàn Quang Lỗi nghe được chính mình bị nói bất hảo, khả năng sẽ không thật là vui đâu!

Thương Hải Tình buồn cười, “Mẹ, người yên tâm, Quang Lỗi đối với con tốt lắm.”

Đột nhiên, cô phát hiện ánh mắt bà có chút biến hoá kỳ lạ, theo bản năng cúi đầu vừa thấy, phát hiện trên cổ khăn lụa không biết khi nào dịch chuyển, để lộ ra các chấm đỏ mờ ám khiến người ta nhìn thấy liền không nhịn được xấu hổ, “A!” Vội vàng hốt hoảng bịt lại.

Cô quả thực xấu hổ đến xấu hổ vô cùng, lập tức hận không thể bay ra phòng khách, đem cái tên đàn ông làm càn đó đánh cho một trận.

Hàn mẫu gạt đầu mạnh mẽ, bên miệng tươi cười giấu không được vừa lòng.

“Đừng không được tự nhiên, mẹ cũng là người từng trải. Hào, tân hôn vợ chồng phải như vậy mới tốt, như vậy mẹ là có thể sớm một chút ôm cháu trai.”

Thương Hải Tình biểu tình nhất thời xấu hổ tới cực điểm.

Cùng cô thảo luận cháu trai, có phải là vấn đề quá khó rồi hay không? Ngắn ngủn một tháng muốn cô hoàn thành yêu cầu mang thai sinh con, kia còn không bằng giết cô có vẻ mau.

Vừa vặn Hàn Quang Lỗi cảm thấy lo lắng, cùng cha nói vài ba câu có lẽ liền chạy nhanh vào phòng bếp tìm người, quả nhiên, hoàn toàn không hiểu hàm súc vì sao mẹ anh, chính là đang hớn hở đối với vợ mới cưới của anh biểu đạt nguyện vọng muốn ôm cháu của bà.

Anh tỏ vẻ ý tứ thâm tình kéo Thương Hải Tình, chọt cau mày nhìn mẹ kháng nghị.

“Mẹ, chúng con vừa mới kết hôn, mẹ cũng không cần lập tức âm ỹ muốn cháu trai được không? Chúng con bây giờ còn muốn trải qua cuộc sống của hai

người, người tạm tha chúng con đi!”

“Người này xú tiểu từ ta là không trông cậy vào, mẹ hiện tại là đang nói chuyện với con dâu ngoan, người đừng xen mồm. Đi ra ngoài, đi ra ngoài, phòng bếp là chỗ của chúng ta.”

Không thể cứu vãn, Hàn Quang Lỗi lập tức bị đuổi ra phòng bếp, bị cấm chỉ đứng ngoài phạm vi của phụ nữ.

Không phải anh không để ý đạo nghĩa lại bỏ chạy trước, mà là thật sự lực bất tòng tâm. Bất đắc dĩ anh đành phải nhìn Thương Hải Tinh làm ra biểu tình cầu phúc cho cô, âm thầm rời đi.

Một chút cơm, hai người ăn mà cứ nom nớp lo sợ, liên tiếp bị ánh mắt thâm thiết liếc nhìn cái bụng của cô mà thỉnh an, thật vất vả dùng xong bữa tối, bọn họ cố gắng dẫn xuống bức xúc, chịu đựng đến mười giờ, Hàn Quang Lỗi lập tức kéo tay vợ, lấy cớ buồn ngủ nhanh chóng thoát khỏi.

“Địa vị của anh hoàn toàn bị rơi xuống thảm hại.” Anh nắm tay lái, đau khổ nói.

Trước kia anh được mọi người nâng như vật quý trên tay, một cái nhử mày, Hàn gia cao thấp ai cũng cảnh giác sợ hãi, chỉ sợ đại thiếu gia anh có cái gì không hài lòng.

Từ sau khi bị buộc kết hôn, địa vị thiên chi kiêu tử lọt vào cũng chưa từng có dao động, chờ khi kết hôn, tình huống cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp, về nhà, lão ba, lão mẹ ngay cả đá cũng không thêm đá anh, chỉ vòng quanh con dâu hỏi han ân cần, dường như không có lập tức thành công ‘tạo người’ là do anh hành sự bất lực, điều này làm cho sự nam tính tôn nghiêm của anh hoàn toàn bị đá kích.

Vấn đề là, chỉ tính toán duy trì một tháng hôn nhân, vạn nhất thực ‘làm người’ thành công, kia mới là ngọt chí đại điều ! Ai, cũng thế, đây là nhân sinh, đây là sự thật.

Anh xem xét Thương Hải Tinh đôi môi nhắm chặt, cổ họng không phát ra một tiếng.

“Làm sao không nói lời nào? Có phải hay không bởi vì mẹ anh tạo áp lực cho em? Em đừng để ở trong lòng, đây là tính tình của người, làm cho người ta thực đau đầu, nếu không phải đã kết hôn, chỉ sợ anh còn phải bị bắt cóc khủng bố đi xem mắt mấy lần nữa a.”

Cô biết cảm giác bị buộc kết hôn thật không tốt chút nào, lúc trước, ba mẹ cả ngày nhắc đi nhắc lại với ba chị em cô, cô cũng đã trải qua cảm giác này, cô không phải không biết tâm tình chờ mong của các bậc cha mẹ, cho nên cô mới có thể đồng ý đề nghị của Quang Lỗi.

Chính là.....

Quan hệ hôn nhân của bọn họ, ngay từ đầu cũng chỉ tính duy trì một tháng, chờ thời gian vừa đến, cả hai bên đều kết thúc, nhưng mà bây giờ cô không khỏi lo lắng, những người lớn chẳng hay biết gì sau này mà biết được chân tướng, sẽ thương tâm muốn chết a.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 7.

"Hàn Quang Lỗi, em cảm thấy thật áy náy, mẹ anh đối với em tốt như vậy, nhưng em lại lừa gạt người."

Cô không muốn làm tổn thương mẹ anh, nhưng là, cô cũng không có biện pháp nào có thể lập tức tạo ra một đứa cháu trai để thỏa mãn bọn họ, vì sao mỗi chuyện đều không thể vẹn toàn được?

"Vậy cho nên? Vì mẹ anh, em quyết định giúp anh sinh con sao? Tốt, chúng ta bây giờ lập tức về nhà cố gắng cày cấy!" Anh xúc động nhận lời.

"Hàn Quang Lỗi, tâm tình của người ta đã đủ rối loạn, anh đừng có gây sự được không?" Mới nhìn anh liếc mắt một cái, cô lập tức nhớ tới một sự kiện khác, biểu tình nghiêm túc muốn giết người, "Nói đến đây, em còn chưa tính toán với đâu, anh xem anh làm ra việc tốt gì này!" Cô kéo khăn lụa ra, đem các dấu chấm đỏ do anh làm ra chỉ cho anh xem, "Tuy rằng mẹ anh hàm súc không nói thêm gì, nhưng anh có biết em lúc ấy có bao nhiêu xấu hổ? Bên cạnh còn có đi giúp việc !" Cô không nhịn được ồ ồ kháng nghị.

Anh bày ra bộ dạng khiến người cảm phẫn, "Em xứng đáng."

"Cái gì mà em xứng đáng!" Thương Hải Tinh thật sự là tức đến uất người.

"Ai kêu em không chịu cho." Lúc cả người đang vận sức chờ phát động, cô thể nhưng kháng cự anh dục vọng tiến vào, làm hại anh thân thể đau đớn không thôi, bất quá anh đành phải làm cho cô cũng ném thử cảm giác đau đớn, cho nên mới cắn cô một cái.

"Anh, anh " Mỗi lần vừa nói đến vấn đề này, cô liền hoàn toàn bị thua.

"Được rồi, cùng lắm thì lần sau đến lượt anh cho em cắn một cái."

"Ai mà thèm." Mới không nghĩ cùng anh có lần sau đâu, mỗi lần đều ép buộc cô đến thăm.

Đột nhiên, anh đưa ra một bàn tay, đem cô kéo sát vào bên sườn.

"Anh làm gì vậy, anh đang lái xe đấy!" Cô kinh hô.

"Vậy ngoan ngoãn đừng lộn xộn."

Xe vẫn còn đang chạy, Thương Hải Tinh cảm thấy mạng của mình đang nằm trong tay anh đành phải ôn thuận không dám lộn xộn. Cũng không biết là làm sao, dựa vào vai anh, trong lòng đột nhiên yếu đuối tưởng tượng thấy trước mắt nếu có thể cứ vậy mà trôi qua cũng thật tốt, không cần có cuối.

"Có muốn xem phim hay không?" Anh đề nghị.

"Đã trễ thế này..."

"Thì sao chứ? Dù sao vẫn trong thời gian nghỉ ngơi, chúng ta phải tìm lạc thú cho chính mình chứ. Để đến tuần sau bắt đầu đi làm, sẽ không thể giống hiện tại tự do tự tại như vậy."

Cô dựa trong lòng anh, ý niệm muốn cùng anh đi tìm lạc thú xuất hiện trong đầu khiến cả người bỗng nhiên vui vẻ..

"Được! Chúng ta đi chơi suốt đêm, đem tất cả các phim đang trình chiếu đều xem hết." Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

"Mua thêm hai phần bỏng ngô."

"Cùng với Cô ca ướp lạnh. Thành thực thì, trước tiên là nói về, cũng không cần ướp lạnh, cứ để như vậy nha! Cái đó không tính là Côca chân chính."

"Đi, sau đó cùng nhau tận tình hưởng lạc, ăn uống đến phình bụng mà chết." Ánh mắt trêu tức.

"Ha ha ha, anh thật biến thái, em mới không cần phình bụng đến chết, một mình anh phình là tốt rồi."

"Thương Hải Tinh, em như vậy thực không có nghĩa khí!"

"Anh mới là người không có nghĩa khí trước a." Cũng không biết là ai hại cô phải xấu hổ trước mặt mẹ anh, còn không có chút đạo nghĩa bỏ chạy lấy người, hại cô một mình đối mặt với sự 'ân cần hỏi han' của mẹ anh.

"Em nha, đúng là hư quá mà."

"Không quan hệ, mặc kệ em hư thế nào, anh chỉ cần nhẫn nại thêm hai mươi ngày nữa thì tốt rồi."

Lời này vừa nói ra, hai người đều ngậm ngùi cả người.

Sự chia lìa đều là nỗi sợ hãi trong lòng mỗi người mà họ đều cố che giấu.

Phát hiện không khí đột nhiên trầm xuống, Hàn Quang Lỗi nhanh trí lên tiếng đánh vỡ không khí lạnh như băng, giả bộ bất mãn uy hiếp nói:"Em đúng là người không có chút lương tâm, anh đối với em tốt như vậy, em thế nhưng trong đầu chỉ có một suy nghĩ là vội vã muốn thoát khỏi anh. Xem ra, kế hoạch tối nay của chúng ta phải thay đổi địa điểm rồi." Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vì sao?" Cô chu miệng kháng nghị.

"Còn có thể là vì sao? Đương nhiên là vì có người ngốc nghếch không có gì làm lại đi khiêu khích anh, thế cho nên làm cho anh phi thường không thoải mái, cho nên anh cũng phi thường không nghĩ sẽ để cho cô ta thoải mái. Hiện tại, anh quyết định muốn đem cô ta bắt về nhà, dùng thời gian cả một đêm, lấy các phương thức thật tàn nhẫn để làm nhục cô ta!" Hàn Quang Lỗi khẽ nhủ nhủ mi, đôi mắt đen sáng lên, sự nguy hiểm đe dọa phát ra từ đôi mắt một cách mãnh liệt.

Thương Hải Tinh hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của anh, cô chống to hai mắt, bất an trừng mắt nhìn anh,"Hàn Quang Lỗi, anh không thể như vậy, nói chuyện không giữ lời, anh là tiểu nhân!"

"Đúng, anh chính là tiểu nhân, như thế nào? Van xin anh a!" Anh nhướn nhướn mày.

Sau khi cân nhắc tình thế, cô đành phải sờ sờ cái mũi, ừ ừ kéo kéo cánh tay của anh, thái độ vô cùng thân thiết lấy lòng nói "Anh làm ơn, ông xã ừ à ~" Ngón tay bướng bỉnh còn cố ý ở trên lồng ngực rộng lớn của anh hết sức ái muội mà xoa xoa,"Em rất muốn cùng anh đi chơi, xem các bộ phim mới đến khuya, ăn sạch các bịch bỏng ngô thơm ngào ngạt, uống thả cửa Côca ướp lạnh, sau đó cùng nhau tay trong tay phình bụng..." Nói đến nửa chừng, chính cô lại nhin không được cười to.

Đáng chết, sự khiêu khích của cô tuy rằng trúc trắc lại sứt sẹo, người mù cũng biết chỉ là giả, nhưng là, Hàn Quang Lỗi vẫn bị ảnh hưởng lớn, hô hấp bỗng trầm.

"Xem ra em cũng có chút thành ý, thời điểm này mới có thể nhận thức anh là chồng em." Anh khinh bỉ nói.

"Ai nói, trên chứng minh thư rõ ràng hai mươi tư giờ, từng giây từng phút đều có thừa nhận anh là chồng à!" Ánh mắt mê người cho anh một cái liếc mắt đầy khiêu khích mê hoặc anh.

Sự tự chủ của Hàn Quang Lỗi nhất thời bị đánh vỡ. Chiếc xe đang chạy bỗng nhiên thay đổi hướng, anh luơt khống chế tay lái, dẫn dắt thân xe nhanh chóng đậu sát vào bên đường, sau khi đỗ xe một cách vội vàng, anh quay qua người cô, nóng bỏng hôn lên môi cô một cách cuồng nhiệt.

Nụ hôn mãnh liệt, bộc lộ sự khao khát, làm cho thân thể bọn họ đều căng thẳng, ngực sôi trào, ngay cả lòng bàn tay cũng nóng lên.

Cho đến khi hô hấp bị đình chỉ quá lâu không thở được, bọn họ mới buông ra.

"Quang Lỗi?" Cô ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực ấm áp của anh, không rõ kích tình vì sao phát ra.

"Về sau trăm ngàn lần đừng ở trên xe khiêu khích anh như vậy."

Khiêu khích? Cô nào có, cô chỉ là ngoan ngoãn năn nỉ anh một chút thôi mà.

"Lần này tạm thời bỏ qua cho em, sau này mỗi ngày, mỗi ngày, thân là chồng em anh muốn một chút một chút yêu thương em. Hiện tại, xem phim đi!"

Mỗi ngày, mỗi ngày... Anh biểu thị công khai, đừng nói Thương Hải Tinh nghe được mặt đều đỏ, sợ là ngay cả ngón chân của cô cũng đều đỏ bừng!

Xong rồi, cô cảm giác tâm của chính mình từng giọt từng giọt đã bị sức quyến rũ của anh mê hoặc, dần dần trầm luân, chỉ một câu nói, một ánh mắt, một chút hôn môi, có thể dễ dàng điều khiển hi vọng ái ó của cô.

Mà cô càng muốn gặt gao nắm giữ lý trí, lại sớm không biết lý trí của cô đang ở chốn nào, và từ khi nào thì không thuộc về cô nữa.

Cô cảm thấy sợ hãi, lý trí đã biết hậu quả, nhưng cô có thể gánh vác sao?

Cô có thể lý trí nhìn người đàn ông mê người trước mắt này mà không chút sinh lòng sao?

Hơn tám giờ tan tầm về nhà, sau khi Hàn Quang Lỗi đẩy cửa ra, cả căn nhà to lớn chỉ có chút ánh sáng nhỏ nhoi từ chiếc đèn nhỏ bằng chiếc chén, tâm tình bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi hơn cả lúc tăng ca.

Anh đưa tay mở đèn, muốn dùng ánh sáng xua đi bóng tối cùng sự yên tĩnh lạnh lẽo, đi vào phòng bếp uống lên một ly nước, cả người chợt tê liệt ngồi ở phòng khách trên sofa, không nhúc nhích.

Từ khi thời gian nghỉ kết hôn của bọn họ chấm dứt, hai người liền lao đầu vào công việc, hết sức bận rộn.

Gần đây công ty khoa học kỹ thuật Hoàn Tinh đang tiến hành các hạng mục hợp tác với nước ngoài, các công tác chuẩn bị gặt gao, hội nghị lại diễn ra gấp gáp, một tuần này, anh mỗi ngày buổi sáng vừa thức dậy sau khi rời giường liền vội vàng ra khỏi nhà, không quản mệt nhọc chiến đấu hăng hái.

Công ty áo cưới của Thương Hải Tinh cũng bận tới mấy tối mất, không kịp thời gian để thực hiện.

Sau khi tin tức bọn họ kết hôn được truyền thông công bố khiến cho mọi người chú ý, rất nhiều người nghe danh mà đến, từng người từng người đều muốn cô giúp họ làm ra một bộ váy cưới độc nhất vô nhị.

Đột nhiên đối mặt với một đống đơn đặt hàng khổng lồ, Thương Hải Tinh cảm thấy vô lực, nhưng là nhìn thấy ánh mắt hạnh phúc kì vọng của khách cô lại không đành lòng chối từ, đành phải cố gắng dùng toàn bộ thời gian để hoàn thành. Vì thế, toàn bộ nhân viên trong công ty áo cưới đều chung lòng làm việc cật lực, tạm thời có thể thuận lợi hoàn thành các đơn đặt hàng.

Vốn thời gian mở cửa buôn bán của công ty áo cưới đã dài, hơn nữa giai đoạn này lại tiếp nhận lượng đơn hàng khổng lồ, thường thường phải đến đêm khuya, Thương Hải Tinh mới có thể kéo thân mình mệt mỏi về nhà, sau khi rửa mặt chải đầu một cách qua loa, vừa đặt mình lên giường liền ngã vào mộng đẹp, làm gì còn có cơ hội cùng Hàn Quang Lỗi nói chuyện.

Mặc dù bọn họ ở chung nhưng thời gian này thật quá bận rộn, tuy rằng nằm cùng giường, gần sát bên nhau như vậy, nhưng lại cảm thấy thật xa xôi.

Anh nhàm chán xem các tiết mục trên tivi, tuy rằng các diễn viên hài trên tivi đang cố gắng làm các điệu bộ gây cười, nhưng anh lại cười không nổi, liền vào phòng tắm rửa một cái, ngoan ngoãn đi đến thư phòng làm việc, chỉ có như vậy mới không cảm thấy chính mình hình như là khí phụ. (khí=bỏ rơi, phụ=chồng ~> người chồng bị vứt bỏ^^ tội anh Lỗi quá)

Sau khi làm được một phần công việc, bàn tay đang lướt trên bàn phím tạm thời dừng lại, nhìn nhìn thời gian. Mười giờ hơn, không biết buổi tối hôm nay Thương Hải Tinh có phải hay không muốn ở lại văn phòng để thiết kế.

Lấy ra đi động, đang muốn nhấn số gọi cô, anh đột nhiên dừng lại động tác.

Đây là đang làm cái gì? Kiểm tra? Giây tiếp theo, anh giống như nắm phải củ khoai lang nóng đến phỏng tay vội vàng ném xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chiếc đi động cố gắng lấy lại tinh thần, đánh tan sự yếu đuối.

Không! Anh không phải muốn kiểm tra, chỉ là xuất phát từ một phần quan tâm, trên hiệp ước có nói qua không được can thiệp cuộc sống của nhau, giao hữu, công việc, anh không quên, anh chỉ là muốn thừa dịp cô thanh tĩnh, nghe chút giọng của cô.

Một câu, hai câu cũng không sao, mấy hôm nay mỗi buổi sáng khi rời giường chỉ có thể nghe thấy giọng nói mơ hồ do đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh của cô trả lời anh.

Sau khi bảo vệ lập trường của chính mình, anh mới khẽ lộ ra tươi cười, dùng cảm gọi điện thoại

"Hải Tinh, là anh, em vẫn còn đang làm việc sao?"

"Em đã tan tầm, đang chuẩn bị rời khỏi công ty áo cười đây, có chuyện gì sao?" Phía bên kia của cô có chút thanh âm ồn ào.

"Không có việc gì, vậy em lái xe cẩn thận, chờ em trở về lại nói tiếp." Nghe được cô đã tan tầm, Hàn Quang Lỗi vui vẻ muốn rống to, về lo lắng cùng với nỗi cô đơn lúc này, cuối cùng như được cất đi đám mây đen nhìn thấy ánh sáng a!

"Nhưng là em khả năng sẽ không thể về nhà quá sớm đâu, anh có muốn nói trước cho em biết sự tình gì không?"

Như có một thùng nước đá dội từ trên đầu xuống, nháy mắt dập tắt hưng phấn của Hàn Quang Lỗi.

"Đã trễ thế này em còn muốn làm việc tiếp sao " Giọng nói của anh lạnh như băng.

"Từ Quyên muốn chuyển nhà, em lái xe giúp cô ấy chuyển đồ, anh làm sao vậy, như thế nào giọng điệu đột nhiên thay đổi?"

Câu hỏi của cô đúng lúc làm anh bừng tỉnh, ý thức được chính mình xuất hiện cảm xúc hơi mãnh liệt, anh thuận miệng qua loa tắc trách, "Không có, anh cũng vẫn đang ở công ty tăng ca, tốt lắm, không nói nữa, anh đang chuẩn bị sắp xếp giấy tờ để về nhà ngủ, sáng mai còn có hội nghị, em lái xe cẩn thận."

"Uh, vậy chúc anh ngủ ngon trước nha."

"Ngủ ngon." Tắt điện thoại, khuôn mặt của Hàn Quang Lỗi đen đến nỗi có thể hoà làm một với bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Anh không muốn thể hiện tính chiếm giữ của mình, cũng không phải anh hẹp hòi, nhưng là, trong lòng luôn có một tiếng nói không ngừng nghi ngờ...

Vì sao Hải Tinh thà rằng đi giúp đỡ bạn bè, cũng không nghĩ sớm một chút về nhà?

Anh và cô đã lâu không có nói chuyện, ngay cả uống một ly trà cũng không có cơ hội, chẳng lẽ, vị trí của anh trong lòng cô lại không bằng bạn bè sao?

Nhưng giây tiếp theo, lại có một tiếng nói khác phản bác...

Hàn Quang Lỗi, hiện tại hành vi của người căn bản chính là đang đánh vào lời nói lúc trước của người, lúc trước rõ ràng chính miệng người nói không can thiệp cuộc sống lẫn nhau, vì sao hiện tại vừa nghe nói cô đi giúp đỡ bạn bè mà mất hứng? Người có quyền gì chứ?

Đóng lại chiếc laptop, anh cảm thấy một bụng đầy hòn sỏi, giây tiếp theo, anh kéo ngăn kéo ra, lấy hiệp ước của bọn họ

"Hợp đồng hôn nhân.

Người lập hợp đồng: Hàn Quang Lỗi [gọi tắt là bên A], Thương Hải Tinh [gọi tắt là bên B], hai bên hợp tác lập ra hợp đồng hôn nhân để thuận tiện cho công việc, hai bên đều đồng ý các điều sau:

Cả bên A và bên B tùy ý chọn ngày bắt đầu, đến trước ngày kết hôn phải có nghĩa vụ tham gia buổi lễ.

Thời hạn của hợp đồng hôn nhân là một tháng, quan hệ vợ chồng sẽ được tính từ ngày tổ chức hôn lễ cho đến khi đủ thời hạn một tháng. Trừ phi cả hai bên đều đồng ý, nếu không không thể tự tiện kéo dài kỳ hạn.

Sau khi kết hôn, hai bên có nghĩa vụ phải sống cùng nhau, nhưng không thể can thiệp các quan hệ bạn bè giao hữu trong cuộc sống hay công việc của đối phương.

Trong thời gian hợp tác, hai bên có nghĩa vụ phải phối hợp tham gia các hoạt động của mỗi gia đình, cùng sắm vai cặp vợ chồng ngọt ngào, duy trì sự hài hoà của cả hai gia đình.

Trong thời gian hiệp ước còn hiệu lực, không được yêu thương đối phương trong thời gian hợp tác, nếu bên nào vi phạm, phải trả cho đối phương một trăm ngàn tiền phí bồi thường.

Không được để cho người thứ ba biết được nội dung hiệp ước này..."

Anh phát hiện chính mình hoàn toàn đứng không nổi.

Đặt ra trong hợp đồng tất cả mười điều khoản, cơ hồ đều là phiền toái do chính anh tìm đến.

Càng xem, con giận trong lòng càng mãnh liệt, lấy ra bút máy, anh tức giận xoá và sửa nội dung.

"Thời hạn của hợp đồng hôn nhân là một tháng, quan hệ vợ chồng sẽ được tính từ ngày tổ chức hôn lễ cho đến khi đủ thời hạn một tháng. Trừ phi cả hai bên đều đồng ý, nếu không không thể tự tiện kéo dài kỳ hạn."

Cười nhạo một tiếng, anh lập tức dùng tốc độ sét đánh nhanh chóng sửa, trong miệng không quên thì thầm tự nói, "Chỉ cần bên A đồng ý, quan hệ hôn nhân kéo dài đến vô hạn."

"Sau khi kết hôn, hai bên có nghĩa vụ phải sống cùng nhau, nhưng không thể can thiệp các quan hệ bạn bè giao hữu trong cuộc sống hay công việc của đối phương."

Hừ, sửa!

"Bên A có quyền nắm trong tay quan hệ bạn bè giao hữu cùng cuộc sống, bao gồm can thiệp công việc."

"Trong thời gian hiệp ước còn hiệu lực, không được yêu thương đối phương trong thời gian hợp tác, nếu bên nào vi phạm, phải trả cho đối phương một trăm ngàn tiền phí bồi thường."

Lại sửa!

"Bên B phải yêu thương bên A, không thể không theo."

Anh đem hợp đồng sửa hỗn loạn, tuy rằng tạm thời có thể phát tiết bất mãn, nhưng sau khi tỉnh táo lại, trong lòng buồn bã càng sâu, sự hoảng sợ bỗng chốc trào dâng trong lòng, cảm thấy tâm tư phức tạp chưa sót lẽ bất đắc dĩ.

Ngu ngốc, đều do lúc trước ký cái hiệp ước quái quỷ này, nếu không có tờ giấy hiệp ước này chặn lại, anh vừa rồi đã có thể lên tiếng mạnh mẽ cưỡng chế cô lập tức ngoan ngoãn trở về trong vòng tay chồng a.

Nhưng nghĩ lại thì nếu không có hiệp ước này, Hải Tinh còn có thể giả cho anh sao? Anh còn có thể làm chồng của cô trong một tháng sao?

Buồn a! Quay vào phòng ngủ nằm một mình trên chiếc giường đôi, Hàn Quang Lỗi thiếu chút nữa bị cảm xúc của chính mình làm phát điên.

Đêm cuối tuần trên bàn cơm, Hàn Quang Lỗi cúi đầu ăn đồng thức ăn nhanh trên bàn, không có bà xã ở bên cạnh, thật giống như một người cô đơn, hay nói đúng hơn là người chồng bị vứt bỏ a.

Bản hợp đồng hợp tác với công ty nước ngoài anh đã thành công ký được, dự tính tuần sau bắt đầu giao dịch trên thị trường chứng khoán, xác định vững chắc có thể đem công ty khoa học kỹ thuật Hoàn Tinh nâng lên một địa vị mới trên thương trường.

Nhưng là, điều đó lại có ý nghĩa gì? Về nhà, anh không phải ăn thức ăn nhanh, cũng là ở tivi cùng nhóm diễn viên hài già cỗi này làm bạn, rõ ràng người ta đều có đôi có cặp, cơ sao anh bây giờ lại chẳng có cô bên mình, đúng là bị ai mà.

Đàn ông đương nhiên có thể ra ngoài tìm lạc thú, nhưng trong lòng anh hiểu được, cái loại tình một đêm không phải là điều anh muốn.

Anh cho tới bây giờ cũng không có thói quen đó, cùng bạn bè đi uống rượu không phải là vấn đề lớn, nhưng là, uống rượu chỉ là uống rượu, anh không hiểu sao còn tùy tiện ngắm các cô gái bên cạnh, việc này chẳng phải vì chính mình quá chén mà mất ngủ đến nổi, heo mẹ cũng có thể xem là Điều Thuyền sao?

Trước kia bạn bè luôn trêu chọc anh là quá quy tắc, ánh mắt cao, nhất gan, không sao cả, dù sao anh biết chính mình muốn là cái gì là tốt rồi.

Có lẽ đối với công xiềng của hôn nhân, anh đúng là bất hảo như lời mẹ nói, nhưng là đối mặt với tình yêu, anh tuyệt đối là trăm phần trăm chung thủy.

Được rồi, được rồi, anh là tên đàn ông vô dụng a, nói về bản thân, anh là người có lý trí sáng suốt, đạo lý rõ ràng phân minh, nhưng khi nghĩ đến bà xã anh sẽ đột nhiên ngu đi một cách đáng kinh ngạc.

Lại một đêm, mang theo tâm tình buồn bực leo lên giường...

Đột nhiên, di động phía đầu giường vang lên, anh ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, nhanh tay bắt máy, "Uy?"

"Quang Lỗi, anh có biết em vừa gặp được ai không?" Từ đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hưng phấn vui mừng của Thương Hải Tinh.

"Gặp ai?" Tóm lại, có thể khẳng định không phải gặp anh.

"Julian! Chính là thời điểm lúc chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, người đàn ông nước Pháp không hiểu tiếng Anh mà em đã gặp lúc ở quầy lễ tân của

khách sạn a."

Vốn dĩ đầu óc vẫn còn đang mông lung hỗn độn, nghe được tiếng nói cao vút của cô, anh lúc này mới bắt đầu đem những lời nói trước đó của cô tiếp thu vào đầu....

Julian, không biết tiếng Anh, nam, người Pháp, đây chẳng phải là phần tử cực kỳ nguy hiểm sao?

Mẹ nó! Không phải anh nói quá, cái tên kia từng ở đại sảnh khách sạn cùng Hải Tinh nói chuyện một hồi lâu, trước khi đi còn bày ra biểu tình buồn bã tiếc nuối, còn ở trước mắt anh biểu diễn nộ hôn xã giao, lúc ấy nếu không phải anh cố gắng nhẫn nại chắc sớm đã xông lên cho hắn một trận.

Cả người khó chịu, Hàn Quang Lỗi giật mình ngồi dậy, "Hắn làm sao có thể ở Đài Loan? Hai người như thế nào gặp được?" Miệng lộ ra thanh âm cảnh giác sợ hãi, lòng cảm thấy tình cảnh bây giờ thật đáng báo động.

"Julian đột nhiên bị công ty chuyển đi đến Đài Loan công tác, buổi sáng vừa tới báo danh. Thế giới này cũng thực nhỏ, em vừa mới đi ra ngoài mua đồ uống giúp mọi người uống, kết quả gặp anh ta tại tiệm cà phê, thực khéo đúng không? Đúng rồi, bọn em đang lên kế hoạch đi pub chơi, Julian mới đến, ở Đài Loan cũng không có bạn bè hay người quen, cho nên bọn Tử Quyên đề nghị đi pub uống chút rượu, nói chuyện phiếm, cho nên có thể em sẽ về trễ một chút."

"Chỉ có hai người?" Anh hốt hoảng.

"Đương nhiên không phải a, còn có bọn Tử Quyên." Cô thoải mái cười.

"Ừ, anh đã biết." Anh cảm thấy bản thân bị đã kích nghiêm trọng.

"Vậy... Anh cứ ngủ trước, ngủ ngon."

"Trễ rồi, ngủ ngon..." Miệng chưa sót đã muốn biểu lộ ra ngoài, "Đi chơi vui về." Rõ ràng trong lòng cảm thấy thật đau khổ lại còn cố tỏ vẻ cười vui.

Đêm cuối tuần chết tiệt, bà xã lại đi ra ngoài chơi bời, cô muốn cùng đồng nghiệp còn có tên Julian từ nước Pháp xa xôi đến đi uống rượu mua vui, mà anh, lại bị ném.

Trong cuộc sống của Thương Hải Tinh tất cả đều là công việc, đồng nghiệp cùng bạn bè, ông chồng như anh đây, căn bản chỉ là trên danh nghĩa, cái tên nằm trên hộ khẩu của anh cũng là danh nghĩa, cô hoàn toàn không thèm để ý đến anh.

Đầu óc của Hàn Quang Lỗi nhanh chóng suy nghĩ, không ngừng nghĩ về chuyện khác ý đồ muốn thay đổi cảm xúc của chính mình, kết quả, ngay cả lời thoát để chạy trốn cũng không tìm được, đành phải ngã vào trên giường đầm ngực dậm chân.

"Không được! Mình nếu không làm gì, người phụ nữ này sẽ hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của mình. Mình là chồng của cô ta a, cho dù chỉ ký hiệp ước một tháng, cũng vẫn là chồng của Thương Hải Tinh cô!"

Nhảy xuống giường, anh lớn tiếng biểu thị công khai quyết tâm, vội vàng quay lại trên giường nằm, trầm nghĩ.

"Chờ đó, em cứ đi chơi đi! Vui về đi chơi đi, anh nhất định sẽ làm cho em trong mắt chỉ có một mình Hàn Quang Lỗi anh!"

Hiện tại anh muốn ngủ, muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, muốn chuẩn bị tốt tư tưởng trường kỳ kháng chiến!

Nhưng mà sau khi nhẫn nại được nửa giờ, anh chịu không nổi lại nhảy xuống giường lần nữa.

Anh ngủ được mới lạ! Vợ của anh hiện tại đang theo một tên đàn ông xa lạ đi pub uống rượu nói chuyện phiếm, tửu lượng của Hải Tinh chỉ một ly là say, lỡ như cái tên chết tiệt đó tâm ý xấu xa thì biết phải làm sao?

Đúng, Hàn Quang Lỗi anh chính là thích lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử đấy, như thế nào?

Cho dù Julian là chính nhân quân tử, vấn đề là, trong pub có rất nhiều tên đàn ông nhằm chán tìm vui trong đó, Hải Tinh lại là người phụ nữ đầy mị hoặc như vậy, khó bảo toàn không có một đồng ruồi muỗi ở bên người cô đảo quanh, ý đồ tiếp cận.

Cho dù không có tên Julian, còn có ngàn vạn tên đàn ông ở một bên như hồ rình mồi, ban đêm nguy hiểm như thế, anh sao có thể một mình nằm ở trong nhà an nhàn ngủ chứ. (nguy hiểm)

"Không được, mình có trách nhiệm bảo hộ vợ yêu không bị quấy rầy!"

Không nói những lời vô nghĩa, anh lập tức đi vào phòng thay quần áo, cởi áo ngủ trên người xuống nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề, ánh mắt lướt nhẹ chầm chìa khoá xe nhanh chóng cầm lấy rồi khỏi nhà đi bảo hộ vợ yêu.

Nửa giờ sau, anh thông dong tiêu sái xuất hiện

"Quang Lỗi, anh làm sao mà biết chúng ta ở trong này?" Khi Thương Hải Tinh nhìn thấy Hàn Quang Lỗi xuất hiện ở pub, ánh mắt chứa đầy kinh ngạc.

"Anh Quang Lỗi, ngồi chỗ này đi." Lực Từ Quyên lập tức kéo chiếc ghế cô đang ngồi bên cạnh Thương Hải Tinh nhường cho anh.

"Cám ơn, Từ Quyên." Anh công khai ôm nhẹ bả vai của bà xã, ngồi xuống chiếc ghế Lực Từ Quyên vừa đưa, "Em nói mọi người muốn tới nơi gần gần ngồi chơi, nơi này cách công ty áo cưới không xa, cho nên anh tới đây, em xem, chúng ta có phải hay không tâm ý tương thông?"

Có ngốc mới tin cái gọi là tâm ý tương thông, vì tìm được các cô, anh đã chạy khắp các pub, cuối cùng còn phải nhờ đến sự giao hữu của chính mình, huy động vài người quen trong tìm người giúp anh, nhìn xem có phải hay không có một đám phụ nữ mang theo một tên ngốc người nước ngoài xuất hiện, thế này mới tìm được bọn họ.

Anh chủ động hướng Julian vươn tay, "Xin chào, tôi là chồng của Hải Tinh, Hàn Quang Lỗi."

Anh nói Tiếng Anh, tiếng Pháp của anh chỉ dừng lại ở trình độ cám ơn, thực xin lỗi, nhưng cũng không đến nỗi miễn cưỡng, dù sao bên người anh còn có một cao thủ nói tiếng Pháp a.

"Nha, Hàn, xin chào." Sau khi được Thương Hải Tinh phiên dịch, Julian dùng vốn tiếng Trung bập bẹ cố gắng thử phát âm tên của Hàn Quang Lỗi.

Nhìn thấy anh xuất hiện, Thương Hải Tinh khó nén được sự ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, "Em tưởng bây giờ là lúc anh đang ngủ." Dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được trêu chọc anh.

"Anh có thể yên tâm sao? Bọn em một đám phụ nữ mang theo một người đàn ông không quen biết đi chơi, uống rượu trở về bằng cách nào? Nhất là em, tửu lượng tệ như vậy, anh không đến đợi mệnh, chẳng lẽ muốn Julian đưa em về nhà? Cứ như vậy làm phiền một người nước ngoài mới đến, đúng không?"

Trên mặt Hàn Quang Lỗi vẫn duy trì tươi cười, nhưng khuôn mặt lại cứng ngắc như tượng, thần kinh mất cân đối, hé ra miệng lại nói thảm không ngớt, biểu lộ trong lòng không thoải mái.

Cái gì, quả trách tửu lượng của cô sao, Thương Hải Tinh quyết mở miệng, ngón tay hung hăng chọc lên ngực anh, đôi mắt mê hoặc nhìn thẳng vào khuôn miệng đang biểu lộ sự bất mãn của anh hoàn toàn xuyên thấu cứng rắn của anh.

"Cho nên, anh là vì bảo hộ Julian nên đến?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 8.1

Anh cầm lấy tay cô, tiến sát lại bên miệng vừa hôn vừa nói, "Anh là vì muốn ở bên cạnh vợ yêu của anh mà đến." Đôi mắt đen tuyền long lánh chân thành thâm tình, không chút nào che dấu lấy lòng cô.

Thương Hải Tinh bị anh nhìn đắm đuối như vậy hoảng hốt, vội vàng rút tay về, giả bộ như vô tư thuận miệng "Phải không? Em lại cảm thấy anh có vẻ như là đến giám thị em!"

Tính ghen tuông đáng sợ của anh, mặc dù chỉ làm vợ của anh chưa đến một tháng nhưng cô lại quá hiểu tính cách này.

"Giám thị? Trời đất chứng giám, anh vì sao phải giám thị vợ của mình chứ? Đây hoàn toàn không phù hợp hiệp ước tinh thần của chúng ta." Anh ra vẻ buồn cười vì câu nói của cô.

"Vì phù hợp hiệp ước tinh thần, em nghĩ anh vẫn nên ngoan ngoãn trở về ngủ đi, đừng làm phiền em cùng bằng hữu Julian nói chuyện phiếm."

"Không đi –" Anh đột nhiên không khống chế được kêu to.

Nhìn anh mất hết kiên nhẫn bộc lộ sự tức giận, Thương Hải Tinh cảm thấy buồn cười.

Khóe mắt run rẩy, Hàn Quang Lỗi biết chính mình bị cô gái này trêu đùa.

Anh một tay nâng lên cằm của cô, khuôn mặt kề sát lại cô một cách thân mật, cảnh cáo nói: "Người đẹp, em dám khiêu khích anh, tin hay không, anh sẽ cho em ngày mai không xuống giường được, không thể đi làm."

Giọng nói ẩn chứa lửa giận cùng nham hiểm, còn có khí thế mui phần quyết tâm, làm cô sợ tới mức vội vàng dùng việc vuốt tóc.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng anh bốn mắt giao nhau, bọn họ đã có những hành động thân mật so với cái nhìn chăm chú như vậy có thể làm cho

người ta toàn thân nóng lên, nhưng là, lòng của cô, vẫn vì bộ dạng này mà không tự chủ được rung động.

Hàn Quang Lỗi vừa vào cửa, ánh mắt sắc bén đã quét một vòng kiểm tra tình huống bên trong pub. Cũng được, không có âm nhạc ồn ào huyền ảo, thành phần khách đến chơi không đến mức phức tạp, điều này làm cho anh nhất thời an tâm không ít. Anh không phản đối Hải Tinh tiếp tục ngồi ở trong này, nhưng điều kiện tiên quyết là có anh bên cạnh.

Cho dù hiện tại trông anh có vẻ giống môn thần (thần giữ cửa, chị Tinh là bảo vật của anh mà, hơ hơ), anh cũng muốn kiên trì lập trường nghiêm mệnh.

“Xin hỏi môn thần, ta đây đêm nay có thể uống một chén sao?” Thương Hải Tinh cố ý hỏi.

“Có thể, có anh bảo hộ em, em có thể vui vẻ cùng bằng hữu Julian uống chút rượu.”

“Haiz, như thế nào có sự bảo hộ của anh, em ngược lại cảm thấy càng nguy hiểm.” Nhịn không được chế nhạo.

Anh khẽ cười thoải mái, “Cho dù muốn ăn hiếp em, trường hợp này anh cũng sẽ tự mình kiểm chế, em yên tâm chơi đi!”

Vốn dĩ không tính uống rượu, bởi vì Hàn Quang Lỗi xuất hiện, Thương Hải Tinh có tín nhiệm, ý lại anh, cũng vì muốn mời Julian ly rượu gọi là gặp mặt, tuy rằng miệng không quên tiếp tục cùng anh đối chọi gay gắt, nhưng lại từ trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Hàn Quang Lỗi làm cho cô tựa vào trong ngực anh, đảm đương chỗ tựa lưng, làm cho cô thoải mái tự tại cùng bạn bè nói giỡn, nói chuyện phiếm, không có thúc giục, cũng không có không kiên nhẫn.

Sau khi kết thúc, anh ra mặt mua thuốc giải rượu, còn sẵn sóc giúp mọi người kêu xe taxi, đem mọi người lúc này đã say sưa bình an đưa lên xe, khi đó, đã là hai giờ sáng.

Cô an tâm theo Hàn Quang Lỗi về nhà, trên người lây dính toàn mùi rượu làm cho cô không thoải mái, bắt chấp bước đi siêu vẹo, kiên trì muốn vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

“Đưa ngốc, em như vậy sẽ hại chính mình ngã sấp xuống.” Hàn Quang Lỗi một tác cũng không rời tay cô, để phòng ngừa cô té ngã.

Cô kéo tay anh ra, “Không cần kéo em, hương vị thuốc lá thật khó ngửi, em không muốn đem chiếc giường của chúng ta biến thành thối thối, em muốn tắm rửa.” Cô bướng bỉnh kiên trì.

Khi cô nói xong câu ‘giường của chúng ta’, Hàn Quang Lỗi cảm thấy toàn bộ mi tâm thoải mái như muốn bay lên trời. Nếu cô ngay cả say đều còn kiên trì muốn bảo vệ nhưng tài sản chung của cả hai như vậy, thân là người bên gối như anh, như thế nào có thể không ra mặt cống hiến chút tâm lực?

“Được, không muốn thối thối trên giường, vậy anh giúp em tắm.”

Không đợi cô nói chuyện, anh chặn ngang ôm lấy cô, Thương Hải Tinh đột nhiên choáng váng chỉ biết ôm chặt bờ vai anh, làm cho anh mang theo cô bước vào bồn tắm rộng lớn đủ để chứa cả hai người.

Không phải lần đầu tiên cởi quần áo của cô, nhưng lần này lại không có chút tà niệm nào, anh muốn cẩn thận che chở cô, làm cho cô cảm giác hoàn toàn làm sạch, thoải mái.

Anh thay cô gội đầu, nhẹ nhàng mát xa da đầu của cô, làm cho cô sáng khoái, dùng miếng bọt biển trong tay cẩn thận xoa bóp, thật cẩn thận chà nhẹ lên thân hình mềm mại của cô, ở trong nước ấm, bọt biển lướt qua thân thể của cô, lộ ra da thịt trắng trẻo sạch sẽ.

Cô giống con mèo nhỏ, nằm ở trong bồn tắm lớn, hưởng thụ sự chăm sóc ôn nhu của anh.

Cho đến khi xác định mùi rượu hỗn độn trên da thịt đã bay sạch không còn chút nào, anh mới ôm cô lên giường ngủ.

Mi mắt lay động, nhìn người đàn ông trước mặt ôn nhu sắc sảo như vậy, hoàn toàn đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, ôm cô, ý tứ bảo hộ hàm xúc rõ ràng, nhu tình như vậy làm cho tâm của Thương Hải Tinh tràn ngập ấm áp, mỗi tế bào rung động.

Người, thật sự có thể hạnh phúc như vậy? Tiền tài thỏa mãn không khó, nhưng tình cảm tràn đầy lại không dễ cầu được, sống trên đời có thể có được hạnh phúc trọn vẹn như vậy không phải là điều dễ dàng.

Nếu lúc trước, cô tuyệt đối không tin trên thế giới này con người có thể có được hạnh phúc như vậy. Nhưng là hiện tại, cô có được, cô ở bên Hàn Quang Lỗi cảm nhận được mệnh mệnh hạnh phúc.

Phảng phất chỉ cần là ở trước mặt anh, mặc dù bình thường như cô, cũng có thể là bảo bối duy nhất trong lòng anh.

Không thể tin, hạnh phúc này thật sự thuộc về cô sao?

Cô bắt đầu cảm thấy chính mình bị lẫn lộn!

Bởi vì anh tốt như vậy, cô sẽ tưởng lầm ước định một tháng hôn nhân của họ không tồn tại, bọn họ cả đời này đều ở cùng nhau.

Nhưng mà sự thật đều không phải là như thế, bọn họ ký hẹn, giấy trắng mực đen viết cuộc hôn nhân này chỉ duy trì một tháng. Anh như vậy làm hư cô, vậy đến khi kỳ hạn một tháng kết thúc, cô phải làm sao bây giờ?

Anh hoàn toàn không biết, mỗi lần anh ôn nhu, lại làm cho cô bất giác tim đập mạnh thế nào. . . .

Làm ơn, không cần cướp đi, nếu đã trao cho cô thì đừng cướp lại.

Trong mắt xẹt qua một chút bất an kinh hoàng, cô vội vàng ôm chặt Hàn Quang Lỗi, cả người chôn vùi trong lòng anh.

“Làm sao vậy? Chưa buồn ngủ sao? Ngoan, em nên ngủ, bây giờ đã khuya lắm rồi.” Anh nhẹ giọng dỗ.

“Ôm em, em muốn anh ôm em ngủ.” Cô bối rối thỉnh cầu.

Hàn Quang Lỗi không chút do dự ôm lấy cô. Cô làm sao vậy? Vì sao đột nhiên bắt an?

“Làm sao vậy? Đừng sợ, có anh ở đây, như vậy có thể chứ?” Anh buộc chặt cánh tay, làm cho bọn họ trong lúc đó không có một chút khe hở, có thể nghe rõ từng nhịp đập trong lồng ngực của đôi phương.

Thương Hải Tinh mi tâm giãn ra. “Có thể.”

Thanh âm của cô ngọt ngào như một đứa trẻ đáng yêu, đánh nát sự cứng rắn như tường đồng vách sắt trong lòng Hàn Quang Lỗi, ý niệm trong đầu muốn vĩnh viễn bảo hộ cô lại một lần nữa mãnh liệt cảm nhận được.

Anh muốn yêu chiều cô, dùng hết hết thầy yêu chiều cô; Tốt nhất chiều cô đến vô pháp vô thiên, trong mắt chỉ có anh, cả đời đều rồi không được anh!

Vững vàng hô hấp, khiến cho Hàn Quang Lỗi xác định cô đã ngủ, bàn tay khẽ chạm vào từng nét trên khuôn mặt xinh đẹp của cô tràn ngập triu mến, ní non nói nhỏ.

“Không dám tưởng tượng, làm sao có thể buông em ra, đem em giữ ở bên người một tháng, như thế nào đủ? Hải Tinh, em thì sao? Đối với anh, em cũng sẽ có phiên nào như vậy sao? Nếu anh nói, anh muốn lưu lại em, em nguyện ý không?”

Đêm nay, rõ ràng tương đối trần trụi trước mắt nhau, bọn họ lại trong suốt không có một tia tình dục, chỉ có hai trái tim không ngừng khẩn cầu dựa vào.

Hai trông mắt nhắm chặt, mi tâm toàn lo lắng, rơi vào giấc ngủ không chút an bình.

Có spoil nè:

“Hôm nay đã mãn một tháng, Thương Hải Tinh, cuộc hôn nhân của chúng ta hôm nay đã đến kỳ, thủ tục ly hôn tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, mời cô hôm nay hãy chuyển đi.”

...

“Vậy anh vì sao lại đối xử với em tốt như vậy, quan tâm che chở làm hư em?”

“Thương Hải Tinh, cô thật khờ, kia chính là xuất phát từ hiệp ước, tôi không sắm vai như vậy, màn kết hôn giả của chúng ta như thế nào có thể giấu mọi người chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 8.2

Trong giấc mộng thân mình lăn qua lộn lại, gần như gãy dựa kịch liệt. Mê cung to lớn trước mắt làm cho người ta sợ hãi, cô đi tới phía trước, không có một bóng người, ngay cả tiếng côn trùng hay chim chóc cũng không có, thời gian không ngừng trôi qua, cô do dự tiến thoái lưỡng nan.

Hoài nghi, đây căn bản là một căn phòng tắm tối kín mít, không có đường ra, người nào bị rơi vào đây chỉ có thể chờ đợi một cách mòn mỏi cho đến khi tinh thần cạn kiệt hao mòn, đừng vọng tưởng có thể sống sót mà thoát đi.

Không gian rộng lớn như vậy, u ám yên tĩnh đáng sợ, trước mặt hay phía sau đều là một bãi tử vong sợ hãi, cô bắt đầu sợ hãi bỏ chạy, cả người đều ướt đầm mồ hôi tuyệt vọng, muốn hét to cầu cứu, yết hầu lại không thể phát ra một chút thanh âm nào.

Không! Đừng cứ như vậy chết đi, không cần.

Bỗng nhiên, một đôi tay to lớn chụp lấy hai má của cô, cố chấp la lên tên của cô, thúc giục cô tỉnh lại.

“Hải Tinh, Hải Tinh, em gặp phải ác mộng, Thương Hải Tinh.” Giọng nói nam tính vang lên rõ ràng.

Cả người rung động, cô từ từ thoát khỏi cơn ác mộng, trên người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gương mặt tái nhợt không còn chút máu tỉnh lại, nhìn thấy Hàn Quang Lỗi ngay trước mắt cô.

“Quang Lỗi, em.” Cô vội vã muốn cùng người trước mắt kể lại cảnh đáng sợ cô vừa thấy trong mơ.

Đôi mắt lộ ra sự bất an, ngạc nhiên phát hiện, vẻ mặt của anh lạnh lùng như tượng, ánh mắt sắc bén toát ra vẻ xa lạ xa cách, sự vô tình khiến người ta sợ hãi.

Đột nhiên, bàn tay đang nắm lấy mặt của cô buông ra nhanh chóng, gương mặt nghiêm túc khẽ động một chút, biểu cảm biến hoá kỳ lạ mỉm cười, Thương Hải Tinh còn chưa kịp thích ứng, nụ cười chợt biến mất.

“Tôi có lời muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?” Cả người lo lắng bất an.

“Hôm nay đã mãn một tháng, Thương Hải Tinh, cuộc hôn nhân của chúng ta hôm nay đã đến kỳ, thủ tục ly hôn tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, mời cô hôm nay hãy chuyển đi.”

“Một tháng? Gạt người, thời gian nào có nhanh như vậy? Chúng ta rõ ràng vừa mới kết hôn!”

“Trên thực tế, thời gian chính là quá nhanh như vậy.”

Hắn không kiên nhẫn đưa tay đặt ở trên lưng, “Đừng có nói nhiều lời vô ích với tôi, ngoan ngoãn tuân thủ ước định của chúng ta, hôm nay trước khi tôi tan tằm trở về, cô tốt nhất phải đem tất cả những đồ thuộc về mình đóng gói mang đi, tôi không hy vọng trong phòng tôi còn sót lại những thứ của cô.” Lời nói lãnh liệt vô tình đã thương nặng nề người ta.

“Đợi chút, Quang Lỗi, anh không thể cho em nói vài lời sao?”

Không kiên nhẫn tự hỏi giấy lát, hắn mới đã mở miệng, “Nói.”

“Em yêu anh, thật sự yêu anh, một tháng nay ở chung cùng anh, trải qua biết bao ngọt ngào, chúng ta giống như là những cặp vợ chồng mới cưới hòa hợp, anh rất tốt với em, em không thể không chế cảm xúc của bản thân, em yêu anh.” Cô gấp đến độ chảy ra nước mắt.

Thoát khỏi tay cô, hắn hèn mọn lại không kiên nhẫn nói.

“Như vậy thì sao nào? Lúc trước trên hiệp ước giấy trắng mực đen đã nêu rõ, quan hệ hôn nhân chỉ duy trì một tháng, trong thời gian này, cô tuyệt đối không được phép yêu tôi, là cô chính mình không chút đắn đo giữ chừng mực, lại đi quá giới hạn, không phải trách nhiệm của tôi. Mà cô hiện tại lại nói là yêu tôi, chẳng lẽ tôi sẽ nhận sao?”

“Em chỉ là. Chúng ta chẳng lẽ không khả năng trở thành một cặp vợ chồng chân chính sao?”

“Đương nhiên không có khả năng!” Hắn quả quyết phủ quyết.

“Vậy anh vì sao lại đối xử với em tốt như vậy, quan tâm che chở làm hư em?”

“Thương Hải Tinh, cô thật khờ, kia chính là xuất phát từ hiệp ước, tôi không sắm vai như vậy, màn kết hôn giả của chúng ta như thế nào có thể giấu mọi người chứ?”

Lời nói của hắn vô tình đã kích cô, giẫm lên tình yêu chân thành của cô.

“Tất cả. Cũng chỉ là giả trang?” Cô run run hỏi.

“Đúng, cũng chỉ là giả trang.” Hắn chắc chắn.

Hai mắt đầm lệ, cõi lòng tan nát mất mát.

“Em không muốn, em không muốn ly hôn, em muốn vĩnh viễn đều ở bên cạnh anh!”

“Thương Hải Tinh, người phụ nữ như cô sao lại khiến người ta chán ghét như thế chứ? Cút ngay –” Hàn Quang Lỗi cực độ không kiên nhẫn đẩy cô ra, chộp phẩy tay áo bỏ đi.

Thương Hải Tinh khóc ròng thất thanh.

Cô khóc lóc bi thương, khóc khàn cả giọng, phảng phất nếu có thể khóc hết nước mắt thì sẽ chẳng còn đau khổ nữa.

Cô tuyệt vọng nằm thẳng trên chiếc giường đôi mà hai người từng trải qua biết bao ngọt ngào, độ ẩm bên gối vẫn còn đây, nước mắt không ngừng trào ra, thấm ướt.....

“Vì sao lại đối với em như vậy? Vì sao –”

Cô bỗng nhiên mở đôi mắt đau thương, đôi tay nức nở đánh mạnh.

Giây tiếp theo, đồng hồ báo thức đầu giường phát ra tiếng sáo, cô kỳ lạ nhìn tất cả trước mắt, mờ mịt.

Ngồi dậy, lúc này mới ý thức được, đó là một giấc mộng, hình ảnh mê cung đáng sợ kia là mộng trong mộng.

Nhưng vì sao ưu thương trong mộng, lại làm cho tim người ta đau đớn như vậy?

Cô cuộn người lại, hai tay gấu gao ôm lấy chính mình, nghĩ rằng làm như vậy có thể khiến cho thân hình đang rét run của mình có chút ấm áp.

Có phải hay không là một tiếng chuông cảnh báo? Nhắc nhở chính mình, nên dừng lại cái tình cảm không có lối thoát này.

Ý thức được khả năng chia lìa, lệ, trào ra hốc mắt, làm mờ hồ tầm mắt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 8.3

Chị hai của Thương Hải Tinh là Thương Hải Vi đặt làm một bộ lễ phục ở công ty áo cưới Moonriver, thừa dịp trong công ty vừa làm xong một đồng đơn đặt hàng có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút, Thương Hải Tinh tự mình về nhà mẹ đẻ đưa lễ phục.

Sau khi xuất giá, cô chỉ quay về nhà một lần là lúc vừa đi hưởng tuần trăng mật về, lần đó là về tặng quà kỷ niệm cho cha mẹ và hai chị, rồi sau đó, bởi vì công tác bận rộn, cô trở thành đúng như câu nói của người xưa— con gái gả rồi như bát nước đổ đi.

Chính là, con gái đã được gả đi này, sau một tháng tân hôn sẽ cáo biệt hôn nhân, đến lúc đó, cô còn có thể đủ can đảm trở lại nơi này sao? Còn có thể quay trở lại như trước kia, tiếp tục làm đứa con gái nhỏ của ba mẹ sao, tiếp tục cùng chị hai, chị ba đấu võ mồm vui đùa ầm ĩ sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể được.

Nước đổ khó hót, đạo lý này, cô hẳn là so với ai khác đều rõ ràng mới đúng a!

Còn nói, ba mẹ nếu biết cô cùng Hàn Quang Lỗi đã có những ước định vớ vẩn trước khi kết hôn, xác định vững chắc tức đến chết thôi, làm sao có thể còn cho cô trở về?

Thương Hải Tinh lắc đầu cười khổ, trách cứ chính mình có ý nghĩ kỳ lạ.

Đỗ xe xong xuôi, cô mang theo bộ lễ phục đã được thiết kế cẩn thận đi vào nhà.

Mở cửa cho cô là dì giúp việc, bởi vì ngày hôm nay, ba mẹ vội vàng tham gia hoạt động của chính mình, trong nhà chỉ còn lại cô cùng chị hai và chị ba.

Không còn bộ dáng giới giang lúc làm việc nghiêm túc, người ta khó lòng nhận ra hai cô gái đang ngồi trong phòng khách vừa ăn đồ vặt vừa đánh điện tử kia một người là phụ trách công ty kiến trúc, một người luôn lạnh lùng cao ngạo.

Thương Hải Tinh cố lấy lại tinh thần, “Chị hai, mau tới thử mặc lễ phục của chị đi! Nếu có chỗ nào không vừa, em sẽ giúp chị sửa ngay.”

“A, em đến rồi ! Chị nghĩ rằng nhanh nhất cũng phải chờ buổi tối sau khi tan tầm sau em mới đến đây.”

“Vừa vặn trong công ty có được chút thời gian thông thả, những việc vặt còn lại đều giao nhân viên để ý.”

“Đợi chị một chút, chị sắp đánh bại Hải Nhượng rồi.” Thương Hải Vi đầu cũng chẳng thèm quay lại nói.

“Đánh bại? Nếu chị nói sắp đầu thai lại thì có vẻ đúng hơn a?” Chị ba Thương Hải Nhượng lạnh lùng nói.

Cảm giác quen thuộc, làm cho Thương Hải Tinh không tự giác lộ ra một chút mỉm cười. Đây là các chị của cô, nói chuyện lúc nào cũng thẳng thắn không vòng vo như vậy.

Thật vất vả mới chờ được trò chơi chấm dứt, người thua Thương Hải Vi lúc này mới có vẻ không vui đứng dậy, đi theo em gái vào phòng thử mặc lễ phục.

Trời sinh khí chất xinh đẹp, khi cô mặc bộ lễ phục vào, xuất ra sự tao nhã, cùng với hình tượng cô gái vừa rồi thật khác biệt, Thương Hải Tinh bên cạnh tiến lên hỗ trợ kéo khóa kéo.

“Cũng không tệ lắm, thẩm mỹ của em rất tốt, bộ lễ phục thêu ren màu bạc này chị thực thích.”

“Phần nách có cảm thấy chật không? Có cần nói ra một chút hay không?”

“Không cần, nhưng thật ra thì chị muốn phần eo bóp vào một chút, em cảm thấy như thế nào?” Thương Hải Vi trời sinh xinh đẹp rất nghiêm khắc đối với vòng eo của mình.

“Còn bóp vào, như vậy trong buổi tiệc chị làm sao mà ăn?”

“Biết cái gì? Đói chết so với xấu vẫn còn tốt hơn a.” Thương Hải Vi đột nhiên phát ra một câu đặng đặng sát khí.

“Chị, chị làm sao vậy? Rốt cuộc là muốn liều mạng với ai?”

“Một tên đồng nghiệp không biết sống chết, hán muốn cướp một miếng đất với chị. Hừ, cũng không nhìn xem chị là ai, không cho hán nhìn một chút nhan sắc, xem Thương Hải Vi chị là ngu ngốc sao!”

Thương Hải Tinh sợ run. Thật lâu không thấy chị hai tức giận, cho tới nay, chị cô luôn thành thạo ở phía sau quản lý tất cả, không ai có thể thoát khỏi ma chướng của chị ấy, có thể chọc giận chị ấy như vậy, đối thủ này xác định vững chắc thực không đơn giản.

“Cuộc sống tân hôn tốt đẹp chứ?” Thương Hải Vi đột nhiên liếc nhìn mặt em gái hỏi: “Thấy em có vẻ béo lên.”

Thương Hải Tinh né tránh không kịp, đành phải đau thương thừa nhận, “Nào có?” Vẻ mặt vô tội.

“Còn nói không có, sắc mặt trắng trẻo hồng hào, có phải hay không, Hải Nếu?”

Thương Hải Nhượng đứng bên cạnh cửa gật gật đầu, hoàn toàn tán thành.

“Chắc sẽ không phải là ứng nghiệm câu nói kia — ăn no ngủ ấm lại nghĩ đến dâm dục?” Thương Hải Vi hỏi trực tiếp. (chị này nói chuyện thẳng thắn thấy sợ)

Hoàn toàn vô lực chống đỡ lời nói ác độc của chị hai, Thương Hải Tinh chột dạ cúi đầu, không dám liếc mắt đến hai người kia một cái.

“Tiểu thư, ăn trái cây.” Di giúp việc bưng một mâm hoa quả cùng nước trái cây lên lầu.

“Dì, cảm ơn.”

Chỉ thấy trừ bỏ Thương Hải Tinh nói cảm ơn, mặt khác hai vị thương gia nữ nhi kia lập tức biểu tình biến đổi, chán ghét vuốt tóc.

“Như thế nào lại là táo tây! Đã phải ăn một tuần rồi.” Thương Hải Vi lên tiếng mở mồm con bão.

“Bởi vì còn có rất nhiều.” Di giúp việc vô tội nói.

Khoát tay, cho đi giúp việc rời đi trước, Thương Hải Vi lập tức nắm lấy bả vai của em gái, dám không để ý đến cô chỉ lo nhìn cái mâm hoa quả kia.

“Ăn, em ăn hết cho chị, chồng em gây ra, em làm vợ phải lo thu dọn.”

“Quang Lỗi?! Anh ấy làm gì?” Thương Hải Tinh hoàn toàn ngờ ngạc không hiểu chuyện gì.

“Cái gì cũng không có làm, chỉ là sai người từ nơi trồng đưa tới hai rương lớn táo tây mà thôi.” Thương Hải Nhượng ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Anh ấy sao phải mua táo tây?”

“Trách em a! Còn không phải em nói với hán rằng mẹ bị cao huyết áp, thầy thuốc đề nghị mẹ nên ăn nhiều táo tây, kết quả không biết hán thần kinh thác loạn thế nào, nghĩ cũng không nghĩ sai người mang đến hai rương lớn. Nghe, là hai rương lớn, ăn đến nỗi chị cùng Hải Nhượng đều muốn ói ra.” Thương Hải Vi nhe răng trợn mắt kháng nghị.

“Em, em hoàn toàn không biết chuyện này!” Cô nghĩ đến kia chỉ là những câu nói lơ đãng trong khi nói chuyện phiếm, hoàn toàn không nghĩ tới Quang Lỗi lại ghi nhớ trong lòng, lại thật sự mang hai rương táo tây đưa tới nhà mẹ đẻ.

“Còn có, hẳn là muốn đem ba cái tạo thành ma rượu sao?” Nghiến răng nghiến lợi.

“Làm sao vậy?” Thương Hải Tình kinh hồn khiếp đảm.

“Nguyên cả một hòm rượu của ba đều là quà tặng của hẳn, mỗi một chai đều là vật trân quý của ba, nhiều đến nỗi còn phải đem cất một đồng như trữ hàng, chị nghĩ chắc không bao lâu, nhà chúng ta là có thể mở khách sạn, ba đảm đương quản lý, mẹ lo tiếp đãi, sau đó chị cùng Hải Nhượng sẽ biến thành tiểu thư bồi rượu.”

“Em, em,” Co rúm lại bả vai, sợ sẽ bị các chị bóp đau, nhưng sự kiện này, Thương Hải Tình cũng là hoàn toàn không biết.

Cô lúc trước chỉ là thuận miệng nói về sở thích của ba, còn nữa, Quang Lỗi công tác bận rộn như vậy, mỗi ngày sớm ra trễ về họp tầng ca, anh như thế nào còn có tâm tư đi thu xếp việc này?

“Chị ngày đó còn bị mẹ giáo huấn, hai đứa con gái trong nhà được chăm sóc hầu hạ còn không bằng con rể tri kỷ.” Thương Hải Nhượng còn có vẻ tức giận khi nhắc đến.

“Có ý tứ gì?”

“Chính là chồng em tâm cơ rất nặng, ngày nghỉ cũng đi theo bên người mẹ, nói gì mà muốn đi theo học hỏi tay nghề nấu ăn của mẹ, tự mình xuống bếp nấu cho em ăn, làm cho mẹ cười khanh khách đến thoải mái, gặp người nào cũng khen con rể của người tốt vô cùng, so với con gái còn hoàn hảo hơn.”

Cái gì? Anh đến học tay nghề của mẹ cô?

Làm sao có thể, anh đường đường là đàn ông của Hàn gia a! Hàn gia có một quy định bất thành văn— đàn ông cách xa nhà bếp, huống chi Quang Lỗi từ nhỏ đến lớn đều là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, thật hiếm có chuyện hầu hạ người, đang êm đẹp anh tự nhiên sao lại muốn học nấu ăn?

“Em gái của chị ơi, chị biết cuộc sống vợ chồng mới cưới của hai người rất là hoà hợp, cũng thực hạnh phúc mỹ mãn, em rể vô cùng chịu đựng em, nhưng là, cũng không thể để cho hai người chúng ta chút thể diện? Hẳn thế nào cũng phải muốn ở trước mặt ba mẹ cho thấy sự chênh lệch sao?” Lời nói của Thương Hải Vi thấm thía oán giận.

Thương Hải Tình bưng tỉnh đại ngộ, khó trách anh hôm đó lại đột nhiên hứng trí làm bữa sáng cho cô ăn, thậm chí giữa trưa còn tự mình đưa com hộp đến công ty, cô còn tưởng rằng anh mua bên ngoài, phát hiện là anh tự tay làm, thực tại khiến cho tâm của cô không kìm được mà nóng lên.

Bình tĩnh mà xem xét, một người đàn ông lần đầu tiên bước chân vào bếp mà nói, tay nghề của Quang Lỗi thật sự là không chê vào đâu được, một chút đều nhìn không ra là mới lần đầu.

“Bất quá, tính hẳn cũng thức thời, chị ước mơ một chiếc macbook mẫu mới số lượng có hạn, hẳn không nói hai lời liền cho chị.”

“Còn có chị yêu nhất là xem đấu quyền anh, hẳn ít nhiều hiểu chuyện, giúp chị đúng lúc mua được vé vào cửa. Tháng sau bắt đầu, chị sẽ đi Nhật Bản xem đấu, thể nghiệm nhiệt huyết ngay tại chỗ. Cảm tạ chồng của em nhà.” Người chị ba tính tình lạnh như băng, rốt cục ở phía sau biểu hiện ra một chút nhân tính.

“Tóm lại, ông chồng của em khá tốt, bọn chị không phản đối, bất quá, trở về phải dặn dò hẳn, hoa quả không cần phải tặng nguyên rương, thật sự làm người ta ăn đến phun, rượu cũng ít đưa một chút, chị còn không muốn sớm lưu lạc phong trần làm rượu nữ như vậy, có vẻ như sống trong một đất nước toàn rượu a.” Thương Hải Vi không quên trọng tâm lên tiếng dặn dò, không quên vỗ vỗ bả vai của em gái, nói lên tâm ý.

Thương Hải Tình cả người đều cứng đờ.

Cô rốt cuộc là xem nhẹ cái gì?

Quang Lỗi vì sao muốn làm như vậy, chỉ tính toán làm vợ chồng một tháng, có cần sắm vai đến loại tình trạng này?

Anh rốt cuộc là có ý tứ gì a?

Cẩn thận chịu cô còn chưa nói, dù sao chỉ cần một tháng, thời gian vừa đến hai người liền vỗ vỗ mộng chạy lấy người, có lẽ cô sẽ ngày ngày khóc lóc mà sống vì nhớ anh.

Nhưng là, anh vì sao còn ôn nhu săn sóc, còn không ngừng quan tâm đến người nhà của cô, làm cho người nhà của cô ai ai cũng khen ngợi anh rất tốt? Anh vì sao phải làm như vậy?

Cô đã cảm thấy đủ thông khổ, vì sao anh còn muốn làm khó cô chứ?!

Nghĩ đến một tháng sau sẽ thoát khỏi thân phận Hàn phu nhân, Thương Hải Tình quả thực muốn đau lòng mất.

“Hải Tình, em làm sao vậy?” Thương Hải Vi chú ý đến biểu tình kỳ lạ của em gái.

“Em? Không, không có.” Sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt trống rỗng.

“Không có? Nếu không có, vì sao hốc mắt đỏ?” Thương Hải Nhượng sâu sắc nhìn chăm chăm cô.

Thương Hải Tinh không biết biểu đạt như thế nào, cả người đều vì tất cả chuyện này làm cho bần rùn tay chân, cô chợt dạ lui về phía sau, không ngừng.

“Hải Tinh, em rốt cuộc làm sao vậy?” Thương Hải Nhượng muốn đưa tay chạm vào cô.

Cô dường như chạm phải điện liên hất ra, “Không có, không có. Em không có chuyện gì! Em tốt lắm!” Sau khi hoảng loạn hết to, cô xoay người bỏ chạy

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 9.1

Khi đến không gió mưa, khi đi lại gần giữa.

Sự sợ hãi đã tích tụ đến một mức độ cao nhất, muốn đổi mặt cũng thật khó khăn, Thương Hải Tinh liều lĩnh chạy giữa trời mưa, hận không thể làm cho thời gian lập tức đảo ngược, trở về những tháng ngày không có Hàn Quang Lỗi.

“Hải Tinh, em bình tĩnh một chút!” Thương Hải Vi, Thương Hải Nhượng chạy theo cô.

“Không cần lo cho em, để cho em một mình suy nghĩ, không cần lo cho em.”

Khoảnh khắc xoay người, một chiếc xe máy từ đâu phóng tới, làm cho mỗi người đều kinh hãi!

A –

Trở tay không kịp, Thương Hải Tinh cả người mất đi trọng tâm té trên mặt đất.

Chiếc xe phía trước ngừng lại, Hàn Quang Lỗi đang điều khiển xe hơi lúc này chứng kiến hết tất cả, trong tâm nhất thời thất lại, đau đớn cùng cực.

“Hải Tinh –” Điện cường hết lên.

Anh trừng lớn hai mắt, ánh nhìn tối tăm làm cho người ta sợ hãi, sắc mặt anh trắng bệch, cả người phát ra hàn khí lạnh thấu xương như thể vừa bước ra từ địa ngục lạnh lẽo.

Mở cửa xe, nhanh chóng chạy qua đường cái, vài bước chân đã chạy đến bên người Thương Hải Tinh, anh ôm lấy thân hình mảnh mai của cô, “Hải Tinh! Hải Tinh, đừng làm anh sợ, van xin em đừng làm anh sợ!”

Cả người đau đớn cô miễn cưỡng mở to mắt, “Quang Lỗi.” Nước mắt khẽ tuôn trào như suối khi nhìn thấy anh.

“Đừng sợ, không có việc gì, anh đưa em đến bệnh viện, đừng sợ!” Anh ôm lấy cô, một giây cũng không dám trì hoãn chạy nhanh đến chiếc xe, sau đó nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Trải qua liên tiếp kiểm tra, xác nhận chỉ là bị thương ngoài da, tảng đá trong lòng mỗi người nhất thời được dỡ xuống.

Thương Hải Tinh tay chân đều có băng gạc, trán bõ vì va chạm mà phải khâu mấy mũi, cô im lặng ngồi ở trên ghế ở phòng cấp cứu, hai bên là cha mẹ.

“Đứa nhỏ này, con như thế nào lại sợ y như vậy? Hừ chết mẹ.” Thương mẫu khuôn mặt đầy u sầu, một bên nắm chặt tay, một bên dùng áo khoác bó chặt lấy cô lúc này cả người ướt đầm.

“Mẹ, thực xin lỗi, con không sao.” Cô có chút suy yếu nói.

Hàn Quang Lỗi sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Thương Hải Vi và Thương Hải Nhượng, nhanh chóng đi về phía cô.

Thân hình ngồi xồm xuống, anh khẽ nâng mặt của cô lên, ánh mắt cùng cô nhìn thẳng, “Không có việc gì, thầy thuốc nói có thể trở về.”

“Thực xin lỗi.” Bởi vì cô, Quang Lỗi cũng bị mưa làm ướt sũng.

“Đưa gốc!” Anh hôn nhẹ lên trán cô, tình cảm triu mến không có ngôn từ nào có thể diễn đạt.

“Hải Tinh, thật sự không cần về nhà ở một đêm?” Thương mầu không ngừng thuyết phục.

“Mẹ, không cần, con thật sự không có việc gì, người đừng lo lắng.”

“Con sẽ chiều cố Hải Tinh, mọi người đừng lo lắng, ngày mai con sẽ xin phép ở nhà chăm sóc cô ấy, có chuyện gì con sẽ gọi điện thoại cho mọi người.”

“Quang Lỗi.” Cô bất đắc dĩ nhìn anh, cô không muốn liên lụy anh, một chút cũng không hy vọng anh không chừng mực làm hư cô.

“Vậy được rồi, các con nên về đi, hai đứa cần thận đừng dễ bị cảm.” Thương phụ dặn dò.

Trong xe, Hàn Quang Lỗi điều chỉnh lại độ ấm trong xe, một bên Thương Hải Tinh thủy chung cúi đầu, mặt không chút thay đổi.

Theo lời của hai chị, anh mơ hồ nắm bắt được chút tình huống, về phần vì sao Hải Tinh lại đột nhiên không khống chế được, ai cũng không rõ ràng.

“Nghỉ ngơi một chút, chúng ta lập tức về nhà.”

“Àn.” Cô không có dũng khí nhìn anh, đơn giản đem hai mắt gắt gao nhắm lại.

Nhưng là, nhắm mắt lại có năng lực như thế nào? Trong bóng đêm, làm cho người ta cảm nhận được sự sợ hãi càng rõ ràng hơn.

Bộ dáng nhăn mày thống khổ của cô làm cho Hàn Quang Lỗi ở bên cạnh cảm thấy đau lòng.

Về nhà, cô không chịu nhận sự giúp đỡ của anh, cố ý tự mình đảm nhiệm, Hàn Quang Lỗi không muốn khiến cho cảm xúc của cô xấu hơn, đành phải bất đắc dĩ thuận theo.

Sau khi tắm, thay quần áo khô, anh giúp cô gọi điện đến công ty áo cưới, nhờ Lục Từ Quyên ngày mai làm giúp hải Tinh, mới vừa gác máy, Thương Hải Tinh vừa lúc đẩy cửa ra, từ phòng tắm đi ra.

Anh tiến lên ôm lấy cô, đem cô đặt lên giường, trên người cả hai đều có hương thơm của xà phòng.

“Anh vì sao lại ở nơi đó?” Cô nghi hoặc hỏi.

“Anh đưa ba mẹ đi thăm viếng một người bạn kinh doanh về rượu, lần trước hấn giúp ba mua được mấy bình rượu tốt, ba muốn mời hấn ăn bữa cơm.”

“Anh thường đến nhà em?”

“Ngày nghỉ vừa rồi có đi nhờ mẹ một việc, có đôi khi em vội vàng đi làm, mẹ lại gọi điện thoại bảo anh qua ăn cơm. Như thế nào, em không thích anh đi sao?” Anh thực cố gắng lấy lòng người nhà cô.

Cô chau mày lại, “Anh không cần đối bọn họ tốt như vậy, em đến giờ cũng không có quan tâm ba mẹ anh.”

“Đó là bởi vì công việc em bận rộn, mọi người đều có thể thông cảm.”

Anh tốt, làm cho trong lòng cô tràn ngập áp lực trầm trọng, anh tốt, cũng làm cho dũng khí của cô sắp muốn cạn kiệt rồi.

“Ngày mai anh đừng xin phép, em có thể ở nhà một mình.”

Kỳ thật, cô càng muốn nói là — đừng có đối tốt với người nhà của em nữa, cũng không cần lại rất tốt với em, điều đó sẽ chỉ làm em càng thống hận chính mình, trách cứ chính mình yêu thương anh.

Nhìn thẳng mắt cô, “Hải Tinh, nhìn anh, anh muốn em nhìn thẳng anh.” Anh thúc giục.

Cô bối rối nâng mắt nhìn anh một cái, vừa muốn cúi đầu, anh lập tức ngăn trở cô, làm cho ánh mắt của cô chập vạt không thể không nhìn anh.

“Phát sinh chuyện gì? Chị hai nói cho anh biết, em đột nhiên không khống chế được cảm xúc chạy đi, ai ngăn cũng không được, làm sao vậy? Nói cho anh biết được không?” Thanh âm của anh khàn khàn lộ rõ sự bất an.

“Không có, các chị hiểu lầm, em tốt lắm, em không có chuyện gì.” Cô không ngừng qua loa tặc trách.

Cô không muốn nói cho anh, cô rõ ràng xem anh là người ngoài. Nhận thức này, làm cho tim Hàn Quang Lỗi thất lại, đau đớn.

“Em. Chán ghét anh sao?”

Cô kinh ngạc khẽ nhếch miệng, không được lắc đầu, làm sao có thể, cô làm sao có thể chán ghét anh?

Từng đêm khuya, khi cô mệt mỏi về nhà, nhìn thấy anh nằm trên chiếc giường đôi, nhìn thấy anh lúc ngủ không còn sự phòng bị hiền lành như đứa nhỏ,

lòng của cô luôn cảm thấy hạnh phúc.

Thì ra, đây là vợ chồng, mà người đàn ông này chính là người chồng mà cuộc đời này cô dành trọn tình cảm chân thành, cô không biết có bao nhiêu niềm quý trọng, yêu mến anh khó mà nói thành lời.

Cô yêu anh, tình cảm cô dành cho anh ngày càng tăng, không thể kìm chế được cảm xúc, ngay cả cô cũng không biết là từ khi nào thì bắt đầu, ngày hôm qua? Hôm kia? Ba ngày trước? Tuần trăng mật? Lần đầu tiên khi phát sinh quan hệ thân mật? Hôm đó kết hôn? Hoặc là sớm hơn, lần đầu tiên khi hôn, lần đầu tiên khi gặp mặt, cô đã bị anh hấp dẫn.

Nhưng là, cô không thể yêu anh, trên hiệp ước giấy trắng mực đen rành mạch, ai cũng không được yêu thương ai (haizz, cái hiệp ước đó bị anh sửa lại tùm lùm nhìn không ra nữa rồi chị ơi, hehe), một tháng là duyên phận của bọn họ, nếu cô cố tình vượt qua chừng mực, bước qua phân tuyến này.....

“Bộ dạng này của em làm sao anh có thể yên tâm?! Không cần như vậy được không? Vài ngày nữa anh phải đến Âu Châu công tác, ít nhất ở nơi đó một tuần, em cái gì cũng không nguyện ý nói với anh, anh như thế nào có thể yên tâm?” Hàn Quang Lỗi thống khổ nhìn cô nói.

Gi, anh muốn đi công tác? Hơn nữa là đi đến một tuần.....

Như vậy, thời điểm chờ anh trở về, kỳ hạn một tháng sớm đã chấm dứt, bọn họ ngay cả cơ hội nói lời tái kiến (gặp lại) cũng không có sao?

Lòng của cô thất vọng như sóng triều bao phủ.....

Cũng tốt, cứ như vậy chấm dứt, còn hơn khi đối mặt lại xấu hổ, cô sẽ tranh thủ trong khoảng thời gian anh đi công tác, đem chính mình vĩnh viễn rời xa anh, cứ như vậy có khi lại tốt hơn.”

“Em mệt rồi, ngủ ngon.”

Cô nghiêng người nằm xuống, nước mắt, từ hốc mắt chảy ra thấm ướt cả chiếc gối.

Xiết chặt nắm tay, lại vô lực buông ra, Hàn Quang Lỗi phát hiện chính mình không hiểu cô, không hiểu cô vì sao kháng cự sự quan tâm của anh, chẳng lẽ bọn họ không phải là vợ chồng sao? Trải qua mấy ngày này ở chung, anh đối với cô mà nói, là không có ý nghĩa sao?

Anh vô lực nằm ở bên người cô, trong lòng thất bại khó có thể nói ra lời.

Tất cả đều thay đổi, kế hoạch ban đầu đều vì những câu nói, những hạnh phúc anh cảm nhận được lúc bên cạnh cô, cả khi đầu khẫu cùng cô đã làm thay đổi hết, cuộc sống của anh đã không thể không có cô!

Anh vươn tay, ngăn cản không được chính mình ôm lấy cô, gắt gao đem cô ôm vào trong ngực.

Một kế hoạch lớn mật, lặng lẽ ở trong lòng anh hình thành.....

Chương 9.2

Trương Tiểu Phàm sắp kết hôn vào tháng sau, vì muốn chuẩn bị một hôn lễ hoàn hảo mà cô mơ ước, cô một mình đi đến công ty áo cưới Moonriver, tìm tới Thương Hải Tình, nhờ cô ấy làm ra một bộ váy cưới có một không hai, làm cho cô xinh đẹp rạng ngời gả cho người đàn ông cô yêu thương nhất.

Diện mạo ngọt ngào, tất cả làm cho người ta nghĩ làm cô như bông hoa bé nhỏ cần được che chở bảo vệ, kỳ thật, trong thâm tâm cô lại là một cô gái gốc nhưng cứng rắn, lớn mật.

Không có vị hôn phu đi cùng, cô luôn một mình lui tới công ty áo cưới, trải qua chọn mẫu, xem bản thảo, thử mặc phôi y (y phục chưa hoàn thiện), hôm nay đến mặc thử lễ phục, cũng vẫn là một người.

Thương Hải Tình lưu loát giúp cô mặc lễ phục mới tinh, cẩn thận ôm khít từng đường cong hoàn mỹ.

Ngày mai Hàn Quang Lỗi sẽ đi công tác, đêm nay sẽ là lần cuối cùng hai người ở chung, mặc dù tâm tình thực loạn, Thương Hải Tình vẫn là lấy lại tinh thần công tác.

Bản thân cô không thể đạt đến hạnh phúc, nhưng cô vẫn mong muốn làm người khác hạnh phúc.

“Hải Tình, bên ngoài lối vào có tấm hình quảng cáo, người trong ảnh là cô và chồng của cô sao?” Trương Tiểu Phàm đột nhiên dường như nghĩ đến hỏi.

“Đúng vậy.” Bất quá sắp là chồng trước, Thương Hải Tình ở trong lòng nghĩ.

Trong lòng một tiếng thở dài, vội vàng gạt bỏ suy nghĩ tiêu cực này, chuyên tâm lo lắng phần thắt lưng có nên buộc chặt chút nữa hay không, làm cho đường cong càng thêm hiện rõ.

“Hai người quen nhau như thế nào?” Đứng trước tấm gương, Trương Tiểu Phàm đứng thẳng, trong mắt lộ vẻ tò mò.

“Chúng ta nha.....” Cô tạm ngừng tay, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Coi mắt. Có phải hay không nghe qua một chút cũng không lãng mạn?” Ánh mắt cô đột

nhien tới sầm, lại vẫn là miễn cưỡng nhẹ giọng cười cười, “Cũng không phải là mỗi người đều có thể ở trong xe điện ngầm New York, gặp được chân mệnh thiên từ nha!”

Tình yêu của Trương Tiểu Phàm, là câu chuyện tương đối kỳ lạ trong Moonriver này. Nghĩ đến mất đi cô gái sở hữu, lúc chuẩn bị rời khỏi New York lại gặp được người chồng tốt, tình yêu không có thiên lời câu địa hỏa, bởi vì lúc ấy trong mắt người chồng tốt này căn bản không có cô, làm cho tình yêu của cô chưa kịp bày tỏ đã chết non.

Đổi làm là người khác có lẽ đã sớm âm thầm rời đi, nhưng Tiểu Phàm lại dùng trực giác ngu dốt của mình nhận thức, cố gắng vì chính mình tranh thủ tìm cơ hội bày tỏ, không tiếc lần lượt vượt biển xuất ngoại.

Mối tình ngàn dặm này thật rất vất vả, bất quá cô gái ngốc Trương Tiểu Phàm này càng bị áp chế lại càng hăng, cô dũng cảm vượt qua ngàn dặm, sau khi những mất mát lần lượt được trả giá, ưu điểm của cô, rốt cục cũng được người đàn ông cô yêu thương cảm nhận được.

Vài ngày nữa, cô sẽ mang theo lễ phục này, một mình bay đến New York, gả cho người đàn ông cô yêu nhất.

Trương lại không biết là tốt hay xấu, nhưng là, Trương Tiểu Phàm biết cô sẽ không chấp nhất hay hối hận.

“Kia nhất định là buổi coi mắt thực đặc biệt.” Trương Tiểu Phàm thực chắc chắn nói.

“Coi mắt còn có thể như thế nào đặc biệt? Ánh mắt nếu không chăm chú xem xét đối phương, lại cầm cúi ăn cơm cho hết buổi.”

“Nhưng tôi lại cảm nhận được hai người không giống như vậy.” Cô khẳng định, “Tuy rằng chỉ nhìn vào ảnh chụp, nhưng là thần thái, cách biểu lộ, làm cho tôi phát hiện hai người trong lúc đó bất phàm tình yêu.” (bất phàm=khác thường, hơn người)

Bất phàm tình yêu?

Thương Hải Tinh nhớ tới cô cùng Hàn Quang Lỗi lần đầu tiên gặp mặt.

Bọn họ thân cận, căn bản chính là một trò chơi khôi hài.

Một người đàn ông bị trói đến nỗi bàng quang sắp chịu không nổi, cùng một cô gái đói bụng đến nỗi cầm cúi ăn bất kể hình tượng, không ai có ý định tiến tới hôn nhân, thấy thế nào đều là cực kỳ không phù hợp, lại ở lần đầu tiên khi gặp mặt, kỳ quái đâu có muốn kết hôn.

Không phải là loại tình cảm thê non hẹn biển cả đời, mà là một tháng hôn nhân.

Khi những người khác vội vàng ký tên lên hôn thú, cô cùng Quang Lỗi còn phải ký thêm một phần khế ước hôn nhân bí mật, để bảo đảm lập trường của đối phương.

Quả thật là bất phàm, nhưng không có nghĩa phải là tình yêu, bởi vì, cô cũng không được phép yêu thương anh, càng không nói đến là yêu nhau.

Sự thật này, làm cho cô chỉ mới hồi tưởng như vậy, tâm liền nhin không được gặt gao đau, hình như là có một lực nào đó làm cho cô không thể hô hấp được, cứ như bị người nào đó bóp chặt yết hầu, thật khó chịu.

“Đối với ngôn ngữ cơ thể của hai người lúc đó, tôi có loại trực giác rất chuẩn, có lẽ cô sẽ cảm thấy, bộ dạng đó là bởi vì thợ chụp ảnh bày vẽ, tuy nhiên tư thế giống nhau nhưng tình cảm thể hiện lại bất đồng, đã có cảm giác bất đồng, hai người trong lúc đó rõ ràng như đang chống chọi nhau.”

Trương Tiểu Phàm nhúc nhích thân thể, thử kéo nhẹ chiếc váy, tiện đà còn nói: “Hai người không giống vợ chồng, có vẻ như là một đôi tình nhân vừa nảy sinh tình cảm nam nữ, cả hai đều bị sức hút của đối phương hấp dẫn, ánh mắt anh ta nhìn cô, phi thường đặc biệt, mà cô, hiển nhiên lâm vào giây dục, rõ ràng khát vọng nhưng lại muốn trốn tránh.”

Khát vọng lại muốn trốn tránh. Lời nói của Trương Tiểu Phàm đánh sâu vào Thương Hải Tinh, làm cho tâm tình cô rõ ràng đã bị ảnh hưởng.

Trong đầu cô bắt giác nhớ đến anh từng giúp cô tắm vòi sen một cách ôn nhu, nhớ tới mỗi đêm trước khi ngủ, sự sợ hãi chia lìa mãnh liệt, nhất thời biểu tình cứng ngắc, tâm tình cũng cảm thấy bế tắc, lo lắng.

Rõ ràng đâu có không thương, nhưng là, cô lại theo đuổi chính mình trầm mê, đầu tiên là một cái ôm, một cái hôn, sau đó là một hồi kinh thiên động địa hoan ái, một khoảng thời gian chân thật vừa khổ vừa cười lúc đi hưởng tuần trăng mật, còn có càng nhiều, càng nhiều những đoạn thời gian hai ngườiwoif chung sống...

Trong lòng cô hiểu không nên, lại lần nữa ngẫm đồng ý chính mình hướng tuyệt cảnh (không có lối thoát) đi đến.

Đúng vậy, cô thực vui vẻ, cùng anh ở chung hết thấy luôn làm cho cảm xúc của cô lúc nào cũng như hải triều mênh mông, cô rất đắc ý vênh vao, cho nên xem nhẹ kỳ hạn một tháng có thể kết thúc bất cứ lúc nào, chờ đến khi cô bừng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện chính mình đã không thể tự kiềm chế yêu thương người đàn ông Hàn Quang Lỗi này.

Như buổi sáng hôm nay, bởi vì lại nghĩ đến anh sắp rời đi, cô đứng ở trong phòng tắm, đứng trước bồn rửa tay khóc nức nở, cuối cùng lại biến thành một hồi khóc lớn, làm cho trước khi đi làm, cô không thể không dành nhiều thời gian để lấy lại bình tĩnh.

Hơn nữa sau khi cô rửa mặt chải đầu rời phòng, trên bàn cơm nhìn thấy có vẻ như Quang Lỗi vì cô để lại bữa sáng, cô nhìn thấy món trứng chần nước sôi trên bàn, lập tức không biết vì sao lại muốn khóc.....

Lòng đỏ trứng vàng óng, thật giống như của cảm tình của cô, vừa nhắc đĩa lên, lại vô tình làm đổ nước..... Nhuộm đầm nguyên cả lòng trắng trứng, bao gồm toàn bộ bữa ăn, trở tay không kịp, hoàn toàn không còn lại chút gì.

Cô sao lại vô dụng như vậy?

Bị từng giọt từng giọt thấm thấu, cô lừa gạt chính mình chỉ là sấm vai, nhưng mà trên thực tế, cô rõ ràng hiểu rõ, kia không chỉ là sấm vai, đó là tình cảm thật của cô, tình cảm chân thật!

Cô đau đớn nhắm mắt, sự chua xót dâng lên càng không ngăn được nước mắt, sợ hãi chính mình sẽ luống cuống, cô mượn có có việc gấp phải đi lấy các phụ kiện để trang trí trên áo cưới của Trương Tiểu Phàm, cố gắng kìm chế cảm xúc của chính mình.

Một lúc sau trong phòng thử đồ, cô có vẻ bình tĩnh rất nhiều.

“Vòng eo thế này, cảm thấy như thế nào?”

Ánh mắt Trương Tiểu Phàm lăm lăm nhìn chăm chăm vào gương, nhưng cô không phải nhìn chính mình, mà là Thương Hải Tinh.

Bỗng nhiên, cô xoay người lại, hai tay đặt lên vai Thương Hải Tinh.

“Hải Tinh, cô nếu dừng cảm một chút, cho phép chính mình lại chủ động một chút, có chút hành động tranh đoạt lấy thứ hạnh phúc thuộc về mình, cô không thể cứ chờ đợi như vậy!”

“Tiểu Phàm.....” Thương Hải Tinh kinh ngạc nhìn Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm xem xét cô liếc mắt một cái, chợt buông cô ra, khẽ bước đi, lên tiếng khuyên bảo cô, “Không nên cân nhắc nhiều quá, bởi vì, từ bỏ là cả đời hối hận.”

Nói xong, lại thành cô gái chờ mong hôn lễ mơ ước của mình, nhiệt tình soi gương, hưng phấn lái nhái.

Thương Hải Tinh khẽ thót tim vì câu nói của Tiểu Phàm, có thể chứ? Cô có thể tranh sao?

Nếu lỡ, bởi vì hành động của cô mà làm kết thúc hết thảy, cô có thể chấp nhận sao?

Hạnh phúc của Tiểu Phàm là dựa vào hành động của bản thân, nhưng là cô xem nhẹ một vấn đề....

Có loại hạnh phúc là có thể tranh, nhưng lại có thứ hạnh phúc, muốn tranh cũng tranh không được.

Thậm chí, nếu chạm vào sẽ vỡ vụn.....

Hạnh phúc của cô, chính là thuộc loại sau.

Cô đã muốn dung túng chính mình lâu lắm, lâu lắm, không nên cứ tùy hứng như vậy, cho nên cô quyết tâm, lúc kỳ hạn hôn nhân kết thúc, cô sẽ chủ động bày ra bộ dáng đẹp đẽ nhất, mê hoặc anh.

Bao gồm, tình cảm trong lòng cô.

Phải có được quyết tâm này cũng không dễ dàng, so với lấy dao cắt chính mình còn đau hơn, nhưng là, ít nhất có thể giữ lại một đoạn ký ức tươi đẹp.

Nếu lòng cô chấp nhất sợ đau khổ lao đầu vào cuộc tình không thuộc về mình, như vậy ngày sau gặp nhau, chẳng phải càng làm đau đớn nhau?

Nghĩ đến ngực lại không nén được đau xót, khả năng vĩnh viễn cũng không thể hợp lại....

Đọc chương này thấy tội chị Tinh ghê, yêu mà lại thấy tình yêu của mình thật bé tấc....

Chương 9.3

Kéo lê thân hình mệt mỏi về nhà ngủ.

Ngày mai sáu giờ máy bay cất cánh, rạng sáng phải chuẩn bị xuất phát, một đêm cuối cùng, vẫn là không thể có cơ hội nói một câu. Nghĩ đến chính mình có thể ngủ ngay giờ, sau khi tắm rửa xong đi vào chiếc giường đôi, tinh thần tốt. Thương Hải Tinh quỳ gối ngồi ở vị trí mà cô thường nằm, kinh ngạc ngóng nhìn khuôn mặt đang ngủ kia.

Nhà nhận cùng nam tính, dáng vẻ thoải mái lại tuấn tú, gương mặt tuấn tú này, thần thái tự tin toả sáng kia, chính là bộ dáng xuất sắc trong mắt cô, cô quyến luyến ngắm nhìn.

Anh hô hấp vững vàng, ngực hơi hơi tác động, chỉ là nhìn như vậy, tâm liền cảm thấy đau, làm sao có thể nghĩ đến bọn họ mỗi người sẽ đi mỗi ngã?

Có thể lại một lần nữa hôn môi anh sao? Cảm thụ sự ấm áp của anh.....

Ngón tay khẽ vuốt từng đường nét khuôn mặt anh, khẽ chạm vào bờ môi mị hoặc như điêu khắc của anh, một cổ xúc động nảy lên, cô dùng hai tay ôm lấy mặt anh, khoảnh khắc này cô như dùng trọn tình cảm yêu thương trong lòng dâng lên anh một nụ hôn chúc phúc.

“Ừm.....” Người đang say ngủ kia khẽ giật mình, ánh mắt mờ mịt mở to.

Ý thức được chính mình làm cái gì, Thương Hải Tình hoảng sợ. Người đã bị cô đánh thức, làm sao bây giờ?

“Em đánh lên anh?” Thân nhiên nở nụ cười, giọng nói mang theo nồng đậm buồn ngủ của anh mang ý trêu chọc.

Nhìn vẻ mặt quen thuộc này, Thương Hải Tình càng thêm quyến luyến không tha, trong lòng thế lương bất an, làm cho cô thầm muốn ôm lấy anh chặt hơn, hôn môi anh.

“Đúng vậy, là em đánh lên anh.” Dứt lời, cô lại lần nữa ôm lấy mặt anh, thật sâu hôn lên anh.

Hương thơm sau khi tắm rửa, thân hình mềm mại, triền miên hôn, làm cho vẻ đẹp say lòng người toàn bộ hiện ra, con buồn ngủ của Hàn Quang Lỗi nhất thời bị đánh tan, ánh mắt anh tối sầm lại, khát vọng thức tỉnh.....

Xoay người một cái, người chủ động rơi vào hoàn cảnh bị động, bị kiềm chế dưới thân hình mạnh mẽ của anh.

“Là em dùng nụ hôn đánh thức con dã thú đang say ngủ, vậy bây giờ nên làm gì mới tốt đây?” Ánh mắt anh xấu xa nhìn cô.

“Anh muốn sao thì cứ như vậy!” Thái độ của cô tràn ngập khiêu khích.

Anh nheo mắt, “Em không sợ anh lại ép buộc em?”

“Nói không chừng lần này là em đang trừng phạt anh?”

Anh khẽ nhíu mày, “Anh đây chỉ có thể nói, anh thích loại trừng phạt này.” Thở lộ kinh hỉ.

Chợt, anh cúi đầu hôn lên môi cô, chiếc lưỡi ẩm ướt nóng bỏng không ngừng quần quýt lấy lưỡi cô, hai tay nhanh chóng cởi bỏ nút thắt trên chiếc áo ngủ của cô, thân hình rắn nồn mê người đầy khát vọng được phô bày trước mắt.

Thân hình thiếu nữ dưới ánh trăng, tràn ngập ánh sáng đầy thần bí, ánh mắt Hàn Quang Lỗi gắt gao ngó nhìn, không thể tin xinh đẹp như vậy. Bộ ngực căng tròn đầy mê hoặc, đường cong quyến rũ của vòng eo, hình ảnh hấp dẫn đầy thần bí dụ dỗ..... Anh cảm giác được yết hầu của chính mình khô rát, hô hấp dồn dập.

“Anh chưa từng nói với em nhĩ, em thật đẹp, luôn dễ dàng đánh tan sự tự chủ của một người đàn ông.” Thanh âm của anh khàn khàn.

Cô khẽ nhăn trán, ánh mắt yếu đuối lảng tránh cái nhìn chăm chú mãnh liệt của anh, không vội mà che lấp chính mình, bởi vì hy vọng bộ dáng chính mình có thể hoàn toàn khắc sâu trong đầu anh. Nhưng mà sự phản xạ vô ý thức của cánh tay cô lại tiết lộ sự khẩn trương.

Bàn tay to như mạng lửa theo chiếc cảm thon của cô một đường nhẹ nhàng đi xuống, lướt nhẹ qua bờ ngực phập phồng, mon trớn lấy phần thắt lưng của cô, lướt qua cặp giò thon dài mịn màng, tùy ý trêu chọc, tùy ý khẽ hôn, tất cả đều làm cho cô như đang ở trong lò lửa, như đang bị tra tấn....

Bờ mi khép hờ, đối với sự cố ý trêu chọc của anh, khấn trương xen lẫn chờ mong.

Hô hấp dồn dập, thân thể mẫn cảm khó có thể nhẫn nại thốt ra một tiếng ưm, như là một tiếng chuông, mở màng một khúc nhạc tuyệt vời đầy mê hoặc, ủng hộ Hàn Quang Lỗi.

Điều này có ý nghĩa vạch trần mở màn một đêm, kịch liệt nóng bỏng....

Khi nào thì, cô đã mê luyến được người đàn ông này hôn, thật sâu say mê? Khi nào thì, cô đã mê luyến cùng người đàn ông này yêu, không thể tự kiềm chế?

Là cô tình nguyện quá muộn, là cô đối chính mình rất có nắm chắc, đợi cho vô lực quay lại, tức khắc dứt ra, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có thể xác.

Một người đàn ông không thể yêu, cô cố tình đi yêu, nếu là trời sinh phản cốt, cũng nên có cái hạn chế.

Thế nhưng, bây giờ cũng đã muộn rồi, ngày mai qua đi, cô sẽ đem từng khoảng thời gian tươi đẹp tích góp từng tí một nhớ lại, ngày sau một mình thương thức.

Anh động thân tiến vào, đã mạn yêu cầu cô, kia ngọt ngào lại tàn khốc đánh sâu vào, chọc cô thở gấp khóc ngấm. Một đêm cuối cùng, cô phải nhớ chính mình từng cảm nhận được khoảnh khắc yêu cuồng nhiệt này.....

Thân thể thân mật giao triền, mồ hôi bốc hơi nhiệt tình, không còn nhớ được ai là người đầu tiên rơi vào con ảo mộng của hoan ái, hôm sau tỉnh lại, đối mặt chính là biệt ly.

Anh bá đạo muốn cô tiến đưa, khi sắc trời vừa rạng sáng, cô cố gắng chống đỡ nghiêm mặt tươi cười, hy vọng có thể bày ra thần thái mà anh yêu thích, đưa anh rời đi.

Thân ảnh to lớn mặc âu phục, mang theo hành lý trong tay, cánh tay lôi kéo cô, muốn cô tiến anh.

“Em không có chuyện gì nói với anh sao?” Hàn Quang Lỗi bất mãn hỏi.

“Em buồn ngủ quá.....” Cô có ý định gây sự.

Mây rậm vừa nhú, “Người phụ nữ không lương tâm” Anh không cam lòng bàn tay theo áo của cô tham nhập, nắm lấy bầu ngực mềm mại của cô, cảm thụ nhịp đập quả tim cô không ngừng nhảy lên theo quy luật, chỉ vì chứng minh cô không phải thật sự vô tâm.

Chỉ là bị đụng chạm như vậy, Thương Hải Tinh liền cảm giác các mạch máu như ngừng lại, người cô cơ hồ cứng lại, toàn thân nóng lên, anh ác ý gây xích mích trên đỉnh hoa mẫn cảm của cô, làm cho cô nhịn không được nhắm mắt cắn môi.

“Em chán ghét anh sao?” Trong ánh mắt anh lộ ra một tia khẩn cầu.

“Không chán ghét.” Cô không thể nói chính mình là thương anh, nhiều đến thống khổ.

Anh chợt thở ra thả lỏng hơi thở.

Bọn họ đều lựa chọn vấn đề an toàn nhất, câu trả lời an toàn nhất, có lý trí nhất!

Anh kìm lòng không đậu lại chiếm lĩnh môi của cô, cho đến khi bọn họ đều thở hổn hển phải buông nhau ra vì thiếu dưỡng khí. Anh hôn lên trán cô, “Anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Không.....” Cô mở miệng muốn cự tuyệt, cô sợ cái tình cảm dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, làm anh bất mãn sâu sắc nhìn cô ngăn cản cô nói tiếp.

Cô thay đổi cách nói, tránh cho anh tức giận, “Em sợ công việc của em bận rộn quá không nhận điện thoại được.”

“Không quan hệ, anh sẽ nhấn lại, em nhất định phải nhớ rõ nghe.”

“Àn.....” Thanh âm của cô xuất hiện một tia ghen ngào, làm cho cô không thể không cố gắng khắc chế tâm tư của chính mình, cố ý dùng vấn đề dời đi lực chú ý của anh,

“Em có thể đi pub uống chút rượu không?”

Quả nhiên anh bộc lộ sự ghen tuông,

“Đương nhiên không được! Không được chọc náo anh, nếu không anh lập tức đập máy bay trở về trừng phạt em một chút.”

Anh đe dọa chọc cô nở nụ cười.

Tay của anh còn đặt trên ngực cô, yêu thích không muốn buông tay khỏi sự mềm mại của cô, hồi lâu, mới luyến tiếc buông tay. Biểu tình của anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, thật cẩn thận buộc lại nút thắt trên áo cô, bộ dáng kia, giống như là biểu thị công khai không cho phép người khác nhìn thấy da thịt của cô, làm cho cô không tự giác ngừng thở.

“Phải biết tự chiều cổ mình, biết không?”

“Vâng.” Cổ nén lòng chua xót, lại vẫn là thất bại trong gang tấc đỏ hốc mắt.

Anh khẽ vuốt vuốt tóc cô, “Đưa ngọc, chỉ là đi công tác một tuần.”

“Em sợ anh yêu thương các cô gái Châu Âu.”

Anh cười, thân nhiên tươi cười, sau lưng lại đối cô tiến hành một kế hoạch biểu thị công khai—chờ anh trở lại, nhất định phải chờ anh trở lại!

Dù đau xót, anh vẫn là đi rồi.

Mở cửa gấp gáp, Thương Hải Tinh chạy nhanh ra đường, ánh mắt gắt gao ngóng nhìn về phía mặt đường, nhìn chiếc xe quen thuộc đang chạy xa dần, hoà nhập vào ánh sáng mờ ảo lúc rạng sáng, nước mắt của cô rốt cuộc không thể ngăn lại mà tuôn trào.

Tạm biệt, một tháng hôn nhân, tạm biệt, người đàn ông muốn yêu lại không thể yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 10.1

Sân bay Frankfurt của Đức, Hàn Quang Lỗi lần thứ tám bấm dây số quen thuộc.

Anh không tự giác nhíu mày, trong mắt có tia thất vọng, chờ một hồi lâu, điện thoại vẫn là không có ai tiếp.

Suốt một tuần, anh đều không nghe được giọng nói mà anh mong nhớ nhất, cuộc sống nước ngoài, khó khăn trở ngại khiến người ta cơ hồ phát cuồng. Cuối cùng cũng kết thúc, nếu không, anh sẽ vì nhớ cô mà phát điên.

Lúc này điện thoại chuyển qua chế độ hộp thư thoại, anh cao giọng nói.

“Em dám không bắt máy, dám ham mê công việc không để ý đến anh, lại dám quên anh. Anh sắp trở về, chờ anh về nhà, em tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà chờ, bằng không anh thật sự sẽ trừng phạt em.”

Tắt máy, anh ê ê trong miệng, trong lòng giận chó đánh mèo tức giận công ty hàng không động tác thật chậm chạp.

Một ly cà phê đưa tới trước mặt anh,

“Tổng giám đốc, lần này đi công tác có phải chưa xin phép?”

Hàn Quang Lỗi đi công tác một tuần, đi cùng anh là một tổng kỹ sư được anh bố trí công tác ở nước ngoài, phụ trách đi theo anh giám sát các chi nhánh của công ty khoa học kỹ thuật Hoàn Tinh, đối với hành vi cứ ngồi một lúc lại không kìm chế mà gọi điện thoại của anh cảm thấy không biết nên nói thế nào.

“Đều có.”

Vị tổng kỹ sư này lần này đặc biệt quay về, là vì muốn cùng vị hôn thê cử hành hôn lễ.

Không có biện pháp, bắt người ta chờ đợi nhiều năm như vậy, lại không chịu kết hôn, nhạc phụ nhạc mẫu cũng đã tức giận đến nỗi không chỉ một lần lên tiếng thúc giục, lần này mà không nhanh chóng hoàn thành chuyện hôn sự, chị sợ vị hôn thê sẽ biến thành vợ người khác.

“Không nghĩ tới tổng giám đốc sau khi kết hôn, so với những người đàn ông khác còn chuyên tình.”

“Điều này cùng với việc kết hôn hay không không quan hệ, là tôi vốn dĩ chuyên tình.”

“Đúng, không chỉ thực chuyên tình, còn thực hào phóng, chiếc nhẫn kim cương to lớn lộng lẫy kia đừng nói phụ nữ nhìn vào đã động lòng, ngay cả một người đàn ông như tôi đây cũng muốn gả cho anh.”

“Khư, tôi đối với đàn ông không có hứng thú, cậu cứ xa tôi một chút. Cảnh cáo cậu, kết hôn xong không có việc gì liền sớm trở về đi làm, không cần ở nhà sờ ngừ.”

“Ách, tổng giám đốc à, anh chính mình là người từng trải, còn áp bức nhân viên như vậy, thật sự là không đạo đức.”

“Tôi là muốn giúp cậu kiếm được nhiều tiền một chút, có thể mua một chiếc nhẫn kim cương thật lớn tặng vợ cậu, tôi nghĩ, vợ cậu khẳng định sẽ vô cùng cảm động và ghi nhớ sự chu đáo chân thành của tôi.”

Tổng kỹ sư phi thường không cho là đúng, nhìn nhìn đồng hồ,

“Trở lại Đài Loan chỉ sợ đã khuya.”

“Không quan hệ, có thể bình an trở lại Đài Loan là tốt rồi.”

“Có cần chuẩn bị hoa tươi không? Nửa đêm đừng nói là một đóa hoa hồng, một gốc cây cỏ nhỏ đều không tìm được đâu.”

“Àn, cũng được, cậu không nói tôi đã quên, lập tức kêu thư ký trước giúp tôi chuẩn bị.”

Hàn Quang Lỗi này là phái hành động tiêu chuẩn, lập tức gọi điện thoại đến công ty ra lệnh cho thư ký.

Nghĩ đến sắp cùng Thương Hải Tinh gặp mặt, trên khuôn mặt lạnh lùng không bao giờ lưu tình khi đối mặt với công việc, thế nhưng lộ ra một chút ngọt

ngào tươi cười.

Trước khi kết hôn, anh không có cầu hôn liền cưới cô, hại cô so với người khác thiếu một phần kinh hi rung động, lúc này đây, anh muốn tốt tốt hướng cô cầu hôn, hơn nữa muốn mong cô cam tâm tình nguyện lại một lần nữa cùng anh ký tên hiệp ước, một hiệp ước cả đời người.

Kỳ hạn không phải một tháng, mà là cả đời.

“Đúng rồi, trong khoảng hẳn là có điện thoại có thể sử dụng đi? Trong lúc chờ máy bay hạ cánh có thể vừa thông suốt điện thoại với cô ấy.”

“Tổng giám đốc, anh cũng sắp về nhà, còn gọi điện thoại làm gì!” Làm ơn, trên máy bay lấy tín dụng trả tiền điện thoại chuyên dụng có bao nhiêu quý a! Không phải mới mua một viên kim cương lớn sao? Ông chủ này cũng thật là tiền nhiều lắm ai.

Đối mặt cấp dưới không nhắc tới đồng ý, Hàn Quang Lỗi một chút cũng không nghĩ đến cãi lại, hoàn toàn là đắm chìm trong bộ dáng của một tiểu tử đang trong thời kì yêu điên cuồng.

Đúng rồi, nói đến hiệp ước, nội dung mà anh nghĩ không có tốt đâu! Lúc này đây anh quyết định bỏ qua những điều khoản cứng nhắc của luật sư, muốn đích thân lập những điều khoản cùng Hải Tinh, hứa hẹn, ước định, khẳng định không giống ai.

Trên đường về nhà, tràn ngập chờ mong.

Di động trên bàn lại truyền đến mãnh liệt chấn động, Thương Hải Tinh nắm chặt cây bút trên tay mới có thể khắc chế chính mình không bay tới tiếp điện thoại.

Một tuần, một tuần này cô như cái xác không hồn, cơ hồ làm cho cô chịu đựng khổ không nói nổi.

Ngày đó sáng sớm, Quang Lỗi chân trước vừa rời khỏi Đài Loan, cô không nói hai lời liền lập tức đóng gói hành lý, hoá tốc chuyển khỏi căn nhà mà hai người chung sống một tháng nay, tháo chiếc nhẫn kết hôn xuống trả lại cho anh, muốn làm cho mọi việc trở về như cũ, nhưng động tác này lại làm cho nước mắt của cô không tự chủ mà tuôn trào như nước.

Cô không biết tốt xấu, lại tham lam, đều đã xong, còn như vậy chết không buông tay, cô thực thống hận chính mình lại như vậy!

Thật vất vả đem nhẫn đặt ở trên đầu giường, cô mới mang theo tấm thân thể rã rời, tập tễnh rời đi.

Quang Lỗi mỗi ngày gọi điện thoại, hơn nữa là liên tục gọi, điện thoại của cô cách một đoạn thời gian lại vang lên, cô ngay cả xem cũng không xem, chỉ biết là anh!

“Thực xin lỗi, em không thể nghe, em không bao giờ có thể nghe điện thoại của anh nữa, quan hệ hôn nhân một tháng đã kết thúc, em không bao giờ có thể nghe điện thoại của anh nữa.”

Không cho chính mình có cơ hội mềm lòng. Mặc kệ Hàn Quang Lỗi có gọi bao nhiêu lần, cô cũng không có bắt máy, chỉ sợ nghe được giọng nói của anh, tình cảm đau khổ trong lòng thật vất vả lắm mới đè nén được sẽ lập tức bùng nổ mà thoát ra.

Vì quên đi, mỗi ngày, cô đều làm cho chính mình bận rộn không chịu nổi, mặc dù đã tan tằm, cô vẫn là ở lại trong văn phòng, quét tước cũng tốt, vẽ cũng tốt, tóm lại, chính là nhồi chỗ trống để cho cô không có thời gian tưởng niệm.

Cô tiêu tụy, mới một tuần ngắn ngủn, khí sắc tươi tỉnh nở nang khi tân hôn rất nhanh héo rũ, điều linh.

Làm cho người khác trên cô vì nhớ nhưng ông xã, chỉ có tự mình cô biết bản thân mình đau đớn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 10.2

Cốc, cốc....

Trên cửa kính văn phòng, cái búng tay của Lục Từ Quyên khiến cô chú ý.

“Chuyện gì?” Cô lộ ra mỉm cười, cố gắng không cho cảm xúc của chính mình ảnh hưởng đến công việc của mọi người.

“Bên ngoài có một người đàn ông lạ muốn tìm cậu.”

“Người đàn ông lạ? Có nói hắn là ai không?”

Lục Từ Quyên lắc đầu, “Thoạt nhìn tiêu tụy lại chật vật, trạng thái tinh thần không được tốt lắm, hắn nói hắn đem theo một lá thư cảm ơn có đề tên của cậu, Hải Tinh, muốn hay không trước báo nguy?”

“Không sao, mình đi ra ngoài xem, nếu có gì không thích hợp sẽ báo nguy. Đúng rồi, trong tiệm có nhiều khách không?”

“Chỉ còn lại có một người ở phòng hoá trang, chuẩn bị theo ra ngoài chụp ảnh.”

Gật gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

Thương Hải Tinh sửa sang lại trang phục chính mình, rời khỏi văn phòng.

Ngay trong đại sảnh là một người đàn ông cao gầy đang đứng thẳng, vốn dĩ khuôn mặt nên tuấn tú, bởi vì mọc râu mà có vẻ chật vật, trong ánh mắt hắn, cô rõ ràng cảm nhận được sự tuyệt vọng đau thương. Sẽ là ai?

“Xin chào, tôi là Thương Hải Tinh, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Xin chào, thực có lỗi, tôi như vậy lại mạo muội đến gặp cô.” Người đàn ông cố gắng duy trì lễ phép cơ bản hạ thấp người, giọng nói khó khăn lắm mới nói ra được vài chữ, thanh âm khàn khàn.

“Muốn hay không ngồi xuống uống ly trà, chúng ta chậm rãi nói chuyện.”

“Không, không cần, tôi chỉ là đến đưa một phong thư cho cô.” Người đàn ông đó vội vàng đưa cánh tay đang nắm lấy phong thư màu trắng kia cho cô.

“Cám ơn.”

“Tôi là vị hôn phu của Trương Tiểu Phàm, vô cùng cảm tạ cô giúp nàng thiết kế chiếc áo cưới xinh đẹp như vậy, thật đáng tiếc, Tiểu Phàm đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có cách nào kết hôn cùng tôi.”

Trương Tiểu Phàm, tìm tới Thương Hải Tinh tự mình thay nàng thiết kế áo cưới, có ngọt ngào tươi cười, đôi tình yêu, là cô gái đơn thuần đến góc ngách lại thập phần dũng cảm.

Một cỗ bất an sợ run dâng lên trong lòng Thương Hải Tinh, cô trừng lớn ánh mắt, “Tiểu Phàm làm sao vậy?! Phát sinh chuyện gì sao?”

Hắn bí thông đem mặt vui vào lòng bàn tay, rớt cuộc nhìn không được nghẹn ngào thấp khóc, “Tai nạn xe cộ! Cô ấy gặp tai nạn xe cộ đã chết.”

“Trời..... Tại sao có thể như vậy?” Thương Hải Tinh bịt miệng mình, không thể tin được chuyện tàn nhẫn như vậy lại xảy ra với người con gái sắp tiến vào lễ đường.

“Chiều hôm đó, cô ấy mới lấy được lễ phục, vì thay tôi chọn lựa caravat, cô ấy đi ra cửa, kết quả bị một chiếc xe đồ nhỏ quay lại đụng phải, chưa kịp đưa đến bệnh viện, cô ấy đã đi.”

Thương Hải Tinh nước mắt rớt cuộc nhìn không được rơi xuống, nhân viên công ty áo cưới ở một bên nghe thấy được cuộc đối thoại, mọi người đều đỏ hốc mắt.

“Là tôi để cho cô ấy chịu nhiều thiệt thòi, một lần một lần làm cho cô ấy trả giá vì tôi, nghĩ đến khi kết hôn, là có thể quan tâm chăm sóc cô ấy để bù lại, lại không nghĩ rằng sẽ phát sinh loại chuyện này.”

Người đàn ông gạt đi nước mắt, cố gắng kiên định ngẩng đầu, “Vô cùng cảm ơn cô, tuy rằng lễ phục xinh đẹp như vậy Tiểu Phàm không có cơ hội mặc vào, nhưng là, cô đã cho cô ấy một hy vọng tốt đẹp, thật sự cảm ơn cô. Sau khi hoá táng, tôi sẽ mang theo tro cốt của cô ấy quay về Newyork, lúc sửa sang lại đồ đạc của Tiểu Phàm, thấy được phong thư cô ấy viết cho cô, cho nên tôi đưa lại đây. Cảm ơn cô.”

Hoàn thành tâm nguyện của vị hôn thê, hắn xoay người cáo từ.

Thương Hải Tinh đuổi theo, nhìn bóng dáng nhập vào đám người, đau thương đã là không thể nói thành lời.

Người đàn ông đi rồi, cô không biết mình đã ngồi trong văn phòng bao lâu, tâm tình thật lâu không thể bình phục.

Trong công ty áo cưới, mọi người đều tan tằm, chỉ còn lại có một mình cô.

Cô ôm lấy mặt mình, lên tiếng khóc lớn.

Đều là cô, đều là cô phá hủy hạnh phúc của Tiểu Phàm.

Ngày đó khi Tiểu Phàm đến thử mặc áo cưới, đầu óc của cô đều nghĩ lung tung về Hàn Quang Lỗi, là cô khi làm việc lại có ý nghĩ xấu đến việc chia lìa, phá hủy hạnh phúc của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm dừng cảm như vậy, cố gắng như vậy, vì chủ động nắm bắt tình yêu của chính mình, chịu bao nhiêu đau khổ cũng cắn răng kiên trì, nhưng là, một hồi tai nạn xe cộ dập nát hạnh phúc sắp tới tay của cô ấy, thật sự là khiến người ta làm sao chịu nổi.

Đều do cô, đem bất hạnh của chính mình, nhuộm đậm lên Tiểu Phàm, đều là cô.....

Thương Hải Tình run run cầm lấy phong thư Trương Tiểu Phàm viết, chậm rãi rút ra....

Phía trên bề mặt là phần lụa trắng có hình lập thể chìm, cô cười khẽ nói không nên lời, tựa như Trương Tiểu Phàm ngẫu nhiên lơ đãng toát ra thiên chân làm người ta thích.

Mở ra phong thư, nét chữ xinh đẹp tràn ngập trang giấy –

Hải Tình:

Tôi quả nhiên trời sinh chính là có thần chuẩn trực giác, bởi vì tôi chính là biết, cô nhất định sẽ giúp tôi thiết kế ra chiếc áo cưới xinh đẹp trong lòng tôi, làm cho tôi có thể dùng bộ dáng xinh đẹp nhất gả cho ông xã.

Áo cưới phi thường xinh đẹp, tôi thực thích! Cảm ơn cô, làm cho tôi có thể trở thành cô dâu xinh đẹp lại hạnh phúc.

Tôi là người đối với tình yêu có gan chủ động tranh đoạt, có lẽ có những người sẽ không cho là đúng, nhưng là, tôi chính là như vậy, nhận định, sẽ liều lĩnh đi tranh đoạt, mình đây thương tích cũng không quan tâm, bởi vì tôi biết, nếu không có tranh đoạt kịch liệt như vậy, tôi nhất định sẽ thương tiếc cuộc đời này, chết không nhắm mắt.

Ngày đó nói chuyện với cô, trực giác của tôi cảm nhận được trong lòng cô do dự không chừng.

Tôi không biết cô với chồng của mình rõ ràng ở chung, nhưng là, trong ánh mắt của cô rõ ràng có sự giãy dụa, tôi xem thấy, cho nên tôi cảm thấy tôi càng hẳn là muốn cùng cô nói.

Hải Tình, dừng cảm một chút, cố gắng đi tranh đoạt những thứ chính mình muốn là không sai, đây không phải bắt cô tranh đoạt của người, mà là hy vọng cô không cần khiếp đảm, hạnh phúc ngay tại trước mắt, vì sao không vươn tay đón nhận ?

Chẳng lẽ phải đợi hạnh phúc mất đi, nhìn thấy chiếc ly vỡ nát, mới muốn ảo não hối hận sao?

Cô nếu dừng cảm một chút, cho phép chính mình lại xúc động một chút, có chút hành động tranh đoạt, cô không thể chỉ là chờ đợi!

Không cần để ý đến cái nhìn của người đời, bởi vì, từ bỏ là cả đời hối hận.

Chúc phúc cô, cũng chúc phúc chính tôi, chúng ta đều phải cùng nhau cố lên nha!

Tiểu Phàm tự tay viết.

Không cần để ý đến cái nhìn của người đời, bởi vì, từ bỏ là cả đời hối hận.....

Lời nói của Trương Tiểu Phàm, lần lượt tiến vào lòng Thương Hải Tình, lần lượt bức ra nước mắt của cô. Tiểu Phàm đưa tay bắt lấy, lại ở một khắc cuối cùng, ở hạnh phúc trước mặt rồi ngã xuống, mà cô cái gì cũng không có làm, rõ ràng hạnh phúc hiện diện trước mắt, cô lại nhất gan đẩy nó ra.

Chẳng lẽ, thật sự phải chờ tới khi rời xa, cô mới muốn dùng cả đời đi hối hận sao?

Vì sao không ở thời điểm còn kịp, hảo hảo thay chính mình tranh đoạt một hồi, cho dù thất bại, ít nhất cũng có thể không oán không hối hận, không phải sao?

Như là một cái cảnh tỉnh, Trương Tiểu Phàm dùng sinh mệnh của cô ấy, đánh tỉnh Thương Hải Tình, cô không muốn chính mình bỏ qua, quyết định phản khởi tranh thủ.

Lau đi nước mắt, cô nắm lấy cái chìa khóa, nhanh chóng lái xa đi.

Hy vọng, hết thấy đều còn kịp.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ấn Dám Chua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 10.3

Xuống máy bay, Hàn Quang Lỗi nhanh chóng lái xe về Đài Bắc, tốc độ khẩn cấp kia cơ hồ làm cho anh chàng tổng kỹ sư bên cạnh hoảng sợ.

“Tổng, tổng giám đốc, tôi còn chưa có kết hôn a, anh không cần liều mạng diễn xuất như vậy được không?” Gắt gao bắt lấy cạnh cửa thật chắc hòng giữ mạng của mình.

“Khur, một chút tốc độ như vậy cũng chịu không nổi, vậy cũng là đàn ông sao?”

“Tôi đã trải qua nhiều năm cô đơn, hiện tại tôi chỉ muốn cẩn thận khiến cho cuộc sống sau này tốt hơn, hơn nữa, anh đã kết hôn, tôi lại chưa có. Anh đã thể nghiệm được giai đoạn trọng yếu của đời người, còn tôi thì chỉ mới sắp sửa vượt qua, cho nên anh làm ơn chậm một chút, tổng giám đốc phu nhân đã là người của anh, chạy không thoát, chúng ta có thể chạy chậm một chút cũng không sao.”

Hàn Quang Lỗi mới không để ý đến hần, tự mình lái xe đưa hần đoạn đường, tên nhân viên này còn muốn ở bên kia niệm đông niệm tây, nếu không phải tình thế bất buộc, anh sớm đem hần đá xuống xe rồi.

Trở lại Đài Bắc, tiễn cái tên nhát gan đi, còn chạy đến chỗ thư ký của anh lấy đồ, cầm một bó hoa hồng nở rộ, Hàn Quang Lỗi khẩn cấp chạy về nhà.

Bước vào thang máy, lấy chìa khóa ra, mở cửa, vào nhà, đóng cửa..... Hết thấy đều như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hoàn toàn phù hợp sự tiêu sái của anh.

Anh khẩn cấp đẩy ra cửa phòng, muốn tìm kiếm cô gái nhỏ đáng yêu của anh, trong không khí tràn ngập hơi lạnh, không có chút độ ấm làm anh kinh sợ. Trên giường ngay cả bóng người đều không có, thế nào còn có cô vợ nhỏ mà anh luôn nhớ nhớ nhung nhung.

Bỗng nhiên, anh phát hiện tờ giấy cùng nằm ở đầu giường, một trận sợ hãi đánh úp lại.

Anh nhanh chóng cầm lấy nhẫn, vò lấy tờ giấy—

“Quang Lỗi:

Một tháng hôn nhân đã đến kỳ, cảm ơn anh đã quan tâm, tạm biệt.

Thương Hải Tinh.”

Lập tức, Hàn Quang Lỗi tâm đều lạnh, đông lạnh thành băng, mệnh mông nhất thời hóa thành vô lực tro tàn.

Anh lập tức mở tủ quần áo ra, trước mắt trống rỗng, đem tia hy vọng cuối cùng mà anh chờ mong giẫm đạp xuống chân.

Cô đi rồi, mở ra tờ giấy, để chiếc nhẫn qua bên cạnh, ngay cả giáp mặt nói lời từ biệt cũng không chịu, liền thừa dịp thời điểm anh đi công tác, không nói một tiếng rời đi.

Gắt gao nắm chặt thành quyền, sự phẫn nộ cùng thất vọng đồng thời chiếm cứ thân thể anh.

Hay cho một Thương Hải Tinh, hay cho một Thương Hải Tinh không tìm không phôi!

Hoàn toàn bỏ qua sự chân thành của anh đối với cuộc hôn nhân này, coi thường sự sủng ái mà anh liều lĩnh thể hiện với cô, để qua một bên tình yêu của anh đối với cô.....

Cô đem Hàn Quang Lỗi anh trở thành cái gì? Một tên ngu ngốc? Một tên không quan trọng? Một tên tùy thời đều có thể vứt bỏ như rác?!

Tâm thần đau đớn đến tê liệt, Hàn Quang Lỗi điên cuồng quét ngang những đồ vật trong gian phòng, hoa hồng trong tay, không chịu nổi sự tàn phá của anh, đóa hoa tan nát, chỉ để lại cành hoa trụi lủi, tựa như tim của anh, chỉ còn lạnh như băng.

Nhẫn kim cương trong lòng không cách nào rút ra, chiếc nhẫn kết hôn trong tay lại kích thích anh, anh phát cuồng rống giận, ném đi chiếc nhẫn làm người ta đau lòng kia, nắm tay hung hăng đánh mạnh vào tường.

Thì ra, chỉ có cô anh một mình đã tâm; Thì ra, chỉ có anh một mình yêu thương.....

Nhắm mắt lại, không muốn làm cho tự tôn của anh nhục nhã hơn.

Khi Thương Hải Tinh đi vào phòng, liền thấy cảnh tượng đau lòng trước mắt, còn có một bóng dáng phẫn nộ tuyệt vọng.

“Quang Lỗi.....”

Hàn Quang Lỗi tưởng chính mình nghe lầm, đột nhiên quay đầu lại, Thương Hải Tinh rõ ràng xuất hiện, anh chưa sót cười lạnh, “Em còn trở về làm cái gì?”

Đến xem anh chặt vật? Đến xem anh thương tâm?

“Tất cả đều đã kết thúc, không phải sao?” Anh xoay lưng bước đi, không để ý lời nói của mình có bao nhiêu ác liệt, “Đi đi, vĩnh viễn rời khỏi đây!”

Lệ tuôn trào, cô liều lĩnh bước lên, từ phía sau ôm chặt lấy anh.

Hàn Quang Lỗi cả người chấn động, trừng mắt nhìn cánh tay đang gắt gao ôm lấy anh.

“Thực xin lỗi, em thật sự không có cách nào buông anh ra, em biết em không nên yêu thương anh, điều này hoàn toàn không phù hợp hiệp ước tinh thần của chúng ta, nhưng là, em lại vô tình yêu thương anh!

Biết rõ anh rất tốt với em đều là xuất phát từ duy trì quan hệ hôn nhân một tháng cần, nhưng em lại không có cách nào khác chế chính mình không đình trệ, em nghĩ chỉ cần rồi đi sẽ quen với những ngày không có anh, nhưng một tuần nay, em bởi vì tưởng niệm mà thống khổ không chịu nổi, em yêu anh, Hàn Quang Lỗi! Em yêu anh –

Em vi phạm quy định, cho dù anh hiện tại lập tức muốn lên pháp viện không cáo em, em vẫn muốn nói cho anh biết, em yêu anh! “Thương Hải Tình kích động khóc.

Lời nói bất ngờ của cô làm cho Hàn Quang Lỗi chấn động.

Cô yêu anh! Hải Tình nói cô yêu thương anh? Một tâm trạng hưng phấn sáng lạn bỗng chốc ùa vào lòng xua tan đi cảm giác mất mát lúc này.

Nhẹ gỡ tay cô ra, anh chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt đang khóc của cô, sự phẫn nộ tích tụ trong ngực anh hoàn toàn tan rã.

Cô gái đáng giận, làm cho anh tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng, lại làm cho anh như lấy được chỉ bảo kinh hi (vui mừng và ngạc nhiên khi lấy được vật quý), liền thế nào cũng phải muốn hù chết từng tế bào trong cơ thể anh như vậy, mới bằng lòng buông tha anh sao?

“Em đúng là người phụ nữ xấu xa, lại thật hư, không nghe điện thoại của anh, không nghe tin nhắn của anh, anh không phải muốn em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh sao? Em thật là làm cho người ta phẫn nộ muốn đánh em một chút!”

Anh trừng mắt cô, ngón tay thô lỗ lau nước mắt của cô, trong lòng vẫn là căm giận bất bình, “Không được khóc!” Nên khóc là anh, cô dựa vào cái gì khóc?

“Quang Lỗi, anh có yêu em không?”

Còn hỏi?! Cô là ngu ngốc sao? Cô là người mù sao? Không phát hiện tình yêu trong mắt anh mệnh mông đều nhanh muốn lửa cháy lan ra đồng cỏ.

“Thương Hải Tình, em xong đời, dám lần nữa đem anh chọc giận –”

Đem cô ôm chặt vào trong lòng, nụ hôn trừng phạt thô lỗ chiếm lĩnh cánh môi của cô, hô hấp của cô.

Gắt gao ôm thân mình, lão đảo đánh tan sự thất vọng lúc này của anh, Hàn Quang Lỗi kéo chần, đem đóng hỗn độn tất cả đều hất xuống giường, đẩy ngã cô, nhanh nhẹn dùng mảnh áp chế cô.

“Quang Lỗi.” Cô cúi đầu gọi, ánh mắt mê ly, hai má ửng hồng.

Ánh mắt anh sắc bén nhìn lấy khuôn mặt nẩy hóm nay anh điên cuồng nhớ nhung, chậm rãi cúi đầu –

Gắt gao cuốn lấy chiếc lưỡi ẩm ướt nóng bỏng của cô, hôn lên nỗi nhớ của cô, một tuần dầy vò này, nụ hôn nóng bỏng, nhiệt tình mà ôn nhu, nhớ đến hành động đột ngột rời đi của cô, nhất thời hóa thành hưng mãnh giữ lấy.

Anh nhanh chóng cởi áo somi của cô, đoạt lấy thân hình xinh đẹp kiều mị của cô, khiến cho cô biến thành nô lệ tình yêu, thần phục dưới thân anh. Lúc này đây, đã thú thật sự bị bùng tình !

Cô ôm lấy người đàn ông nhanh nhẹn dùng mảnh trên người mình, cảm thụ nhiệt độ cơ thể nóng cháy cùng va chạm kịch liệt, “Quang Lỗi, Quang Lỗi!”

Cảm xúc dâng cao đưa cô vào một thế giới quay cuồng, cô thì thảo gọi tên người đàn ông trên người, không ngừng.

Đột nhiên, anh tràn ngập lực đạo găm nhẹ cường thế áp đi tiếng kêu sợ hãi của cô, dư vị như thủy triều không ngừng kích thích, làm cho bọn họ không thể kiềm chế phát ra thở dốc. Anh ôm cô, nằm xuống bên người cô.

Đột nhiên, anh đứng dậy xuống giường, rời khỏi phòng.

“Quang Lỗi?” Thương Hải Tình bất an nhìn bóng anh rời đi.

Giấy lát, anh đã trở lại, cầm mực đóng dấu cùng trang giấy vừa lấy ra từ hành lý, cầm lấy ngón tay cô ấn vào mực sau đó đóng dấu vào tờ giấy kia.

Anh nhìn trang giấy trong tay, lúc này mới nở ra nụ cười đầu tiên từ sau khi hai người gặp lại.

“Anh đang làm cái gì?” Cô ngây ngốc hỏi.

Anh đem ánh mắt thâm lương nhìn cô, “Em làm cho kế hoạch tỉ mỉ của anh bị huỷ, vì bởi thường tổn thất của anh, anh quyết định cho em ký vào khế ước bán mình, làm cho em vĩnh viễn không thể xoay người.”

“Cái gì kế hoạch tỉ mỉ? Anh làm cho em ký cái gì bán mình khế?” Kinh hãi.

Con người đen mặt lộ ra bất mãn, “Anh mua một chiếc nhẫn kim cương muốn làm em vui, kế hoạch ở buổi tối hôm nay một lần nữa hướng em cầu hôn, bù lại lúc trước chúng ta quyết định qua loa, ai biết em lại là người phụ nữ vô tâm can, cứ nhiên thừa dịp anh đi công tác không ở nhà, trình diễn màn bỏ chạy khỏi nhà.”

“Em có biết hay không nhìn thấy căn nhà trống trải sau khi em đi, làm cho người ta tuyệt vọng bao nhiêu? Em có biết hay không, nửa đêm muốn mua bó hoa hồng này khó khăn biết bao? Kết quả người phụ nữ ngu ngốc em thế nhưng làm huỷ hết tất cả! Cảm, đọc rõ những quy định này đi, về sau ngoan ngoãn tuân thủ cho anh.”

Tự biết đuối lý Thương Hải Tinh sợ hãi tiếp nhận trang giấy anh đưa, ngây ngốc đọc.

Người lập khế ước Hàn Quang Lỗi [gọi tắt là bên A], Thương Hải Tinh [gọi tắt là bên B], cuộc sống và công việc trong hôn nhân của hai người, song phương đồng ý tuân thủ những điều sau:

Phàm là khi bắt đầu nói chuyện, bên B phải xưng hô với bên A là ông xã hoặc thân ái, khi chấm dứt cuộc trò chuyện, thêm vào một câu em yêu anh. (anh đúng là BT mà, khiến cho người ta nổi da gà à)

Bên B phải lấy bên A là trọng tâm của cuộc sống, hơn nửa mỗi ngày ở 7 giờ trước khi về nhà phải để cho bên A ôm, hôn môi.

Bên B phải vô điều kiện chịu sự yêu chiều, che chở của bên A, vĩnh viễn làm người vợ duy nhất trong cảm nhận của bên A.

Vô luận tâm tình tốt xấu, bên B phải thẳng thắn chia sẻ với bên A, không được khóc, chỉ có thể cười to.....

Theo ánh mắt từng cái xem, thật vất vả mới ngừng lại nước mắt, thoáng chốc lại vận sức chờ phát động, không ngừng tuôn trào khắp mặt.

Anh thật sự hy vọng cô vĩnh viễn là người vợ duy nhất trong cảm nhận của anh sao? Anh thật sự thích nghe cô nói ba chữ kia sao? Kia cô có phải hay không có thể như vậy giải nghĩa — anh, cũng là yêu cô?

“Ài, em có thể đọc kỹ hiệp ước tinh thần được không? Bên trong hiệp ước rõ ràng muốn không cho em khóc !” Hàn Quang Lỗi bị nước mắt của cô làm cho sợ tới mức có chút không biết làm sao.

Ngọt ngào nhìn anh liếc mắt một cái, “Còn không phải anh chọc người ta khóc ! Không đạo nghĩa.”

“Trách anh không đạo nghĩa, không biết là ai —”

Anh nói còn chưa xong, môi đã bị cô ngăn chặn.

Hàn Quang Lỗi choáng váng, hành động đáng yêu của cô làm cho anh nhất thời đã quên chính mình muốn nói gì, chỉ có thể ngu dần nhìn khuôn mặt như hoa lê đài vũ trước mắt. (mưa rơi trên cánh hoa lê ~> miêu tả nét đẹp của người phụ nữ khi khóc)

“Ông xã, em yêu anh.” Ánh mắt cô ướt át chói mắt.

Yeah! Những lời này quả nhiên làm cho người ta cả người tinh thần chấn hưng. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dùng giọng nói tràn ngập hạnh phúc, “Đưa ngốc, anh cũng yêu em.....”

“Mới chỉ có một tháng, quá ngắn, người ta muốn làm vợ anh cả đời.”

Hàn Quang Lỗi mừng rỡ, ôm lấy mặt của cô, khẩn cấp tặng cho cô một nụ hôn hứa hẹn, “Àn, đâu chỉ là cả đời, ai cũng không đổi ý.”

Thản nhiên cười như đóa hoa, cô hướng anh vươn tay, “Anh còn chưa có đưa nhẫn kết hôn lại cho em a? Lấy đến, em muốn anh một lần nữa thay em đeo vào.”

Nhiệt độ đột nhiên lạnh, Hàn Quang Lỗi biểu tình cứng đờ. (chết anh chưa)

Xong rồi, vừa mới dưới con thịnh nộ, sớm không biết đem nhẫn ném tới nơi nào, căn phòng trước mắt có thể so sánh với chiến trường, này này anh phải bắt đầu tìm từ đâu a?

“Ách..... Cái kia, anh có mua một viên kim cương rất lớn lại siêu cấp lóe sáng, em đợi chút, anh lập tức đưa cho em.” Lời nói của anh có chút chột dạ lại mang theo hàm xúc lấy lòng nịnh nọt.

Cô khẽ nheo mắt, “Mới không cần cái gì đại kim cương, em chỉ muốn chiếc nhẫn kết hôn của chúng ta thôi !” Tựa như trên thế giới rộng lớn có biết bao

người đàn ông vĩ đại, cô chỉ cần một mình anh thôi

Cô đau khổ bức cầu, anh kể tiếp bại lui.

Rốt cục, anh cũng giận, “Đủ, em muốn anh hiện tại đi nơi nào tìm? Anh vừa mới tức giận, đã muốn không biết bắt nó ném tới góc nào, như thế nào tìm a?”

“Gi? Anh thế nhưng dám ném nhẫn kết hôn của chúng ta!” Cô không thể tin tròng lớn ánh mắt, “Đáng giận, Hàn Quang Lỗi, anh làm sao có thể làm như vậy? Đó là nhẫn kết hôn có ý nghĩa phi phạm. Em mặc kệ, anh lập tức tìm ra cho em, bằng không em lập tức đi a.” Cô tức giận uy hiếp.

Đi? Đều đi qua một lần còn chưa đủ, hiện tại cô còn muốn lại đi?

Chiếc miệng kia vừa mới không ngừng nói em yêu anh, chẳng lẽ chỉ là thuận miệng nói những lời giả dối để lừa gạt người đàn ông ngây thơ như anh.

Anh nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi, “Em dám chạy lấy người, em liền xong rồi!”

“Có cái gì không dám? Ai kêu anh ném nhẫn kết hôn của em.” Tức anh đã đánh mất chiếc nhẫn kết hôn trọng yếu, cô không cam lòng yếu thế cường ngạnh biểu đạt lập trường.

“Thương Hải Tình, em sao có thể trở mặt như vậy chứ! Em cho là em đã ký vào khế ước bán mình, anh còn khả năng buông tay sao? Đừng nói em hiện tại đi không được, em ngày mai cũng đừng mơ tưởng bước xuống chiếc giường này. Còn muốn chạy, không có cửa đâu!”

Dứt lời, đã thú lại lần nữa trên thân, Hàn Quang Lỗi thú tính áp chế Thương Hải Tình, chuẩn bị dùng cả một đêm đem cô hoàn toàn ăn sạch.

Một ngày là người phụ nữ của Hàn Quang Lỗi anh, cả đời đều là người phụ nữ của Hàn Quang Lỗi anh, anh không buông tay, Thương Hải Tình vĩnh viễn đừng mơ tưởng đi.

“Hàn Quang Lỗi –” Giãy dụa.

“Kêu ông xã!” Mệnh lệnh.

“Đáng giận, em chán ghét anh.” Người đàn ông này sao có thể đối xử với cô như vậy, anh rõ ràng biết cô đối với anh hết thủy, luôn thúc thủ vô sách.....

“Ngoan, là em yêu anh, nói mau!”

“Ngô.....” Môi của cô bị ngăn chặn.

Được rồi, tội cô tới nay nói sau, hiện tại, khiến cho anh hảo hảo hôn cô, hảo hảo khuyết chỗ trống một tuần nay.

Nào có bà xã chỉ làm một tháng, thật sự là quá ngắn, ít nhất cũng phải cả đời mới đủ!

Này một đêm, hai người thân mật ngọt ngào nỉ non nói đến nắng chiều rực rỡ, nói đến hai người đều cân bì kiệt lực, hai tay ôm lại thủy chung không có buông ra, bởi vì, bọn họ cũng đều biết đây là hạnh phúc của chính mình.

Hạnh phúc ngay tại trước mắt, mỗi người đều phải càng dừng cảm nắm bắt. Trăm ngàn không cần để ý đến người đời, chỉ cần không vi phạm đạo đức, bởi vì, từ bỏ là cả đời hối hận.....

Bọn họ đều bắt được hạnh phúc của chính mình, vậy còn bạn?

[toàn thư hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Ăn Dám Chua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.